

ឧបាទូយប្បជា

អនុសាស្ត្រពេទ្យ

នាង

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

កាសីណើលូតន់ 2527

อนาคตอยู่ชา

พระธรรมเทศนา

๑๖๙

ประวัติวัดถ้ำกลองเพล

1092

4.9

กฐินานุสรณ์ 2527

ในโอกาสทอดกฐิน วันพุธที่ 17 ตุลาคม พ.ศ. 2527
ณ วัดถ้ำกลองเพล อ.หนองบัวลำภู จ.อุตรดิตถ์

ชั้นรวมพุทธศาสนา การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

วัตถุประสงค์

- เพื่อเผยแพร่หลักธรรมทางพระพุทธศาสนาให้แพร่หลายและเป็นที่เข้าใจอย่างถูกต้อง
- เพื่อส่งเสริมและเผยแพร่กิจกรรมทางพุทธศาสนาให้ก้าวข้างหนึ่งขึ้น
- เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติธรรมแก่สมาชิกและผู้สนับสนุนใจ
- เพื่อส่งเสริมให้เกิดสามัคคีธรรมในหมู่ผู้ปฏิบัติงาน

แนวทางปฏิบัติ

- เผยแพร่ธรรมะให้แก่สมาชิกและผู้สนับสนุนใจ โดยการจัดเทคโนโลยีหรือปัจจัยภายนอกตามโอกาสอันควร
- เผยแพร่ธรรมะให้แก่สมาชิกและผู้สนับสนุนใจ โดยการจัดหนังสือหรือวารสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาให้สมาชิกได้อ่าน
- ส่งเสริมให้สมาชิกและผู้สนับสนุนใจ ได้มีการฝึกอบรมทางด้านสมาชิกงาน
- ส่งเสริมให้สมาชิกและผู้สนับสนุนใจ ได้มีโอกาสไปภาควิชาครูบาอาจารย์และบำเพ็ญธรรมปฏิบัติ
- เป็นศูนย์กลางให้สมาชิกได้แลกเปลี่ยน ยืน หนังสือธรรมะอันมีคุณค่าระหว่างสมาชิกด้วยกัน
- ซักชวนให้สมาชิกและผู้สนับสนุนใจเข้าร่วมกิจกรรมในวาระอันสำคัญตามประเพณีนิยมของพุทธศาสนา
- เผยแพร่ธรรมะให้แก่สมาชิกและผู้สนับสนุนใจ โดยการจัดพิมพ์หนังสือธรรมะที่นำเสนอ

ឯ នៅ ព្រៃនិបនី នាងវិទ្យា សាខាលុក្រិន
 គរ់សងមស្ថាណាគារឈុងក្រុមទី១ព្រះសុន្ម័ំពរះភាគទុកប្រាន់
 ឃុំទី លើផ្តុំប្រុធបិទ្ធិៗ

អ្នប្រុធបនី នាងវិទ្យា សាខាលុក្រិន
 គរ់សងមស្ថាណាគារឈុងក្រុមទី១ព្រះសុន្ម័ំពរះភាគកោះ
 ឃុំទី លើផ្តុំប្រុធបិទ្ធិ៧ស៊ែល

ស្រាយប្រុធបនី នាងវិទ្យា សាខាលុក្រិន
 គរ់សងមស្ថាណាគារឈុងក្រុមទី១ព្រះសុន្ម័ំពរះភាគកោះ
 ឃុំទី លើផ្តុំប្រុធបិទ្ធិដែលខ្ញុំរាលំបូន្ទិទ្ធសាខាលុក្រិនក្នុងស៊ែល

ស្រាយប្រុធបនី នាងវិទ្យា សាខាលុក្រិន
 គរ់សងមស្ថាណាគារឈុងក្រុមទី១ព្រះសុន្ម័ំពរះភាគកោះ
 ឃុំទី លើផ្តុំប្រុធបិទ្ធិទុប៊ែល

ពុម្ព ស៊ីវា នាយកប្រជាធិបតេយ្យ

ថ្វាប់ខ្លួនបុរាណទៅលើ ថ្វាប់ខ្លួនមានឃុំប៉ូន

ពុម្ព ស៊ីវា នាយក នាយក

ថ្វាប់ខ្លួនបុរាណទៅលើ ថ្វាប់ខ្លួនមានឃុំប៉ូន
ថ្វាប់ខ្លួនបុរាណទៅលើ

បុម្ចាស់ និង បុម្ចារីយាន់ នៅតាមរយៈការណែនាំ

ការបុម្ចារីយាន់ និង បុម្ចាស់ នៅតាមរយៈការណែនាំ

និង បុម្ចាស់ និង បុម្ចាស់

ท่านพระอาจารย์ขาว อนาโลย

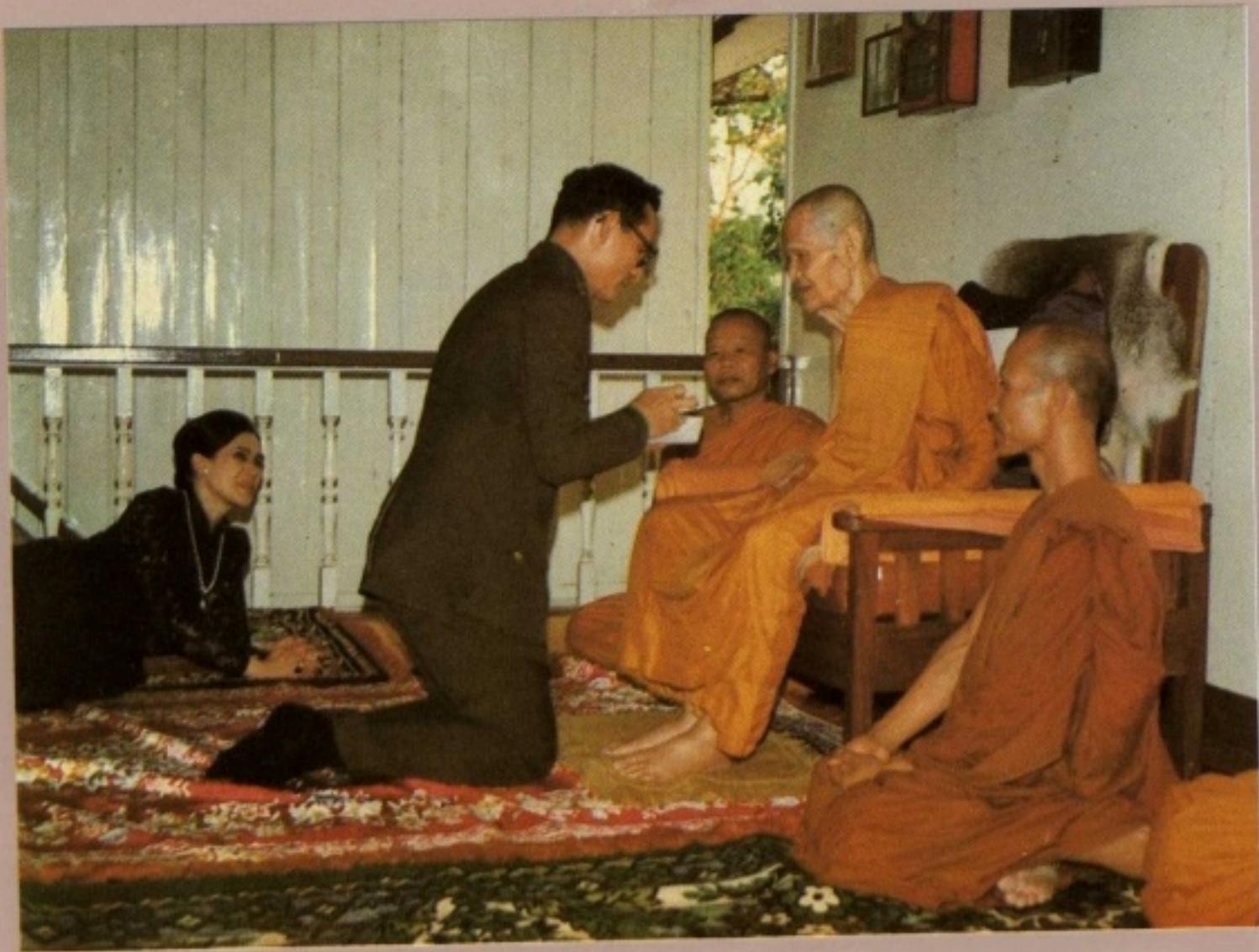
วัดถ้ำกลองเพล อ.หนองบัวลำภู จ.อุดรธานี

ชาติ: 28 ธันวาคม 2431

มรณะ: 16 พฤษภาคม 2526

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระ-
บรมราชินีนาถ เสด็จพระราช-
ดำเนินนานม์สการหลวงปู่ขาว
เป็นปกติ

ทั้งสองพระองค์ทรงเคารพ
นับถือหลวงปู่ขาวเป็นอย่างยิ่ง
ทรงเอื้ออาทรในสุขภาพของ
หลวงปู่ ในวันนี้ พระบาท-
สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวกำลังด้วย
โอสต และสมเด็จพระนางเจ้า
พระบรมราชินีนาถ ทอด-
พระเนตรด้วยความชื่นชม

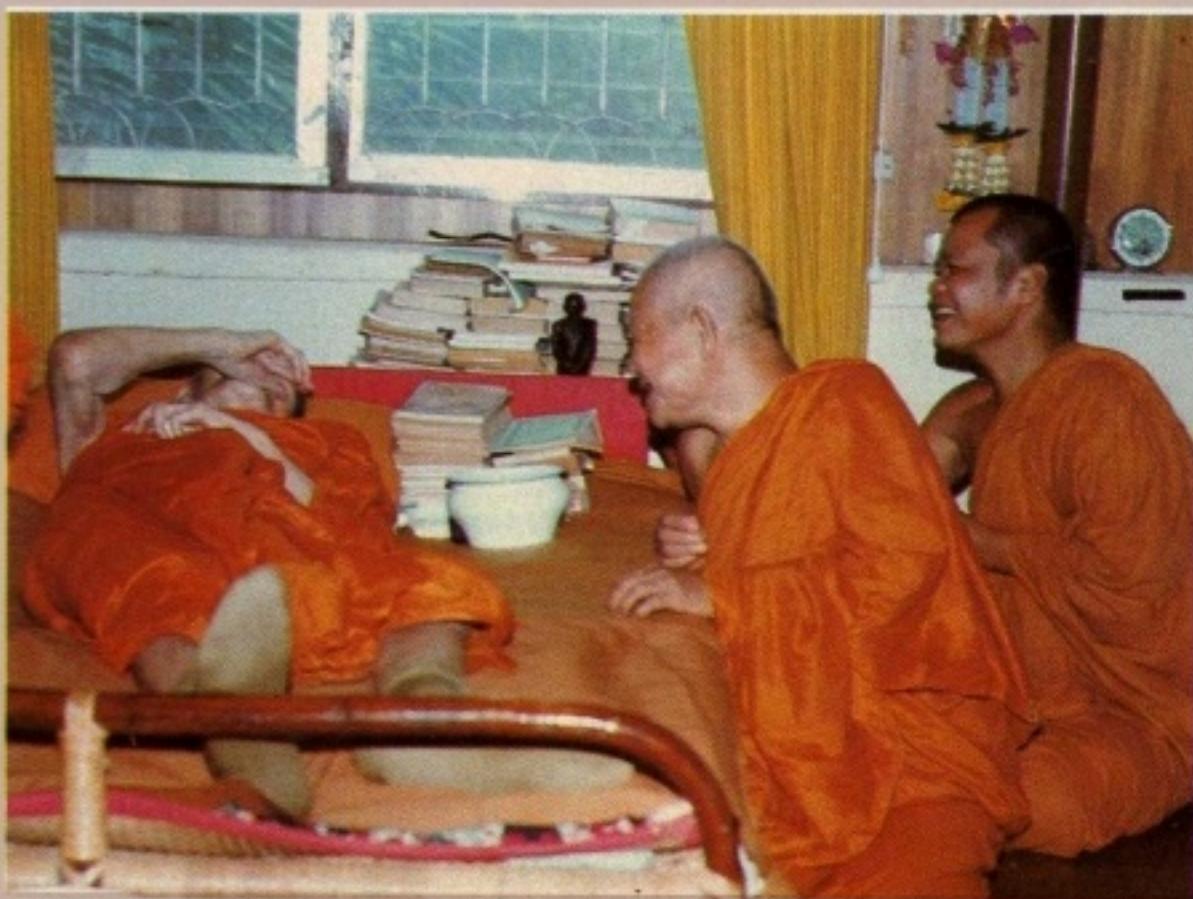

บน สมเด็จพระบรมไօรสაธิราช สยามมกุฎราชกุมาร เสด็จพระราชดำเนินมาฟังธรรม

ล่าง สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชชนนีนาถ สมเด็จพระบรมไօรสაธิราช สยามมกุฎราชกุมาร และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุਮารี ในวันเสด็จทรงบำเพ็ญกุศล ครบศตวารพระราชทานศพหลวงปู่

ນາ ກັບທ່ວງປູອ່ອນ ພົມສຕີ ແຫ່ງວັດປ້ານິໂຄຣຫາຣາມ
ລ່າງ ກັບ ທ່ວງປູຂອນ ຫູານສໂນ ແຫ່ງວັດປ້າສົມມານຸສරົມ

ภาพนน กับหลวงปู่หลุย จันทสาโร แห่งวัดถ้ำผานิช จ.เลย ท่านเล่าว่า ท่านกับหลวงปู่หลุย บวชวันเดียวกัน มีท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ (จุ่ม พันธุ์โล) เป็นอุปัชฌาย์ หลวงปู่หลุยเป็นนาคฆา บวชก่อนท่าน 15 นาที ส่วนท่านเป็นนาคชี้ชัย หลวงปู่หลุยจะมาเยี่ยมท่าน มีธรรมสากัจจากนั้นเสมอ ภาพล่าง ท่านกำลังไม่สบาย แต่เมื่อหลวงปู่หลุยมาเยี่ยม แสดงธรรมสากัจชาซึ่งกันและกันท่านก็ ‘หวว’ อ่าย่างร่าเริง จนต้องยกมือปัดปาก

ในสายกัมมภูฐาน ศิษย์ท่าน
พระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเดระ^๑
ด้วยกัน ท่านจะมาเยี่ยมมา-
นมัสการกันเสมอ ในปีหนึ่ง^๒
หลวงปู่ฝืน อาจาริ แห่งวัด^๓
ป่าอุดมสมพร นานมัสการ
หลวงปู่

ท่านพระอาจารย์จวน
กุลเชฐ์ แห่งวัดอก
ศิมย์เอกของท่าน จะนำ
คณะศิษย์มากราบไหว้
ท่านเสมอ ท่านจะคุณ
เข้าไป

บน เมื่อวันที่ท่านออกมารับผ้าป่าของคณะกรรมการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยล่าง ท่านกำลังซักผ้าในวันเดียวกัน

ที่เห็นเบื้องหลังกองผ้าป่า คือ ท่านพระอาจารย์จวน กุลเซวะโภ

ดร.เชาวน์ พ ศีลวันต์
องคมนตรี และ ประธานกรรม-
การการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่ง-
ประเทศไทย กำลังด้วยรายงาน
ระหว่างทอคพระเนตรแบบ
จำลองเจดีย์พิพิธภัณฑ์หลวงปู่
ขาว อนาถโย

ภาพพิเศษ ๑

ในวันพระราชทายาท
เพลิงศพหลวงปู่ เมื่อวัน
เสาร์ที่ ๑๑ กุมภาพันธ์
๒๕๒๗ ซึ่งพระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัวเสด็จพระ
ราชดำเนินมาเป็นองค์
ประธานพร้อมด้วยสมเด็จพระบรม-
ราชชนนีนาถและสมเด็จ-
พระเทพพรต้นราชสุค�ฯ
สยามบรมราชกุลมารีนั้น
ปรากฏว่า วัดถ้ำกลองแพล
ซึ่งมีอาณาบริเวณหลาย
พันไร่กับลับแคนเล็กไป
ถัดไป ประชาชนจาก
ทั่วทุกทิศานุทิศได้หลัง

ให้ลักษณะด้วยสักการะสร้างร่างของท่านเป็นคำนบสุดท้าย
นับจำนวนหลายแสนคน เป็นประวัติการณ์สูงสุดของประเทศไทย
มีผู้คนอัดแอกันแน่นหนาตั้งแต่ก่อนวันงานจนกระทั่งกลางคืนของคืนวันที่ ๑๑

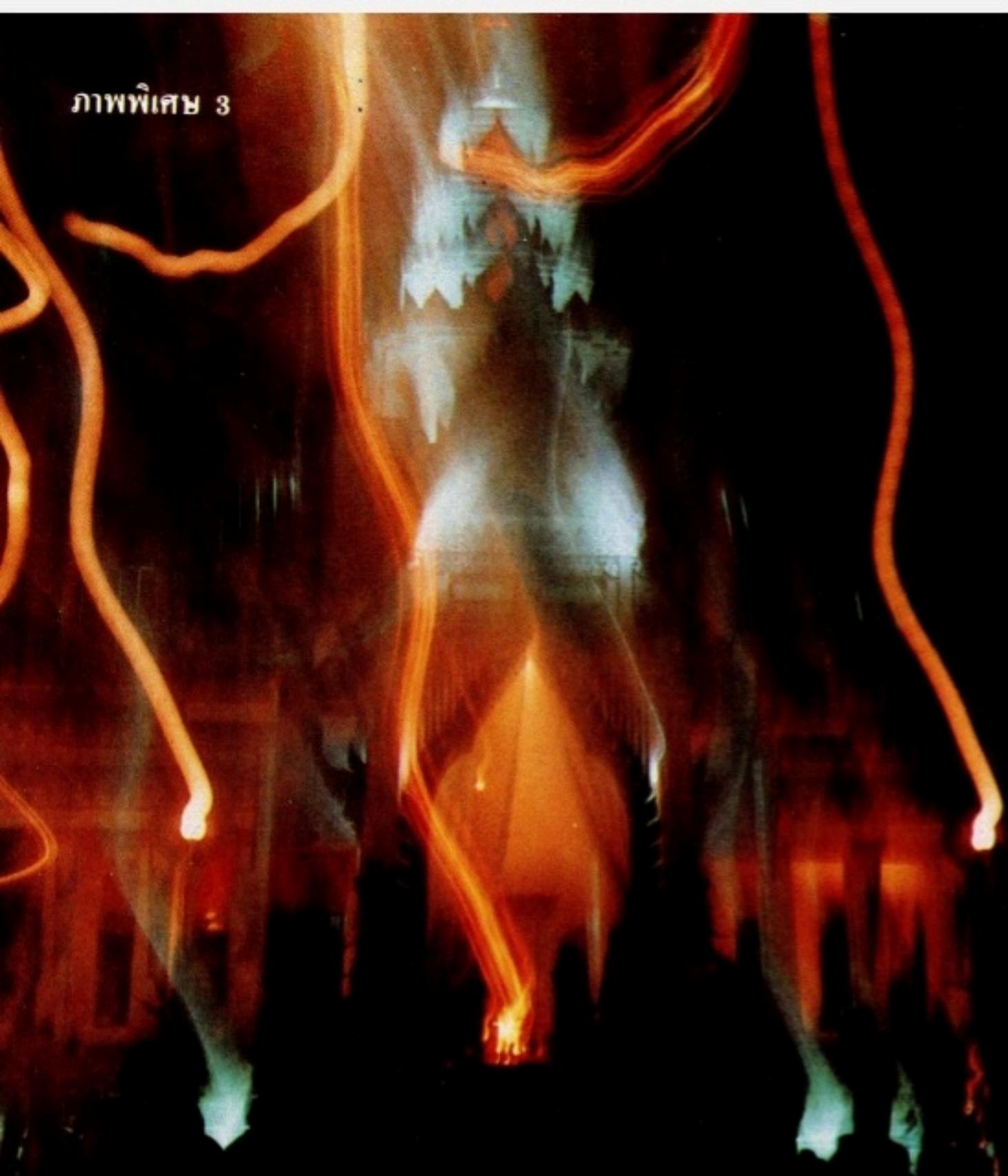
ภาพชุดนี้ ตั้งแต่หน้านี้เป็นต้นไป เป็นภาพที่คุณวิรชุล
ศิษย์ผู้หันน่องถ่ายในระหว่าง ด้วยไฟลึงจริง เวลาประมาณ ๒๒.๓๐
นาฬิกา ขณะถ่ายภาพ มองด้วยตาเปล่าจะเห็นเพียงเปลวไฟและ
กลุ่มควันขาวกำจายเท่านั้น แต่เมื่อดึงฟิล์มและอัดแล้วจึงเห็น
เป็นภาพที่ปรากฏอยู่ชุดนี้ เจ้าของภาพได้นำมาด้วยท่านพระ
อาจารย์เพ็ง เขมภิรัติ ด้วยเห็นเป็นอักษรรย.

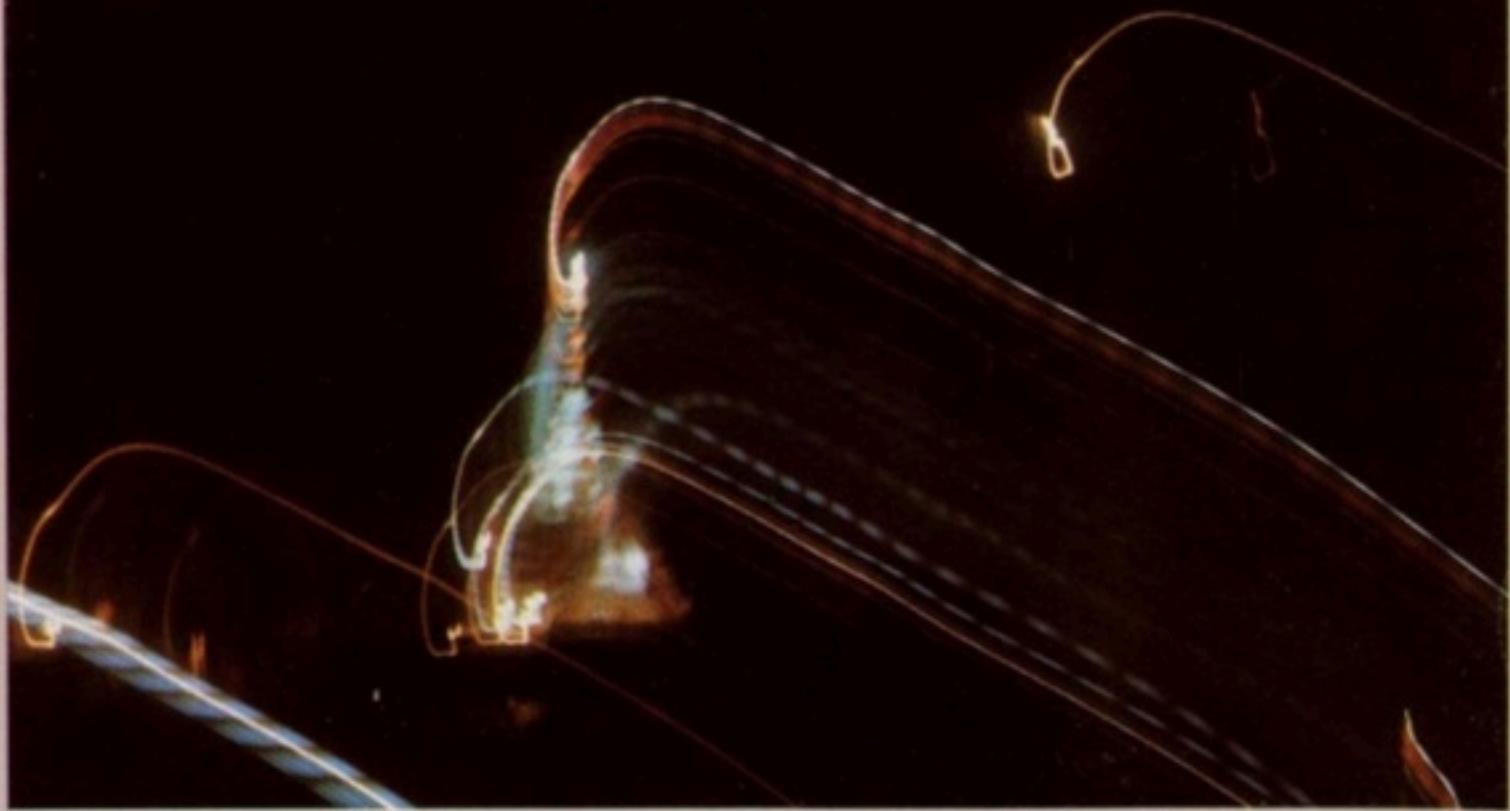
ชุมชนพุทธศาสน์ กฟผ. มีความปิติเป็นที่ยิ่งที่ได้มีโอกาส
เสนอภาพชุดนี้ลงพิมพ์ในหนังสืออนุสาวิปูชาฉบับนี้

โปรดสังเกตภาพเมรุที่ถ่ายในเวลากลางวันในหน้าก่อน
กับภาพในเวลากลางคืนชุดนี้ที่กล้องสามารถถ่าย “แสง” และ
“รังสี” อันงดงาม อันแสดงว่า ยังมีสิ่งต่างๆ อีกมากmanyซึ่ง
เรามิอาจจะเห็นได้ด้วยตาธรรมชาติของปุถุชน.

ภาพพิเศษ ๓

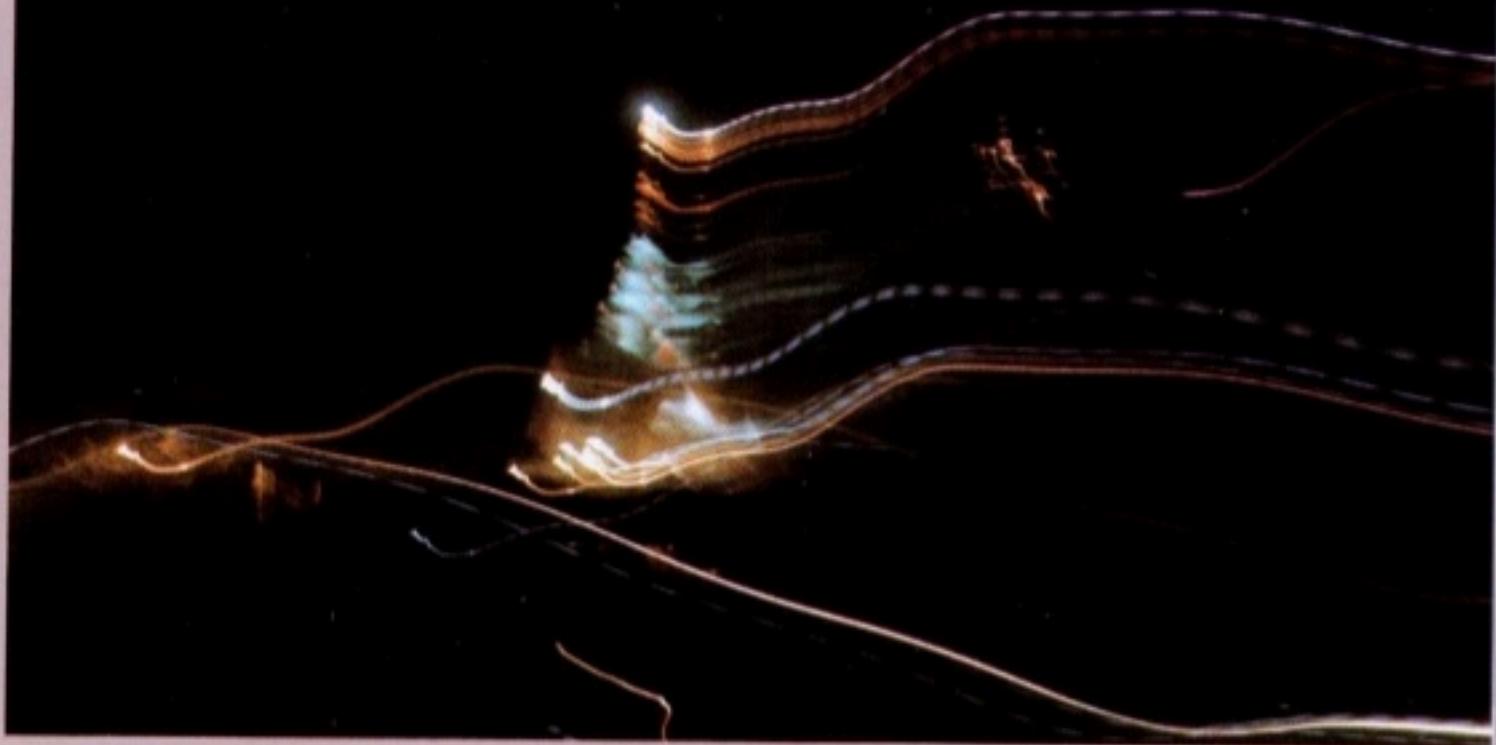

ภาพพิเศษชุดนี้ บางภาพแม้จะดูมีลักษณะ
และมุมถ่ายใกล้เคียงกัน แต่ “แสง” หรือ “รังสี” ที่ปรากฏ
แตกต่างกันทั้งสิ้น

สมควรจะต้องเอ่ยถึงภาพปาฏิหาริย์ที่เคยปรากฏ
ในกรณีของ ห่านพระอาจารย์จวน กุลเซนทริโอ ด้วย ภาพชุดนั้นนี้ผู้
ถ่ายไว้ ณ ภูทอก มี 7 ภาพด้วยกัน ลักษณะนี้รังสีในทำนอง
เดียวกับภาพชุดนี้ ครูบาอาจารย์หลายองค์เนื่อคุณภาพก็ยอมรับว่าเป็น
การถ่ายภาพรังสีของเทพ ได้ รวมทั้งองค์หลวงปู่ขาวเองด้วย

ครั้งนี้---เมื่อภาพเป็นไปในทำนองเดียวกัน---
เป็นไปได้ใหม่ว่า รังสี ที่ปรากฏในภาพต่าง ๆ กัน จะเป็นการ
ถ่ายภาพ “เทพ” ได้เช่นเดียวกันในคืนดาวเพลิงสรีระร่างของ
หลวงปู่ นั้น ได้มี “ปีศาจ” จากทิพย์วิมาน สวรรค์ พระหมอลิกล
เนื้องบนลงมากราบถวายสักการะ หลวงปู่ จึงเกิด ภาพปาฏิหาริย์
ให้ปรากฏ....!

ภาพพิเศษ 5

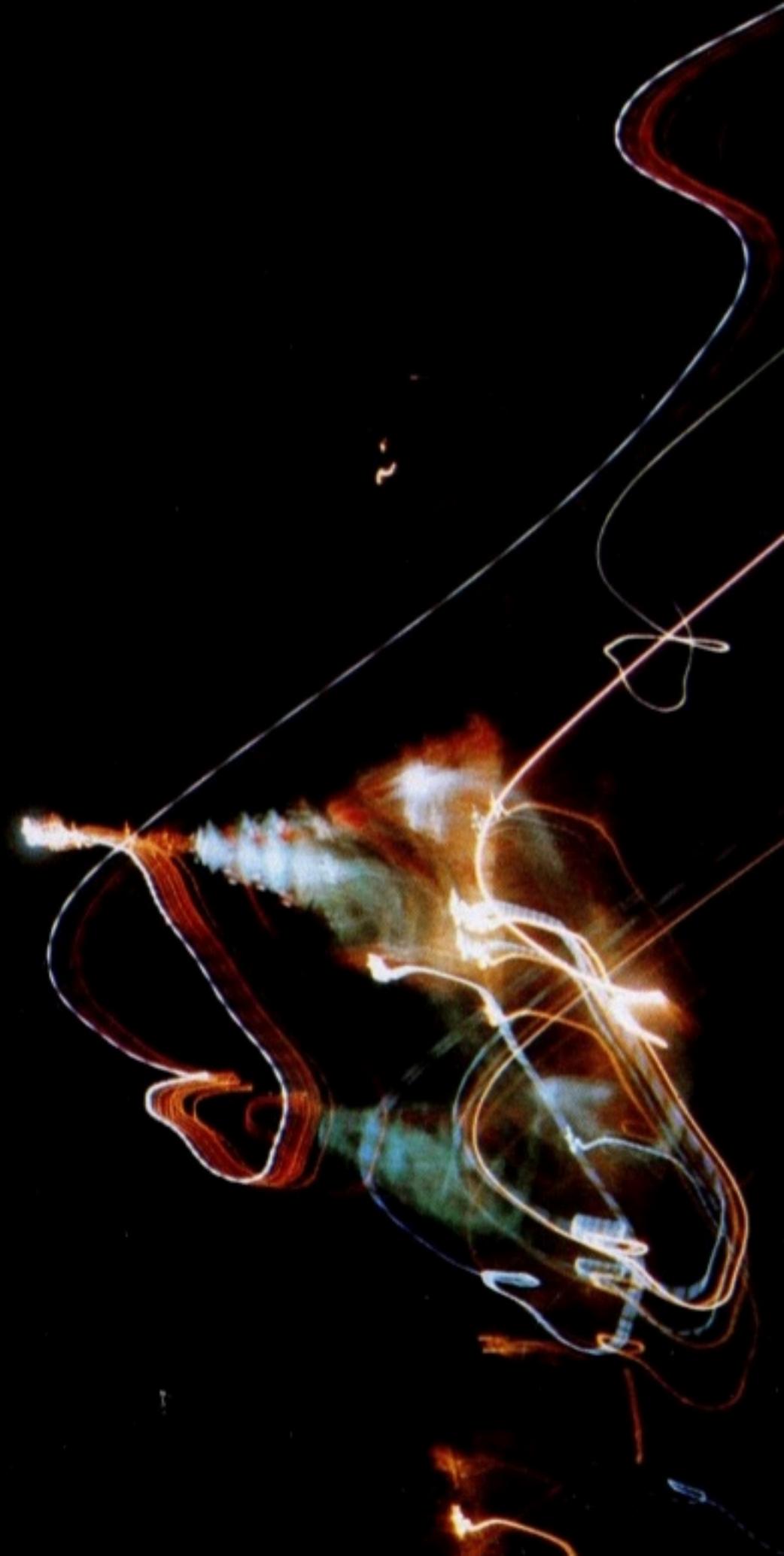

ภาพเหล่านี้ได้ไปเห็นครั้งแรกที่วัดถ้ำกลองเพล เมื่อวันเสาร์ที่ ๘ ตุลาคมนี้ ทางวัดจัดใส่กรอบตั้งให้บูชา มี ๖ ภาพด้วยกัน โดยใส่กรอบ ๒ กรอบ ๆ ละ ๓ ภาพ ภาพ ๑-๓ อยู่ในกรอบแรก อีก ๓ ภาพ อยู่ในกรอบที่สอง เมื่อขออนุญาต นำมาร่วมพิมพ์ในหนังสือ ท่านอาจารย์บุญเพ็ง ก็แกะออกจาก กรอบมอบให้

รุ่งขึ้นเมื่อนำภาพไปถ่ายให้ท่านอาจารย์แขง สุขโนมและท่านอาจารย์เติมศักดิ์ บุตชั้นโนม คุยกับวัดภูทอง และ กำลังวิจารณ์กันว่า อาจจะมีผู้สงสัยในพระบารมีและพระคุณานุกุณของหลวงปู่ คิดว่ามีการอาศัยเทคนิคการถ่ายภาพล้างอัด จัดทำกันขึ้นจะได้หรือไม่ ระหว่างนั้นเราจึงสังเกตเห็นว่า มีภาพ เกินขึ้นมาอีก ๑ ภาพ....! กล้ายเป็นภาพชุดนี้ มี ๗ ภาพไป แทน ที่จะเป็น ๖ ภาพ ดังเมื่อรับมาจากท่านอาจารย์บุญเพ็งที่วัดถ้ำ กลองเพลวันวานนั้น และนำสังเกตด้วยว่า ภาพพิเศษ ๔-๕-๖ และ ๗ นั้น ไม่มีภาพใดที่เหมือนหรือซ้ำกันเลย....!!

เช่นนี้จะไม่ควรเรียกว่าเป็น ปฎิหาริย์ข้าส่อง
หรือไม่

สารบัญ

● ก้าวเดลง (8)

ประชานชนนพนศาสตร์การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

● พระธรรมเทศนา 1

ท่านพระอาจารย์ขาว อนาโลย

● โอวาท คติธรรม และนานาคดี 51

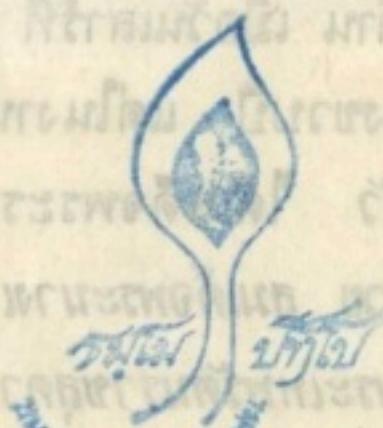
ท่านพระอาจารย์ขาว อนาโลย

● ประวัติวัดถ้ำกลองเพล 67

เจ้าอาวาส วัดถ้ำกลองเพล

● อนาคต คุณ 93

ส.น.

ธรรมจรรยา ๒๕๖๒

๒๕๖๒

๒๕๖๒

๒๕๖๒

ดำเนินการ

ในโอกาสที่ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย จะได้มีการทดสอบกุญแจมัคคี ณ วัดถ้ำกลองเพล อ.หนองบัวลำภู จ.อุดรธานี ในวันพุธที่ 17 ตุลาคม 2527 นี้ ขบวนพุทธศาสนา การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย เห็นเป็นการสมควรที่จะจัดพิมพ์หนังสือแจกเป็น “กุญแจมุศรัน” เป็นที่ระลึกในการนี้ด้วย

โดยที่การทดสอบกุญแจครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อจัดหาปัจจัยสมทบทุนในการสร้างเจดีย์พิพิธภัณฑ์พระคุณเจ้า ท่านพระอาจารย์ขาว อนาโลyi ซึ่งเคยเป็นประธานสงฆ์อยู่ ณ ที่นี้ จึงควรจะจัดหาพระธรรมเทคโนโลยีของท่าน มาจัดพิมพ์เป็นวิทยาทาน จริงอยู่งานพระราชทานเพลิงศพของท่าน เมื่อวันเสาร์ที่ 11 กุมภาพันธ์ 2527 จะเพียงผ่านมาไม่ถึง半月ปี แต่ในงานนั้น ซึ่ง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้เสด็จพระราชดำเนินมาเป็นองค์ประธาน พร้อมด้วย สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ได้มีประชาชนหลังไหลลกันมาจากการท่องเที่ยวประเทศไทย เพื่อให้ได้มีโอกาสกราบคารวะสรีระร่างของท่าน เป็นคำรับสุดท้าย เป็นจำนวนถึงหลายแสนคน แม้จะได้มีหนังสือที่บรรดาศิษยานุศิษย์คณะต่างๆ ทั้งบรรพชิตและมราวาสได้

รวมพระธรรมเทศนาของท่านจัดพิมพ์ขึ้นแจกหลาย
ต่อห้ายเล่ม แต่ละเล่มเป็นจำนวนเรื่องมีน หากท่าน
ก็ยังไม่เพียงพอ กับผู้ไปในงานอยู่นั่นเอง ยังเป็นที่แสวงหา
ของผู้สนใจในธรรมปฏิบัติอยู่มาก เนื่องด้วยธรรมเทศนา
ของท่านนั้นหายากยิ่ง เพราะในระยะเวลาช่วงหลัง วัย
อันสูง และสุขภาพของท่าน แทบไม่ให้เราได้มีโอกาส
ฟังธรรมเทศนาจากท่านอีก เพียงคำร้องอยู่ในฐานะเป็น
ปูชนียบุคคลที่ให้ได้มีโอกาส “กราบครัว” ก็นับเป็น
สิริมงคลอันสูงยิ่งอยู่แล้ว

ธรรมะของท่านเป็นประดุจแก้วรัตนะ
อันประเสริฐสูงค่า ซึ่งชัมราพุทธศาสนา กพ. ขอ
อัญเชิญมาบูชา ด้วยความเคารพอย่างสูงสุด

ตมห° รตน° อภิปุชยามि

ข้าพเจ้าขอบูชาโดยยิ่ง ซึ่งแก้วรัตนะดวงนั้น

ตมห° รตน° สิรสา นามิ

ข้าพเจ้าขออนอบน้อม ซึ่งแก้วรัตนะดวงนั้นด้วยศีร
เกล้า

นอกจากพระธรรมเทศนาแล้วชัมราમฯ
เห็นสมควรจะได้รวมพุทธมนตร์ของหลวงปู่มาจัด
พิมพ์ไว้ด้วย เพื่อเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจศึกษา และ
เป็นการรักษาต้นฉบับให้ยืนยงต่อไป การที่ผู้ใดจะนำไป
ใช้ และได้ประโยชน์สัมฤทธิผลหรือไม่ เพียงได ย้อมเขียน

กับจิตอันบริสุทธิ์ของผู้ใช้ และครั้งชาอย่างสูงในพระคุณ
ของ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแน่แท้

ชมรมพุทธศาสนา กฟผ. ขอกราบมั่สการ
ขอบพระคุณ ท่านพระอาจารย์ บุญเพ็ง เขมารถ ที่
เมตตาอนุญาต ให้พิมพ์พระธรรมเทคโนโลยีและประวัติวัด
ถ้ำกลองเพล และขอบพระคุณ นายแพทย์อว เกตุสิงห์
ที่กรุณาอนุญาตให้นำต้นฉบับพระธรรมเทคโนโลยีทางกัณฑ์
จาก “อนาคตไทย” มาจัดพิมพ์อีกครั้งหนึ่ง

การแสดงออกภูมิเป็น “การแสดง” สำคัญวาระ
หนึ่งในพระพุทธศาสนา เป็นโอกาสของพุทธศาสนาในการชี้
ที่สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงมีพระบรมพุทธานุญาต
เป็นพิเศษ ให้ทายกथายิกาหาผ้าทำเจวตวายแก่พระสงฆ์
ที่ได้จำพรรษาครบถ้วนไตรมาสแล้วได้ ภิกษุผู้กราบทกิจ
และภิกษุผู้อนุโมทนาภิกจิณ ย่องได้อานิสังส์ในการกราบ
ภิกจิณในปีนั้น ในเมืองไทยการแสดงภูมิเป็นประเพณี
สำคัญที่สืบทอดกันมาแต่โบราณกาลคู่กับชาติไทย พุทธ
ศาสนาในการแสดงทุกคนถึงแม้ถ้าไม่มีโอกาสไปร่วมอนุโมทนา
ภิกจิณ อย่างน้อยก็ต้องได้สรະปัจจัยบริจาคร่วมในภูมิท่าน
ได้ภูมิท่านหนึ่งอยู่เสมอ ถือกันว่าเป็นการทำกุศล
ร่วมกันครั้งใหญ่ ด้วยการแสดงเวลาที่จะกระทำได้เป็นระยะ
เวลาอันสั้น---คือจากวันป่าวรณาออกพรรษาไปเพียง
หนึ่งเดือนเท่านั้น ผู้ทำต้องมีจิตศรัทธาร่วมแรงร่วมใจกัน

ทำมาหากันด้วยกัน กองกรุนก็มีทั้งวัสดุสิ่งของและปัจจัยที่บริจาก เป็นการทำบุญที่ได้ทำกับพระทั้งวัด ถือเป็นการได้ช่วยทำบุญบำรุงพระพุทธศาสนาให้ยั่งยืนสถาพรสืบไป

ปกติ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทยได้จัดให้มีการทอดกรุน เป็นประจำตลอดมาทุกปี สืบต่อแต่เป็นการไฟฟ้ายังอี ก็เป็นเวลากว่าสิบปีแล้ว โดยผู้ปฏิบัติงานทั้งหมดต่างพร้อมใจกันแสดงรายได้ประจำส่วนหนึ่งมาร่วมทำบุญด้วยกัน วัดที่ถวายผ้ากรุนก็มีทั้งละแวกใกล้สำนักงานกลาง บางกรวย นนทบุรี และวัดในเขตภูมิภาคที่ขอบข่ายการดำเนินงานของ การไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ ครอบคลุมไปถึง ปัจจัยที่ได้ทำบุญนี้เป็น “จำกัด” อันบริสุทธิ์ ซึ่งแสดงถึงความเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกันของผู้ปฏิบัติงานทุกคน อันชาว กฟผ. ทุกคนควรภูมิใจ และอนุโมทนา

ในปีนี้ เป็นโอกาสพิเศษอย่างยิ่งที่จะได้มาทอดกรุน ณ วัดถ้ำกลองเพล เพื่อบริจากทานสมทบทุน สร้างเจดีย์พิพิธภัณฑ์ บรรจุอัฐิธาตุของพระคุณเจ้าหลวงบูชา อนาคตโดย ซึ่งเป็นที่เคารพรัก ที่สักการะบูชาอย่างสูงสุด ของประชาชนทั่วประเทศ การบุญย่อด้วยเงินเดือนบุญ อันประเสริฐสุด ย่อมถือเป็นการบุญย่ออันได้อานิสงส์

เปี่ยมลั่นอยู่แล้ว แต่นี่ยังเป็นการสร้างอนุสรณเจดีย์ ซึ่งคงจะสูงยิ่งยืนในพระพุทธศาสนา ให้เป็นพุทธานุสสติรัมมานุสสติ และสัมมานุสสติ ชั่วกาลนาน อนิสงส์นั้นย่อมจะยิ่งเพิ่มพูนมากขึ้นหาประมาณไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงเชื่อว่า เพื่อนผู้ปฏิบัติงานทุกคน คงจะมีใจยินดี และอนุโมทนาในกิจิหนานของท่านครั้งนี้โดยทั่วทั่ว

โดยเฉพาะท่านผู้มีโอกาสได้มาร่วมอนุโมทนาการทอดกฐินที่วัดด้วย คงจะได้ใช้เวลาของท่านให้เป็นประโยชน์มากที่สุด นอกจากจะได้ชรบดีป่า อันมีทิวทัศน์ สวยงามที่สุดวัดหนึ่งในประเทศไทย---สวยงามร่มรื่นด้วยโขดเขาสำเนาไพร และ---สังคโลก ประทับใจด้วยภาพของท่านผู้ทรงศีลสำรวมในธรรมวินัย---ยังจะได้มีโอกาสสนมสการอธิษฐานดุของหลวงปู่---ได้มีโอกาสพัฒธรรมเทคโนโลยีของอาจารย์เจ้าอาวาส เป็นการเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจในพระธรรมคำสั่งสอนของสมเด็จพระผู้มีภาคเจ้า อีกสักหนึ่งด้วย

นี่ หเร เถวทาน ทินุน โนติ สุนิหติ พึงนำสิ่งของออกด้วยการให้ทาน สิ่งของอันนั้นขอว่าให้ด้วยดีแล้ว

ทินุน สุนิหติ

(13)

การให้ เป็นผลให้เกิดความสุข

ที่นุน° ไหตี ๗° ๗๗๗

การไม่ได้ให้ทานเสียเลย ไม่ได้รับความสุข

ขอให้เพื่อนผู้ปฏิบัติงาน สาธุชนผู้เป็น
ญาติ มิตรสหาย ซึ่งมีจิตครัวชาคร่วมในกิจกรรมครั้งนี้
ได้รับอานิสงส์ แห่งการบำเพ็ญกุศลบำรุงของท่านโดย
ถ้วนทั่วทั่ว กัน และขออัญเชิญคำให้พรอันศักดิ์สิทธิ์ ที่
พระคุณเจ้าหลวงปู่ใช้อยู่เป็นประจำ มาเป็นสิริมงคล
ณ ที่นี่

สิหบูรณ์ สิหบูรณ์ สิหบูรณ์
อท° พล° เอตสุนี รตนตุตยสุนี
สมก/สถานเจตโถ

ขอผลแห่งจิต อันเลื่อมใสในพระรัตนตรัยนี้
จะเป็นผลสำเร็จ จะเป็นผลสำเร็จ จะเป็นผลสำเร็จ

นายเก嗔 ชาติกวนิช

ประธานชนวนพุทธศาสนา กฟผ.

การไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย

(๘)

ព្រៃនចរណ៍ភីដីវិតមនី នីរោប
ជាតិ ធម្មុ ស៊ុនី
ក្រុងចរណ៍ភីដីវិត លទ្ធផលិម្យភីដីវិត

អើនីរឿងមីនី នាមិចបីបូជ្រូណីដីវិត
មីនីគុណរោន្ទីធម្មុវិនីចរណ៍ភីដីវិត ធម្មុរោន្ទី និង
មីនីវិតទៅបីរបាលភក្សីហិរញ្ញវត្ថុរោន្ទី នីរឿងបីដីវិត
ខាងក្រោមគីឡូក់រំខៀបនឹងតីត្រូវឱ្យចិត្តចំណាំ អំពីរឿងរោន្ទី
ក្រុងចរណ៍ភីដីវិត និងវិតទីនីរឿង និងវិតទីនីរឿង

ការលេន នរោតសុសាន់ នៅតាមឯកតាមឯក

លក្ខ ១២

ទុលាឯក់ ទុលាឯក់ ទុលាឯក់

ការពេងនគរណ៍ធម្មុការលេនទីនីរឿង ខាងក្រោមគីឡូក់

និងវិតទីនីរឿង

នឹងដោយអាជីវកម្មនៅនីរឿង និងរោន្ទី
និងវិតទីនីរឿង និងវិតទីនីរឿង និងវិតទីនីរឿង

> & &

(ស៊ិនស៊ិនិរី នាមិគីឡូ)

និង និងនាមិគីឡូនិងនិង

ឈើ ឈើ

ພຣະນັກທຳນາ

ບອນ

ກ່ານພຣະອາຈາດຢູ່ບານ ອາລໂຍ

สติ

พระธรรมเทคโนโลยของ หลวงปู่ขาว อนาโลย

ณ วัดถ้ำกลองเพล อุดรธานี

การฟังธรรมก็เหมือนกับการประกอบ
ทัพสัมภาระ คือเตรียมเครื่องสัมภาระทั้งหลาย
เพื่อจะลงมือทำการทำงาน ครั้นเตรียมมาแล้ว
เครื่องกลเครื่องไกอะไรก็ดี ถ้าไม่ทำขึ้นขึ้นนิม
เปล่า ๆ ฉันไดก็ดี การสดับตรับฟังโอวาทคำสั่ง
สอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เช่นกัน พระพุทธ
เจ้าเป็นแต่ผู้บอกราชให้เท่านั้นแหล พระเราครั้น
เชื่อต่อคำสอนของพระองค์แล้ว เป็นผู้ลงมือดำเนิน
การ เราอาจจะทำด้วยตนเอง เพราะเหตุนั้นว่า
โดยย่อ ๆ เท่านั้น อาทماไม่มีคำพูดหลาย เพราะ
อยู่ป่าอยู่ดง จะว่าให้ฟังย่อ ๆ พอกเป็นหลักดำเนิน
ปฏิบัติพวกเราก็ทั้งหลาย

คำสอนคำสั่งสอนของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าที่อยู่ในตู้ ตั้งอยู่ในที่ต่าง ๆ หรือบน

ใบลานนั้นนะก็ดี อันนั้นเป็นเครื่องบอกทางที่จะดำเนินตามต้นธรรมแท้ ๆ ของพระศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่จำเพาะโดยจาริญเฉพาะเราแก่นของธรรมแท้ ๆ อยู่ที่ สติ ให้พากันหัดทำสติให้ดีให้สำเนียกให้แก่กล้า สติทำอะไรไม่ผิด สตินี่ทำให้มันมีกำลังดีแล้ว จิตมันจึงจะล่วง เพราะสติ คุ้มครอง จิต ตัวสติก็คือจิตนั้นแหล่ แต่ว่าลุ่มลึกกว่า ครั้นใจนีกขึ้นจึงเป็นตัวสติ ก็ใจนั้นแหล่ เป็นผู้นีกขึ้นเรียกว่าตัวสติ ถ้ารู้นีกขึ้นนั้นแหล่สติตัวสติก็เป็นใจอันเดียวกันนั้นแหล่ เพราะเหตุนั้นเราควรอบรมสติ ครั้นทำสติให้แก่กล้า ทำให้มันดีแล้วไม่มีพลาด พูดก็ไม่พลาด คิดก็ไม่พลาด ย่อมถูกไม่ผิด เพราะการทำเอาเอง

ธรรมแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์
อยู่กับสติอันเดียว พระพุทธเจ้าว่าแล้วในโอวาท
ปาฏิโมกข์ไม่ใช่หรือว่า บรรดาสัตว์ทั้งหลายที่ท่อง
เที่ยวอยู่บนพื้นปฐพี รอยเท้าสัตว์ทั้งหลายไปลงอยู่
ในรอยเท้าซึ่งอันเดียว มีรอยเท้าซึ่งเป็นใหญ่กว่า
เขาเสียหมด ฉันใดก็ดี ธรรมะคำสั่งสอนของพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้านั้นอยู่ที่ สติ กุศลและธรรมทั้ง

หลาย คุณงามความดีทั้งหลายจะเกิดขึ้น เพราะบุคคล
อยู่กับสติอย่างเดียว บุญกุศลคेमูลกุศลทั้งหลาย
มารวมอยู่ในสติ สติเป็นใหญ่ เพราะเหตุนั้นพึงรู้
อย่างนั้นว่า สติเป็นใหญ่ เพราะเหตุนั้นพึงรู้อย่าง
นี้ว่าสติเป็นแก่นธรรม แก่นธรรมมีอยู่สำหรับทุก
คน พุทธไม่มีอยู่ทุกคนที่เดียว พุทธะผู้ตรัสรู้ของ
จริงนั้น ผู้จะรู้เท่าความจริงทั้งหลายมีอยู่ทุกรูปทุก
นาม แต่ว่าเรามันหลงจิตของเรา เปรียบอุปมาเด็ก
อ่อนที่เดียว เพราะเหตุนั้นแหล่ สติเปรียบเหมือน
พี่เลี้ยงของเจ้าของจิตนั้นแหล่ เมื่อมันนีกขึ้นก็
แม่น (ใช่) สตินี่แหล่

สตินั้nobrmjít ครั้nobrmjnxiñ
จิตรู้เท่าตามความเป็นจริงแล้ว มันจึงหายความ
หลงพบรความสว่าง ความหลงนั้นก็คือไม่มีสติ ครั้น
มีสติคุ้มครอง หัดไปจนแน่แน่แล้ว ให้มันแม่นยำ
ให้มันสำเนียงแล้ว มันจะรู้แจ้งทุกสิ่งทุกอย่าง
สติเป็นเครื่องดี คือตีสนิมของจิต ดวงจิตมีความ
หลงเรียกว่า อวิชชา จิตนั้นแหล่มันหลง ความ
หลงคืออวิชชา ขีสนิมมันก็อยู่กับอวิชชาคือที่มัน
หลงนั้นขีสนิมโอบมัน แต่ก่อนจิตผ่องใส พระพุทธ

เจ้าจึงว่า จิตเดิมธรรมชาติเลื่อมประภัสสร แต่ออาศัย
อาคันตุกะกิเลส กือ รูป เสียง กลิ่น รส เกี้องสัมผัส
ทั้งหลาย เข้ามาสัมผัสแล้วมันจึงหลงไปตาม จึงเป็น
เหตุให้ตนนั้นเคราหมองบุ่นบัว จึงไม่รู้เท่าความเป็น
จริงไป

ปัจจัยของอวิชชาความโง่เหมือนกัน
กับเหล็ก เหล็กนั้นมันก็อยู่ดี ๆ นั่นแหล่ะ แต่สนใจ
ก็เกิดขึ้นในเหล็กนั้นเอง เมื่อเข้าตีสนิมออกแล้ว จึง
เป็นดาบคม ขัดเกลากลางว์จึงเป็นดาบคมใช้การได้
เมื่อไม่ตีมันก็อยู่อย่างนั้น จนขึ้นสนิมกินมากก็ใช้การ
ไม่ได้ จิตของเราก็ดี อาศัยสติเป็นผู้ขัดผู้เกลาก อาศัย
สติเป็นผู้คุ้มครอง เมื่อสติเชื่อมั่นอันที่จริงอาคันตุกะ
กิเลสก็ไม่มีปัญหาที่รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส
ภายนอกไม่เป็นปัญหา ข้อมูลรากເງົາของมันก็คือ
กามสุข ภวสุข อันนี้เป็นอุปนิสัยเป็นสนิมของ
มันเป็นสนิมหุ่มห่อจิต ให้มีدمนองราชการ เช่นนี้
แหล่ะ เมื่อเราหัดทำสติให้ดีแล้ว สติมีกำลังแล้ว
จิตมันก็รู้เท่าต่อความเป็นจริง ครั้นมีสติแล้วสัมป-
ชัญญะความรู้ตัวพร้อมก็เจริญ สัมปชัญญะก็ดัง
ปัญญาหนึ่นแหล่ะ ญานก็ว่า ปัญญา ก็ว่า ความรู้ตัว

พร้อมกับสติทั้งสองอย่างนี้เป็นของคู่กัน พอสติ
 ระลึกขึ้นแล้ว สัมปชัญญะก็รู้ว่าผิดหรือถูกพร้อม
 เมื่อเรารอบรัมสติดดีแล้ว มันจะมีกำลังความสามารถ
 สามารถตรุกสิงทุกอย่าง สามารถจะแหงตลดอดได้
 ทุกสิงทุกอย่าง แม้ว่าจะทำอันได้ก็ได้ คิดดูเถอะน่า
 เวลาไฟใหม่บ้านเขายังสามารถมีกำลังหอบเอาของ
 หนัก ๆ ออกจากไฟได้หมด พอไฟใหม่หยุดแล้ว
 สามสิบคนไปหามของนั้นก็ยังไม่ไหว จิตปานนั้น
 แหลมมีกำลังมาก เพราะเหตุนั้นเมื่อเราหัดดีแล้ว
 เขาจะได้เหมือนพระโมคคลามานีก็มี แล้วพวก
 เราสงสัยว่า เหาจะคือท่านนั่งอยู่นั้นแหลม แล้วจิต
 ท่านไปสวรรค์ไปนรกไปนั้นไปนี่ แต่ตัวท่านนั่งอยู่
 ที่นี่ อันนั้นก็แม่น แต่ว่าไปได้จริง ๆ เหาจะเอา
 กายไปด้วยคิดดูเถอะจะมีภัยลัวอะไรกับตาย ให้พาก
 กันรอบมิจิต พวกรานี้อะไร ๆ ก็ได้แล้วสมบูรณ์
 บริบูรณ์ทุกสิงทุกอย่างแล้ว พวกรัทราชก็มีอยู่แล้ว
 ได้สตับตรับฟังแล้ว ก็มีแต่จะทำเอาเท่านั้นให้พาก
 กันทำอา มันจะไปไหนเสียธรรมทั้งหลายมันก็อยู่
 นี่แหลม แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์เหล่านั้น
 เป็นเปลือกนอก แก่นมันก็คือสติให้ทำอาสตินั้น
 แหลม ทำให้มีกำลัง เมื่อมีสติดีแล้วก็รักษาจิตของ

มัน มันไม่ให้ออกซ้ายออกขวา สติคือข่านเข้ามา
สติแก่ก้าจิตย่อมทนไม่ได้ เมื่อท่านไม่ได้ก็สงบลง
ครั้นสงบลงแล้วมันก็รู้เดียวันี้มันไม่มีปัญญา มันก็
ส่ายไปมา เพราะมันไปหลายทาง จิตไปหลายทาง
 เพราะเป็นอาการของมัน มันไปตามแห่งของมันคือ^{นี่เป็นก้าจิต}
 เวทนามันเป็นแสงของจิต ความปรุง (สังขาร) ก็
 เป็นแสงของจิต วิญญาณเครื่องรู้ทวารทั้ง ๖ ก็
 เป็นแสงของจิตออกไปทั้งนั้น ผู้รู้เท่าๆ ถ้าสมมติ
 ว่าตนก็แม่น เจ้าจิตนั้นแหลมแม่น เจ้าสตินั้นแหลม
 ที่สมมติว่า ตน นอกนั้นอาการทั้งนั้น

รูปภายนี้ก็เพียงแต่ชาตุประชุมกัน
 ชาตุдин ชาตุน้ำ ชาตุลม ชาตุไฟ ประชุมกันเท่า
 นั้น เพราะฉะนั้น เมื่อจิตสงบไป เวทนา ก็ดับ^{นี่เป็นก้าจิต}
 แล้วพอมันสงบไปพลัน คนก็ไม่มี อะไรเล่ามันจะ
 มาเจ็บมาทุกๆ อะไรเล่ามันจะมาจำนวนก็ไม่มี มัน
 ก็สว่างๆ ขึ้น เมื่อจิตสงบมันก็สว่างโวยขึ้นมา
 ว่างๆ จิตสงบก็สว่างความจำได้หมายรู้ก็ไม่มี ตาม
 ปรุงแต่งก็ไม่มี มีวิญญาณรู้ไปตามทวารทั้ง ๖ ก็
 ไม่มี มันดับไปสิ้น เท่ากับว่าของไม่มีอยู่นี้ แล้ว
 ของที่มีอยู่เป็นของหนัก ครั้นไครยีดไครถือไว้ก็หนัก

ไปถือขันธ์โดยรีดไว้ ผู้นั้นก็ได้เชื่อว่าเป็นผู้ถือหาน อันหนัก พระพุทธเจ้าจึงว่าขันธ์ห้าเป็นภาระอันหนักเน้อ ขันธ์ห้าก็รวมทั้งรูป เวทนา สัญญา สังฆาร วิญญาณ คริสต์อันนี้ คริสต์ไปเป็นทุกข์ เมื่อผู้วางแผนภาระคือว่าง "ไม่ยึดถือว่าขันธ์ห้านี้เป็นตัวเป็นตนแล้ว" "ไม่ยึดถือแล้วปลง เป็นผู้วางแผนภาระ ก็มีความสุข จะยืน เดิน นั่งก็มีความสุข" "ไม่ยึดถือ เพราะรู้ตามความเป็นจริงของมันแล้ว" "ไม่ถือเอา" "ไม่ยึดเอา" "ได้เชื่อว่าเป็นผู้ชุดตัณหาขึ้น" "ได้ทั้งรากเป็นผู้เที่ยงแล้ว" "เที่ยงว่าจะเข้าสู่ความสุขตามสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งเป็นผู้เที่ยงแล้ว"

เมื่อจิตมันรวมมันก็รู้ตามความเป็นจริง มันจะวางขันธ์นี้ เมื่อมันรวมนั้นแหลก ถ้าจิตรวมแล้วมันก็วาง วางแล้วก็มีแต่ว่าง ๆ แล้วคันหาตัวก็ไม่มี เมื่อคันหาตัวไม่มีแล้วก็อันนั้นแหลก จิตพองบลงแล้ว ปัญญา ก็เกิดขึ้นเองนั่นแหลก ถึงตอนนั้นแม้จิตมันพุ่งขึ้นมาแล้วมันก็ไป มันไม่ยึดอันใดแม้แสงสว่างหมดทั้งโลกก็ตาม มันไม่ไปยึดมันสาวเข้าหาคนใน คนที่อยู่ที่ไหนมันจึงมาอวดว่า ถือตนถือตัว อยู่ไหนเล่ามันสาวเข้าไป อันนั้น

หรือคนอันนี้หรือคน หาไม่มี ถ้าจิตรวมอย่างนั้นก็
ได้อาศัยสติควบคุมให้มันอยู่ ไม่ให้มันไป จิตรวม
ลงอย่างนั้นแล้วจะมีสติเดียว ไม่ใช่นั่ง ว่างนอน ว่าง
นอนมิใช่นิสัยของสติ สตินั้นแล้วจะมีสติ สองอย่างนั้น
แหลกเรียกว่า สัมมาสติ เป็นสมารธอันถูกต้องอัน
นั้นแหลกเรียกว่า สัมมาสติ เป็นสมารธอันถูกต้อง
อันนั้นแล้ว สติก็แม่นคือจิตนั้นแหลกเป็นตัวแล้ว
จิตนั้นแหลกเป็นตัวสมารธ จิตนั้นแหลกเป็นตัว
ปัญญา อันเดียวกันนั้นแหลก มันจะถึง อธิคีล
อธิจิต อธิปัญญาได้ ต้องอาศัยสติควบคุมนั้นแหลก
ผู้มีครรัทชาทั้งหลาย ได้ยินได้ฟังแล้ว ให้พากันตั้ง^๑
อกตั้งใจทำ มันไม่อยู่ที่อื่นหนา ไม่ต้องไปหาเอา
จากที่อื่นหนา อยู่จำเพาะโดยจำเพาะเรานี้แหลก
จิตมีสติไว้ ไม่ต้องไปคิว่าเอาที่ไหนดูก ทำเอา
นั้นแหลกนีกเองรู้ได้ บังจัตตั้ง หรือ สันทิภูติโก^๒
จะเห็นเอง อาการลิโก ไม่ต้องอ้างกาลเวลา จิตเรา
หายจากการคุณแล้วจะรู้จำเพาะตนนั่นแหลก จิตเรา^๓
ยังมีราคาก็จะรู้ จิตมีโทสะก็จะรู้ จิตมีโมหะ ความ
หลงงมงายก็จะรู้ จิตหายโมหะก็จะรู้ จิตหายชบเชา^๔
ก็จะรู้ จิตผุ้งช่านก็จะรู้ รู้ได้แล้วก็จะได้ปลดเปลื้อง^๕
แก้ไขรู้ว่างจิตเบาบางแล้ว ก็จะเพิ่มความยินดี เพิ่ม

พระธรรมเทศนา
แสดงในโอกาสทอดกฐินและผ้าป่า^{เมืองเชียงใหม่}
พ.ศ. 2516

ธรรมเทศนา, พระเดชพระคุณ,
เจ้าพ่อ, เจ้าคุณ, อันนี้คือ อริยันจัฏฐัจงฯ. พึงหมด
แล้ว, ท่านเข้าใจหมดแล้ว, ยังจะฟังต่อไปอีกเนาะ.

อันไดท่านก็รู้หมดแล้ว. บาก็รู้, บุญ
ก็รู้. คุณโทษอะหยังก็รู้หมดแล้ว. (อะหยัง-อะไร ฯ)
แล้วจะฟังอะไรอีก. อาทماอยู่ป่าอยู่ดง, มีแต่นั่งหลับ
หูหลับตาให้แมลงวันตอนอยู่ซื้อ ๆ (อยู่ซื้อ ๆ - อยู่
เฉย ๆ). "ไม่มีความรู้วิชาความรู้อะหยังจัก. จะเอา
อะไร. (จัก - หมายความว่าไม่รู้) พระเดชพระคุณ
ท่านจะให้เทศน์, เจ้าคุณฯ นั่นแหลกเทศน์. (แล้ว
ท่านก็หัวเราะตามที่ท่านเคยหัวเราะ)

เสียงท่านเจ้าคุณพระพุทธพจนवรา-
ภรณ์, ซึ่งเป็นประธานนำกฐิน-ผ้าป่า ไปทอดใน
คราวนี้, กราบเรียนตอบว่า “กระผมเทศน์ให้เข้าฟัง
อยู่ธรรมดา. ขอท่านอาจารย์ประทานโอวาท. นาน
นาน, ปีหนึ่งหรือสองปีกว่าจะได้มีโอกาสมา.”

ท่านพระอาจารย์ขาวจึงว่า...จัก...จะ
เอาอะไรมาพูดให้ญาติโอมฟัง. เนื่องคน. อญ្យในป่า
ในดง. พวากญาติโอมทั้งหลายมีพระเดชพระคุณเป็น
หัวหน้ามา. อุตส่าห์มา. อญ្យไกลแสนไกลก็ยังอุตส่าห์
มา. ก็นับว่าเป็นบุญยิ่ง. เป็นบุญลากอักไขอักขังของ
พวากญาติโอม. พังเทคน์ก์ได้ฟังทุกสิ่งทุกอย่างหมด
แล้ว. ท่านก็ได้ฟังศีลก์ได้ฟัง. ทุกขสัจก์ได้ฟัง. แล้ว
จะเอาอะไรฟังอีก. ธรรมนั้นแหละแม่นก่อนธรรม
หมดทั้งก่อน.

แม่นหมด. ก่อนธรรมหมดทั้งก่อน.
ธรรมนั้นก็เป็นธรรม. อกุศลธรรมก็มี กุศลธรรมก็มี.
ฉะนั้น, ท่านทั้งหลายอยู่บ้านใหญ่เมืองใหญ่, ก็ได้
ฟังอยู่บ่อย ๆ แล้ว, ก็คงแต่รักษา แต่คุณงามความดี.
ส่วนบัวปธรรมนั้นคงจะพากันรู้แล้ว. รู้แล้วก็คงจะ
พากันรังเกียจไม่อยากแตะต้อง, มีแต่ขับไล่มันออกไป.
กุศลธรรมเกิดก็แม่นใจนั้นแหละ. ใจนั้นแหละเป็น
ผู้ปวงแต่งขึ้น. อกุศลธรรมก็แม่นใจนั้นแหละ.

ธรรมไม่ต้องไปหาที่อื่น. แม่นหมด
ทั้งก่อน. (แม่น - หมายความว่า-ใช่, ถูกแล้ว) พระ
พุทธเจ้าท่านว่าเป็นก่อนธรรมหมดทั้งก่อน, และ

เป็นของกลางไม่ใช่ของใคร. อัตภาพเป็นของกลาง.
เรารู้จักว่าอย่างนี้, เป็นของกลางไม่ใช่ของใครหมด,
หมดทั้งนั้น. ก้อนครก ก้อนครก, รู้ว่าเป็นของกลาง
แล้ว, และเป็นของได้มานับริสุทธิ์, เกิดมาชาตินี้
เป็นผู้สมบูรณ์บริบูรณ์, พันจากไปบ้านอดหนวก
เสียจริต, มีร่างกายจิตใจดูตาสมบูรณ์บริบูรณ์แล้ว,
ก็ควรพากันพิจารณาว่าเราเกิดมาชาตินี้ได้สมบัติดี.
สมบัติอันดีสมบูรณ์เราต้องนำมันเสีย. อย่าไปเอา
ให้มันแก่ตายทิ้งซื่อๆ (ตายทิ้งเฉยๆ). “ได้มาซึ่ง
สมบัติดีแล้วเอากับมันเหีย (เอากับมันเสีย). อันนี้
สมบัติอันนี้เป็นแต่ภายนอก. แล้วเอากับมันเสีย, คือ
เอากับภายใน, เอาอริยทรัพย์อันติดตามตนไปได้.
อันสมบัติเราแสวงหาทุกวันนี้, เป็นมหาเศรษฐีหรือ
อะหยังก์ตาม, อันนี้เป็นหนทางของทรัพย์ภายนอก,
ที่อาศัยกันชั่วชีวิตหนึ่งเท่านั้นแหลก. ครั้นล้มหายตาย
แล้ว ทรัพย์สมบัตินั้นก็เป็นของสำหรับโลก. มันเป็น
ดินเป็นน้ำเป็นลมเป็นไฟ, เท่านั้นแหลก. แล้วผู้ที่
ไปนั้น, ผู้ที่จะท่องเที่ยวอยู่ในสังสารจักรไม่มีสิ้นสุด
นั้น, คือดวงวิญญาณดวงจิต, ดวงวิญญาณนี่แหลก
ที่ท่องเที่ยวอยู่เกิดอยู่บ่อยๆ “....สังสาร สังสรันโட
โถ สังสาร โก วิปุนจิโถ สังสาร ทุกโตโม เต

สังส័ែន្ទូនបិ នមាសិង". แต่ພວកເរាត៉ាងទៀវ
ឲ្យឲ្យនៃសំសារជារានី, មិថែរាងកិច្ចមាសាតិតីរាយការណី.
នឱបភណ្ឌបាតិទីទេរាត៉ាងទៀវឲ្យតា ។ សូង ។, ឈុកកិច្ច
បើនស៊តវិនរក, បើនស៊តវិត្រីជាន, បើនសរពស៊តវ
តា ។ ឱ្យសវរគឺតិចឲ្យដំឡើង ។ បើព្រហមលើកកិច្ចដំឡើង
បើ. លើបើនរកនីងនឱបភណ្ឌបាតិកំលើបើមិតិ.

កិច្ចធម្មជានី "នមាសិង ឬ ទេរាយ" នាម
កិច្ចធម្មជានី មើលពວករាយឲ្យយោងនីផល់, រោគវាជ
ប្រព័ទិន្ទិត្រក្រោមអំណី. ព្រះពុទ្ធខោះវាតីកិច្ច,
ជាចារកិច្ច, បើនពេរារៈ "ក្រោម" ហរក. ស៊តវិនីកិច្ច
មាតា ។ ការណីមិនមែនការណី. មេវាតីកិច្ចមាបើនមនុញ្ញ
មែនមែន ។ ការណី, តិចឲ្យតា ។ វិចាការាយឲ្យកិច្ចតា ។
មាកានីយិត្តតា ។ សមប័តិកិច្ចតា ។ រួចរាល់កិច្ចតា ។
គាមយាកុងគាមម៉ោងគំគង់សម្បូរសិរីតា ។ អំណីបើន
ពេរារៈ ។ បើនពេរារៈក្រោម. អំណីមេនអំណី
កិច្ចនៅលើ. "កិច្ចធម្មជានី". ស៊ុនីពីបើនឲ្យបើនន័ំ
កវាទោ, ព្រះពុទ្ធខោះវាតី "មិនបុរិប៉ាកមា ខំមា
មិន សេវាទ្វាមិនមោយ", មិនឲ្យបើននៅលើបើនឲ្យ, មិ
នឲ្យបើននៅលើហានា, មិនឲ្យបើននៅលើប្រសិទ្ធសុំ.
សិងតឹងលាយ, បាបកិច្ចិបុល្យកិច្ច, សំរើចនៅដំឡើង ។
មនានីនៅលើប្រសិទ្ធសុំ ។ គ្រឿងឲ្យមិតិ "មនសា េ

ปทุภูเนะ”, ใจไม่ดี, ใจเคร้าหมอง, ใจขุ่นมัว, ลุ
อ่านาจแห่งความโลภ, ความโกรธ, ความหลง, แล้ว
ใจเคร้าหมอง, แม้คนนั้นจะพูดอยู่ก็ตาม, จะทำการ
งานด้วยกายอยู่ก็ตาม, ความทุกข์นั้น เพราะจิตเคร้า
หมอง, จิตไม่ดีแล้ว, ความทุกข์นั้นย่อมติดตามคน
ผู้นั้นไปเหมือนกันกับล้ออันตามรอยเท้าโคง่าย
นั้น. “มนัสชา เจ ปสันเนะ” ครั้นจิตผ่องใส,
จิตผุดผ่อง, จิตไม่เคร้าหมองแล้ว, แม้นจะพูดอยู่ก็
ตาม, จะทำการงานอยู่ก็ตาม, จะไปที่ไหนก็ตาม,
ความสุขย่อมติดตามเหมือนเงาเทียมตนคนไปอย่าง
นั้น. มีใจเป็นหัวหน้า. มีใจเป็นใหญ่. สำเร็จแล้ว
ด้วยใจมีเท่านี้.

ครั้นรู้อย่างนั้นแล้ว, รู้ว่าใจเป็นหัวหน้า,
ใจเป็นใหญ่ ทำดีก็ เพราะใจ, เป็นทุกข์ก็ เพราะกระทำ,
ความกลัวก็แม้นใจเป็นทุกข์ก็ เพราะทำ. แม้นรู้อย่าง
นั้นแล้ว. เราจงเอาแต่ส่วนดี. ส่วนไม่ดีมีราคะโถสະ
โมหะ, นั่นต้องตัดมันไป, ขับมันไป, “ไล่มันออกไป.
อย่าไปยึดถือ. อย่าให้มันมาเป็นเจ้าเรือนอยู่. แม้น
จะทำก็ดี, จะพูดก็ดี, จะคิดอะไรก็ดี. ขอให้มีสติ
ระวังไม่ผิดไม่พลาด. ครั้นมีสติแล้วพูดก็ไม่พลาด,

ทำก็ไม่พลาด, คิดก็ไม่พลาด. ให้พากันหัดทำสติ.
ให้สำเนียกให้แม่นยำ.

พระพุทธเจ้าจึงว่า “เย เกจิ กุสลา-
ธัมมา สัพเพ เเต อัปปามาทมูลกา อัปปามาสโน-
สารณา อัปปามาโภ เเตสัง อัคคमักขายติ” กุศล
ธรรมทั้งหลายมีสติเป็นเด้าเป็นมูล. ครั้นมีสติแล้ว
กุศลธรรมทั้งหลายก็เกิดขึ้น, ก็มีแต่ทำแต่ความดี
ทุกสิ่งทุกอย่าง. รู้แล้วอย่างนี้, ก็ให้พากันหัดทำสติ.
มันผิดก็ให้รู้. เราจะทำด้วยกายก็ให้ระลึกนึกได้เสีย
ก่อน. เราจะพูดก็ให้ระลึกนึกได้เสียก่อน. เราจะทำ
ด้วยกายก็ให้ระลึกนึกได้เสียก่อน. จะคิดก็ให้ระลึก
นึกได้เสียก่อน. มันถูกเราจึงพูด. มันถูกเราจึงทำ.
มันถูก เราจึงคิดนึก. ให้ทำสติให้สำเนียกให้แม่นยำ.
ให้พากันスマทางเอง. อธิศีสัง สิกขasmathan. ให้
พากันスマทางกันให้ศีลของเราเอาศีลของเราเป็น
อธิศีล, คือ เป็นใหญ่เป็นอธิบดี. ให้เป็นศีลมั่นคง.
อย่าให้เป็นศีลง่อนแง่นคลอนแคลน. อธิจิตตสิกข
スマทาง. ให้พากันスマทางเอา, คือตั้งใจมีสติ
ควบคุมจิตใจของตน, ให้ตั้งมั่นอยู่อย่างนั้น. ทำการ
ทำงานพูดจาหรือก็ให้จิตตั้งมั่น. หรือนั่งภาวนา ก็ให้

จิตตั้งมั่น. ให้เป็นอธิบดี. อธิคือว่าให้เป็นใหญ่กว่า สิ่งทั้งปวง. เรียกว่าไม่หวั่นไหวต่อสิ่งทั้งปวง. อธิ-ปัญญาสิ กขา สมatha เน. ให้สามารถเอาอธิปัญญา, ความรู้จริงรอบครอบรู้เท่าสังขาร. ปัญญาความเห็น คือเห็นทุกข์เห็นชาติ, ความเกิดเป็นทุกข์. เห็นชรา, ความเฒ่าความแก่เป็นทุกข์. เห็นพยาธิ, ความเจ็บไข้ได้พยาธิเป็นทุกข์. เห็นมรณะ, ความตายเป็นทุกข์.

ความทุกข์เกิดขึ้นในกาย. ความไม่ดี เกิดขึ้นในกาย. เวทนาไม่ดีเกิดขึ้นแต่สัมผัสทางกาย. อันนี้เรียกว่าความทุกข์กาย. ให้กำหนดให้ดี. ความทุกข์เกิดขึ้นที่ใจ. ความไม่ดีเกิดขึ้นที่ใจ. เวทนาไม่ดี เกิดขึ้นที่ใจ. เกิดขึ้นสัมผัสทางใจ. อันนี้ได้แก่ความโศก, ความเสียใจ, ความเศร้าใจ. ให้กำหนดให้มั่น รู้เรื่องทุกข์, ให้มั่นเห็นเรื่องทุกข์เสีย. สัจจะทั้ง 4 นี่พระพุทธเจ้าว่าเป็นทางไปพระนิพพาน. นี่แหล่ะ ทางดับทุกข์. นี่แหล่ะให้พิจารณา.

ความประจวบกับสัตว์และสั้งขารอันไม่ เป็นที่รักที่เจริญใจ, มีความไปร่วม, มีความมาร่วม, มีความประชุมร่วม, สัตว์ทั้งนี้ไม่ชอบใจไม่พอใจ, เรียกว่าอับปิยะหิ สัมปโยโโค ทุกโน. ทุกข์น่าเกลียด,

ทุกข์น่าชัง, ทุกข์ไม่พอใจ. เป็นทุกข์ การผลัดพราง
จากสัตว์และสังหาร, อันเป็นที่รักที่เจริญใจ. มีญาติ
เพื่อนองที่ผลัดพรางไปไกลหรือล้มหายตายเสียไป
จากกันแล้วก็มีความทุกข์โศก. เรียกว่า ปيءหิ วิปป-
โยโโค ทุกโข, ความไม่ปร่วม, ความไม่มาร่วม,
ความไม่ประชุมร่วมกับสิ่งที่ชอบใจ, อันนี้เป็นทุกข์.
บุคคลปราถนาสิ่งใดไม่ได้สิ่งนั้นสมหวังก็เป็นทุกข์.
อันนี้มันมาจากการให้. เราได้รับผลอย่างนี้มันมาจากการ
ให้. ต้องใช้สติใช้ปัญญาค้นคว้า. มันก็จะเห็นกัน.
เมื่อทำจิตให้อยู่สงบ, มันก็จะเห็นไป, คือความ
อยาก. มันเกิดมาจากการความอยาก. เรียกว่า การตัณหา,
ความใคร่, ความพอใจในรูปในสิ่งที่มีวิญญาณและ
สิ่งที่ไม่มีวิญญาณ. ความใคร่ความพอใจ, ทุกข์มัน
เกิดขึ้นจากการความอยาก, ความใคร่. ภวตัณหา ความ
อยากเป็น, อย่างนี้. อยากได้, อยากชอบ, อยากกอบ,
อยากโดยเอา. อันให้ก็อยากกอบโดยมาเป็นของตัว.
อยากเป็นเศรษฐีคุณหนบดี, ราชามหาภัตทริย. อันนี้
เรียกว่า ภะ, ความอยากเป็นอยากมี. ความไม่พอใจ,
เหมือนอย่างหนังหดเหี่ยวเป็นเกลียว, ความแก่แห่งอ่อน
แห่งชีวิต, ความเสื่อมแห่งชีวิต, มีหนังหดเหี่ยวเป็น
เกลียว, ผอมหงอกพันหัก. อันนี้ไม่พอใจ. อยากได้

อยากให้มันเป็นอยู่เหมือนเก่า. หนังกีดี. แต่มันหด
เหี่ยวเสียแล้ว. ผอมมันหงอกกลับไปอายากำๆ นั่น
มาย้อม. มาย้อมมันกีส่งกลิน. มันกีขายหน้าอีกแล้ว.
มันกีคำอยู่แต่ปลาย. ทางโคนนั่นมันกีขาว, ขายหน้า
อีกแล้ว. กีไม่พอใจ. อันนี้เรียกว่า วิภาตัณหา.
ตัณหา ๓ ตัว ๓ อย่างนี้แหละเป็นเหตุให้เกิดทุกข์.
เมื่อรู้เคามูลอันนี้ ๓ อย่างนี้เป็นเหตุให้เกิดทุกข์, เป็น^{ให้ทำชัวอยู่บ่อยๆ}
เหตุให้ทำชัวอยู่บ่อยๆ, เราก็ใช้ปัญญาค้นหา. มัน
เกิดอยู่ตอนไหนตัณหามันเกิด. มันจะเกิดมันเกิดขึ้น
ตอนไหน. มันตั้งอยู่, มันตั้งอยู่ที่ไหน.

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “จักขุง โลเก^{ปัจจุบัน} สาตรูปั้ง เอตະເຄສາ ตັນຫາ อຸປັ້ນມານາ
ອຸປັ້ຕີ ເອຕະ ນີວິສມານາ ນີວິສຕີ ຫລວ. ເອຕະ^{นີວິສມານາ} ນີວິສມຕີ”. ສິ່ງໄດ້ເປັນທີ່ຮັກ, ເປັນໜິດ
ໃດ, ໄຈໍໄມ່ໂລກ. ອະໄຣເປັນທີ່ຮັກ, ທີ່ເປັນໜິດໃດ, ໄຈ
ໄມ່ໂລກ. ຈັກຂຸງ ທີ່ຕາ. ໂສຕັງໂລເກ ປີຍະໂລກັງ ມານັງ
ໂລເກ ປີຍະໂລກັງ ຜິວຫາ ໂລເກ ປີຍໂລກັງ ສາຕຽບັງ
ກາຍາມ ໂລເກ ປີຍໂລກັງ ສາຕຽບັງ ມໂນ ໂລເກ ປີຍໂລກັງ
ສາຕຽບັງ ເອຕະເຄສາ ຕັນຫາ อຸປັ້ນມານາ ອຸປັ້ຕີ
ຫລວ ເອຕະນີວິສມານາ ນີວິສມຕີ. ມັນເກີດຂຶ້ນ

จากอายุตันะทั้ง 6 นี่เอง. ตันหาเกิดขึ้น. ตันหาเป็นที่รัก. ตันหาจะเกิดขึ้นที่ตา. ตันหาจะตั้งอยู่ที่ตา, ตั้งอยู่ที่หู, ตั้งอยู่ที่จมูก, ตั้งอยู่ที่ลิ้น, ตั้งอยู่ที่กาย. สัมผัสอันใดมันมาถูกต้อง, มันมีความพอใจ, มีความกำหนดขอบใจ. อารมณ์อดีตที่ล่วงมาแล้ว. อนาคตยังไม่มาถึง. แต่เอามาเป็นอารมณ์, เรียกว่าธรรมารมณ์. มันเกิดขึ้นที่ใจ. รู้จักว่าบ่อนมันเกิดขึ้นที่นี่, ไม่เกิดขึ้นที่อื่น. เกิดขึ้นจากอายุตันะภัยใน, เกิดขึ้นจากอายุตันะภายนอกประจวบกัน. ต่อไปเกิดวิญญาณความรู้ขึ้น. เกิดวิญญาณตัวนี้ขึ้น. เกิดขึ้นจากสัมผัส. เวทนาเกิดขึ้นเรื่อย ๆ ขึ้นไป. รู้แล้วเราเพียรพยายามที่มันเกิด, จากอายุตันะภายนอก, จากอายุตันะภัยใน, เกิดขึ้นจากสัมผัส. อายุตันะเกิดขึ้น เพราะสัมผัส. เมื่อรู้แล้ว, เราถึงเพียรพยายาม, เราเพียรเปลี่ยน.

เมื่อ dab ความทุกข์ชนิดนี้ได้, ความวิเวก dab ทุกข์สิ้นดังนี้, dab ตันหาทั้ง 3 ได้, นิโรธ, นิโรธ คือความไม่หวั่นไหว, เรียกว่า นิพพาน.

พระพุทธเจ้าท่านว่า “นิพพาน” ไม่ได้อยู่ที่อื่น. อยู่ที่กายนี้แหลก. “ไม่ได้อยู่ที่อื่น, อยู่กับอาการ 32 เป็นผลสำเร็จ. ที่หลังอยู่กับชาตุ 42.

เมื่อฟังแล้วให้พากันตั้งใจทำเหมือนกันกับเครื่องทั้งหลาย มีทัพสัมภาระ เราจะปลูกบ้านปลูกเรือนหรืออะไร มิดเราจะใช้การงาน ลับแล้วก็วางไว้ เครื่องทัพสัมภาระก็มาวางไว้ เราไม่ทำมันก็ไม่สำเร็จ ของทำเครื่องทำได้หมดพร้อมหมดมีแล้ว แก่เราบริบูรณ์แล้ว.

เราจะรับข้าศึก อานุชของเราพร้อมหมดแล้ว แต่เราไม่ตั้งใจจะปลูกบ้านปลูกเรือน ก็ไม่ปลูก หากของเราพร้อมหมดแล้ว แล้วก็ตั้งอยู่นั้นแหล่ะ ให้ชำรุดทรุดโทรมเสีย ทิ้งไว้ซื้อ ๆ ไม่กีด ไม่มีประโยชน์ เราตั้งไว้ก็ไม่มีประโยชน์ ต้องอาศัยทำ ให้พากันทำอิริยาบถ ยืน เดิน นั่น นอน พระเจ้าทั้ง 5 ไม่ได้ห้ามเป็นพระเจ้าทั้ง 5 นิสัย จริตของเรามันถูกกับอะไร จะพุทธ-พุทธ หรือรัมโน-รัมโน หรือสังโน หรือผอม uhn เล็บ พื้น หนัง เอาอย่างหนึ่ง ๆ มันถูกอันไหน มันถูก จริต มันก็สงบ จิตสงบขึ้น จิตไม่ผุ่งช่าน หมายความว่ามันถูก เราบริกรรมว่า พุทธ-พุทธ-พุทธ แล้ว จิตเบิกบาน จิตเยือกเย็น จิตร่าเริง อันนี้หมายความว่ามันถูกกับจริต มันถูกก็เอาอันนั้นแหล่ะ บริกรรมไป พุทธ-พุทธ เรียกว่า สมณะ.

ครั้นมันไม่ลง, จิตไม่ลง. ต้องพิจารณา
คันเรื่องทุกข์นี่แหละ, และคันเรื่องกายนี้, ผม, uhn,
เล็บ, พื้น, หนัง. ให้พิจารณาให้มันเห็นเป็นอสุภะ,
เป็นอสุกัง, เป็นของเน่าของเหม็น, ของปฏิกูล,
ของโสโครอก. พิจารณาให้มันเห็นตกอยู่ในไตรลักษณ์
ปัญจุปานกขันชา อนิจจา. ขันธ์อันนี้ไม่เที่ยงไม่
แน่นอน. ปัญจุปานกขันชา ทุกขा. ขันธ์อันนี้เป็น
ทุกข์, ปัญจุปานกขันชา อนัตตา. ขันธ์อันนี้ไม่ใช่ตัวตน,
ไม่ใช่ผู้หลวบผู้ชาย, ไม่ใช่สัตว์, ไม่ใช่บุคคล, ไม่ใช่
ตัวไม่ใช่ตน. อันนี้ตายเหมือนกันหมด. ครั้นถ้ามัน
ไม่ลงบ, มันพุ่งซ่าน, ก็ต้องเอาปัญหาทำการค้น
คว้าพิจารณาเรื่อยไป. วิปัสสนาอย่างนี้. ค้นคว้าให้
มันเห็น อนิจจัง, ทุกขัง, อนัตตา, เป็นของโสโครอก,
ของไม่สวยไม่งาม. พิจารณาเรื่อยไปจนมันเห็น.
จิตมันก็เกิดความสลดสังเวช, เปื่องหน่ายในความเป็น,
ในอัตภาพ, เปื่องหน่าย. ภารนาให้มันจนเกิดความ
คลายกำหนดยินดี. ดังนี้

เดินทางกรรม

บางทีทำยังไงยังไงจิตมันก็แข็งอยู่
อย่างนั้น, ทำsmithไม่ลง. ทำยังไงก็ไม่ลง. ทำไปๆ
มันก็ไม่สงบ, บอกมันว่ามันเป็นผึ้นรากวิ่งขึ้นมาจาก
อเวจี, จึงแข็งกระด้างเพราไฟเผา. ให้มันกลับลง
ไปอเวจีอีก. อย่าให้มันขึ้นมาอีก. ให้อเวจีเผาต้ม
มันอีก. ด่าอีก. แล้วก็ลงนอน. พอเช้ามาก็ไปถ่าย
โถน. ล้างกระโถน, ปฏิบัติท่านอาจารย์มั่น. ท่าน
อาจารย์ลูกขึ้นมาว่า “ท่านขาว, ตนเป็นผู้ประเสริฐอยู่.
มาด่าตนเสื้ดหยังให้ลงนรกอเวจียังไงนี่, ประธานตน
นี่. ท่านประกอบกิจอยู่อย่างนี้แล้ว. หนักเข้าจะน่าตัว
ตายหนา. ครั้นน่าตนตายแล้ว, นับชาติไม่ได้หน้าที่
จะน่ากันอยู่. น่าตัวตายแล้วก็หาร้อยชาติไปเที่ยวอา
ภพ渺渺ชาติ, ทำเรื่องกวนเรกน, น่าตัวตายอย่างนั้น
แหละ. อย่าไปทำอีกเที่ยว. ตนบริสุทธิ์อยู่, อย่าไปทำ
ตนอย่างนั้นอย่างนี่.” ท่านอาจารย์มั่นครนีกอย่างใจ
ทำอย่างใจท่านรู้มิด. ท่านก็อยู่กุฎิโน่นแหละ. แต่
มันก็ยังໂกรธอยู่นั้นแหละ. ขึ้นไปอยู่ดอยมูเซอร์กับ
พากมูเซอร์. เสื่อมันมีแต่เสื่อใหญ่ๆ ลายพาด

กลอน. นึกเดินอยู่กลางคืนให้เสื่อมันมากินมึงเสีย.
มึงเป็นหยัง. มันหยาบแท้. มึงแข็งแท้. เดินจงกรม
แล้วก็นั่งスマธิ. นั่งจิตมันก์ไม่ลง, เลยนอน. หลับ
ไปปราชญ์ว่ามารดาามานั่งอยู่. นั่งข้าง ๆ. มูเซอร์มัน
มาจากไร่มัน. มีผักหลาย. มันจะเอาผักไปบ้านมัน.
มารดา กีตามขึ้นว่า “ขาว, นี่ทำยังไงถึงเป็นหนอ.”
“ไม่ยาก, ไม่ยากดอก. เอาของอ่อนให้กินเด้อ. อาย
ไปให้กินของแข็ง. ถ้ากินของแข็งแล้ว ไม่เป็น. ถ้ากิน
ของอ่อนจะเป็น.” แม่ก็เลยว่า “ไม่เข้าใจของอ่อนของ
แข็ง. แม่ก็เอื้นตามอีกว่า “ของอ่อนนี้มันจะ ไรหนอ”
มันว่า “เอาสาหร่ายมาให้มันกิน.”

ก็ลุกขึ้นมา_nั่งスマธิ. เริ่มต้นพิจารณา.
พิจารณาของแข็งก่อน. อะไรหนอ มันว่าของแข็ง.
มูเซอร์มันว่าอะไร เป็นของแข็ง. พิจารณาไป ๆ มา ๆ.
‘ความที่กรน’, อันนั้นแหล่งของแข็ง, อ่อนนั้นล่ะ. มันว่า
ให้อาช่องอ่อนมากิน. อ่อนอะไร. พิจารณาไป ๆ มา ๆ
“เมตตา”. “ได้ความแล้ว. เมตตา. ตั้งแต่นั้นมา ก็แผ่
เมตตาไปทั่วทิศานุทิศ. แผ่แมสต์วทั้งหลาย. แผ่
เมตตาไป, ความกรนนั้นอ่อนลง ๆ. ความกรน
ไม่ค่อยทำ. จิตไม่แข็งแล้ว. จิตอ่อนแล้ว. จิตอ่อน
มันควรแก่การงานเท่านั้นแหล่ง. จะทำอะไรมันก็

ควรแก่การงาน. จะพิจารณาอะไรมันก็เหมาะ. จิตอ่อนหมายความว่าจิตเบาจิตว่าง. เราภานาภีอบรมจิตนี่แหละ, ต้องการให้จิตอยู่ ครั้นจิตอยู่แล้วมันจึงจะเกิดแสงสว่างขึ้น. จิตเดิมเป็นของสว่าง, เป็นของเลื่อมประภัสสร. แต่ออาศัยอาคันตุก岐เลสมันจะเข้ามาปักคลุมรัศรีงให้ขุ่นมัวเร่าร้อน. อาคันตุก岐เลสก์ไม่ใช่อื่นใช้ไกลดอก. มันไม่พันนิวรณธรรมทั้งห้า, การนั่นหะ, พยานบท, ถีนมิทธะ, อุหัจจะกุกุจะ, วิจิกิจนา尼่หละ. เมื่ออารมณ์เหล่านี้ไม่เข้ามาครอบงำแล้ว. จิตมันก็อ่อนจิตสว่างไสวควรแก่การงาน. การงานที่พิจารณามันเป็นแสงสว่างขึ้น. นิวรณ์นี้มันมาปักคลุมหุ่มห่อให้จิตเคร้าหมองขุ่นมัวมีดคำ, ให้จตร้อนเป็นไฟขึ้น, (มีผู้ถามถึงการแก้ความง่วง.) เมื่อถีนมิทธะความง่วงเข้าครอบงำ, ให้มองดูดาว, มองขึ้นไปดูอากาศ, หรือถ้าไม่ยังรู้ ก็ให้นึกถึงพระพุทธคุณ, พระธรรมคุณ, พระสังฆคุณ, หรือคุณความดีของเราย่างโดยย่างหนึ่งที่เราได้บำเพ็ญมา. เมื่อรำลึกแล้วมันมีความดีใจที่ได้ทำมา, มันก็จะหายง่วงเหงาหวานอน. ให้แผ่เมตตาเรื่อย ๆ มันเป็นที่จิตเรานี่แหละ, เป็นเพราะอารมณ์, รูปเสียงกลินรสสัมผัสมายุยงให้จิต

ผู้กิจ. เพราะเหตุนั้นพระพุทธเจ้าจึงให้ชาระอินทรีย์ทั้งหลาย, “ไม่ให้ยินดียินร้ายในสัมผัสทั้งหลาย, ทำจิตให้เป็นกลางต่ออารมณ์.”

เรื่องเหล่านี้มันเป็นพระจริตของแต่ละบุคคล. นิสัยมันต่างกัน. พระพุทธเจ้าก็บอกไว้หมดละเอียด. จริตของคนที่มีราก柢มากให้อาศัยพิจารณาอคุภะ อคุภัংให้เห็นความเปื่อยเน่า. จะอิดหนาระอาใจ, เปื่อนหน่าย, ถอนจากความกำหนดได้. โถสະ. ให้มีเมตตา. แผ่เมตตาบ่อย ๆ มาก ๆ ยืนเดินนั่งนอน. มันก็อ่อนลงเอง. ไม่หงุดหงง. ให้ใช้ปัญญาพิจารณาไตร่ตรองชาระจิต. (มีผู้ถามว่าท่านเดินอย่างไร, ปฏิบัติอย่างไร.) ฉันแล้วก็ไปเดินหากซื่วโมง, มีนั่งบ้าง. ตอนบ่ายไปเดินอีก. จนสีโ摩งจึงมาปัดกวาดตักน้ำทำข้อวัตรแล้วก็กลับมาเดินอีกสามสีซื่วโมงแล้วจึงขึ้นมาอีก. อนิสงส์ของกิจกรรมมี (1) เดินทาง บ. มีเจ็บแข็งเจ็บขา, (2) ทำให้อาหารย่อย. (3) ทำให้เลือดลมเดินสะดวก. (4) เวลาเดินจิกรรมไปฯ มาฯ จิตลงเป็นสมานิธิได้. ถ้ามันรวมลงเวลาเดินจิกรรมได้, สมานิธิของผู้นั้นไม่เสื่อม. (5) เทพydāถือพาดออกไม่มาก

สาข ฯ อนุโมทนา. นี่เป็นอานิสงส์ของการเดิน
จงกรม. บางวันเมื่อครั้งอยู่กุฎีเก่าตรังข้างเจดีย์
อาทิตย์เดินจงกรมมั่นหมوم ฯ หมดหัวหมด. หมอม
อีหยัง. มันไม่เหมือนดอกไม้บ้านเรา. มันแม่น
เทวดามาอนุโมทนา, ถือพานดอกไม้มามาอนุโมทนา.

เรื่องเดินนี้มันเป็นเรื่องหัดสติ. จะ
ให้นีกพุทธไปพร้อมกับก้าวที่ก้าวไปก็ได้. ยังไง
ก็ได้. อย่าให้จิตมันออกไปเกี่ยวข้องกับอารมณ์ทั้ง
อดีตและอนาคต, ให้อยู่ที่จิตเท่านั้น. อาทิตย์กำหนด
พุทธ พุทธ อยู่ที่จิต, เท้าก็เดินไป. กำหนดอยู่
ที่จิต, "ไม่ให้เกี่ยวข้องกับอารมณ์ได" ฯ. ส่วนทาง
เดินจงกรมก็ไม่เลือกทิศทาง. "ไดหมด, แล้วแต่มัน
จำเป็น, ในที่ที่เหมาะสม. เดินไปเพื่อแก้ทุกข์เวทนา.
ท่านอาจารย์มันท่านว่าให้เดินตัดกระแสของโลก
จากทิศตะวันออกไปตะวันตก. ท่านว่าตัดกระแส
ของสมุทัย, ให้ตัดกระแส. แต่ถ้ามันจำเป็น, ยังไม่
มีปุ่นที่เหมาะสมก็ไม่เป็นไร. เดินไปอย่างนั้นเพื่อ
แก้ทุกข์เวทนา

เกล็ดเพชร (1)

(ເຖິງໂປຣພະເນົາແລະຫຼາຕີໂຍນ ບ້ານບ່ອໜຶນ)

ธรรมะຂອງพระพุทธเจ้าເປັນແສງ
ສ່ວ່າງສ່ອງໃຫ້ເຮົາເດີນຖຸກທາງ. ອັນນີ້ນໍາຍືນດີ. ເປັນບຸລູ
ລາກຂອງເຮົາທີ່ໄດ້ມີຄຣັກຫາ, ຄວາມເຊື່ອ, ຄວາມເລື່ອມ
ໃສໃນຄາສນາຂອງพระพุทธเจ้า. ໃຫ້ພາກັນຕັ້ງອກຕັ້ງ
ໃຈທ່ານົມດີທີ່ໄດ້ມາບວ່າຫຍຸ້ນ໌ໃຫ້ເຕີມພຣະຫາ. ອຍ່
ໃນບ້ານກະເຄີ່ອງກັງວລມັນມືມາກ, ຈຶ່ງຕ້ອງອາຄີຍ
ຜ້າກາສາວພັສຕົຮຂອງพระพุทธเจ້າຄລຸມໄວ. ຜົມເປັນ
ຂອງສກປຽກໂກນທີ່ເສີຍ. ເລີ້ນສກປຽກຕັດທີ່ເສີຍ.
ໃຫ້ພາກັນຕັ້ງໃຈຮັກຫາພຣະຫົມວິນຍ. ພຣະພຸຖົນເຈົ້າ
ວ່າໃຫ້ກວານາ, ກວານຊ້ວ້າໜັງພັບຫຼູ້ຊ້ວ້າງແລບລື້ນ, ກີ່ມີ
ອານີສົງສົ່ວັກໂນອັກຂັງ. ໃຫ້ເຮົາຕັ້ງໃຈກວານາພຸຖໂຮ ၅.
ພຣະພຸຖົນເຈົ້າວ່າ ຜູ້ບ້ານເຂົ້າມາໃນຄາສນາຂອງເຮົາຕາຄົຕ,
ໄດ້ສຶກຫາເລ່າເຮືອນແປດໝົ່ນສື່ພັນພຣະຫົມຂັ້ນຮົ່ຈບ
ມືດ. ໄດ້ສວດມນົດ. ກລາງວັນຍັງມີກະວະອຍ່ງ ວັນລະ
ຮ້ອຍຫນທັງກລາງວັນກລາງຄືນ. ຍັງບໍໄດ້ກິນກ່ອນ. ຄົ້ນ
ບ້ານເຂົ້າມາ, ຕັ້ງໃຈກວານາພຸຖໂຮ ၅ ຊ້ວ້າໜັງພັບຫຼູ້ແລບ

ลิ้น ๆ ผู้นั้นได้กินก่อน. ผู้ศึกษาเล่าเรียนจบพระไตรปิฎก, ผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้รักษา กิ่งก้านสาขา, เป็นผู้รักษาใบมัน, รักษากระพีมัน, รักษาอิหังมัน ทั้งนั้น. ผู้ที่ภารนาได้ชื่อว่าเป็นผู้ทำอาแก่นมัน. อาแก่นมันก็เข็ดการได้. ธรรมะมีแต่มันอยู่มันกิน มันสอดมณต์อยู่ทุกวันเท่านั้น. ธรรมะเป็นอย่างนี้ แหลก. พอเห็นอย่างนี้แล้วคิดว่าเรารู้อย่างนี้แล้วจะไปสอบทำไม้มันจะยาก. มันไปดีแล้ว. นั่งทำสมารธ อยู่บนกุฏิ, ทำสมารธอยู่มันเป็นหยังล่ะ. มีน้ำด, ข้อนมด, ขานีกมีน. กุฏิอยู่ติดกันกับเจ้าอาวาส. ชาวบ้านมันนอนรวมกัน. มาอยู่กุฏิก็อยู่ร่วมกันพระเณร. พระนอนอยู่ข้างบน. เนรนอนอยู่ใต้ถุน. อยู่กันกุฏิเดียวมันยาก, มันหลายคน. ธุระไครธุระมัน. นั่งภารนา มันก็ไม่สงบสังดให้. เลยเข้าไปอยู่ในโบสถ์, นั่งทำสมารธ, พระกรรมฐานท่านเข็ดยังไงหนอ. อาจารย์มัน อาจารย์สิงห์ก็ไปอยู่อุดร. ออกเดิน จงกรม. เดินจงกรมหลาย ๆ นี่เข็ดยังไง. เดินจงกรม ก็คิดเอา. เดินปิดตาไป. เดินไป ๆ มันจะล้ม. แล้ว มันก็ล้มลงมาเห่าว้อ. หามันตื้น. ออกจากที่นั่น ไปอยู่อีกตำบลหนึ่ง. เขาmaniมนต์ไปเป็นอาจารย์. ได้สามพระองค์หนึ่งเป็นครูสอนหนังสืออยู่โรงเรียน

วัดนั้นแหล่. ว่าท่านรู้ไหมเราวาเราทำกรรมฐาน
กับเราศึกษาเล่าเรียน, อันไหนมันจะมีอานิสงส์
มากได้บุญมากกว่ากัน, ท่านว่าผมไม่เห็นหนังสือ
เรื่องนั้น

มีพี่ชายกับน้องชายสองคน. คนน้อง
ศึกษาเล่าเรียน. พี่ชายบวชแล้วก็เข้าป่าเข้าดงไป
เป็นพระกรรมฐาน, ชุดงค์ไปอยู่ตามป่าตามดง.
พี่ชายได้สำเร็จพระอรหันต์แล้ว, กลับมาหาน้อง
ชาย. น้องชายก็อวดว่าเราเรียนจบพระไตรปิฎก
แล้ว, ใจจะได้บุญมากกว่ากัน. พี่ชายบอกว่าพี่ชาย
ได้บุญมากกว่า. น้อยชายก็บอกว่าตัวเองได้บุญมาก
กว่า. เถียงกันอยู่อย่างนั้น. ในที่สุดก็พาภันไปหา
พระพุทธเจ้าที่พระเชตวัน. พระพุทธเจ้าเลี้งเห็น
ด้วยญาณแล้วว่า พี่ชายที่ทำกรรมฐานได้บุญมาก
กว่า. แต่เพื่อให้คนทั้งสองได้เข้าใจด้วยตัวเอง จึง
ทรงทำอิทธิปาฏิหาริย์ให้มีน้ำท่วมเต็มไปหมด.
พระพุทธเจ้าถามว่ามาตามทางเห็นอะไร. ตอบว่า
เห็นแต่น้ำ. น้องชายนำท่วมแค่เอว. แต่พี่ชายท่วม
แค่หลังดิน. บางแห่งพี่ชายท่วมแค่แข้ง, แต่น้องชาย
นำท่วมมิดหัวเลย. นี่ก็เห็นแล้วว่าใจมีบุญกว่ากัน,
ใจได้รับอานิสงสมากกว่ากัน.

พวກเรา เล่าเรียนก็ดี, จะได้บำรุง
ศาสตร์ของพระพุทธเจ้าไว้, บ่ให้เสื่อมสูญ. แต่ให้
ภานุกันเนื้อ. ให้พากันนั่ง. ไม่นั่งก็นอนເວາ. หลับ
ไปก็ให้มันหลับไป. ภานาเสีย. พุทธชั่มโน^๑
สังโน^๒ ภานาอย่าให้มันเสียเวลา. การภานามันได้
อานิสงส์มาก. พอเห็นอันนี้ละเลยออกเดินทาง.
เดินธุดงค์ไปชาตุพนม. "ไปอธิษฐานที่พระธาตุ
พนม. นอนกลางคืนอยู่สองคืน. ก่อนนอนสวัด
ปางมิโก^๓ถวายบูชาพระธาตุ. ตื่นขึ้นเช้า กีสวัด
ปางมิโก^๔ถวายพระธาตุอีก. แล้วอธิษฐาน. ข้าพเจ้า
จะทำความเพียร, ทำกรรมฐาน. ถ้ายังไม่พ้นทุกข์
ให้ข้าพเจ้าได้เกิดอีก, อายุสิบปีให้ได้บัวตลอดจน
ตายค่าผ้าเหลือง, สองชาติ, สามชาติ, สิบชาติ,
ยี่สิบชาติ, ร้อยชาติ, ถ้ายังไม่พ้นทุกข์. ให้ข้าพเจ้า
กลับมาบัวอีกตลอดวันตาย, จะเป็นหมื่นชาติแสน
ชาติล้านชาติ, ถ้ายังไม่พ้นทุกข์ก็ให้กลับมาเกิดอีก,
บัวอีกตลอดวันตายทุกชาติ ๆ. จากนั้นมาอยู่อุดรฯ.
ไปพระเจ้าองค์ตื้อ. พระเจ้าองค์ตื้อนีสำคัญ. มี
เจกษ์อยู่เวียงจันทน์มันเอาดาบไปฟันแขนขาด.
เลือดพุ่งออกมาริบ ๆ. "ไปเรียกผู้หนึ่งให้อาท่อง
มาหล่อติดให้. "ไปเรียกເວາເວັງ. ຄິດສລດໃຈຮອງให้

น้ำตาไหล. มาอธิษฐานที่นี่อีกอย่างเก่า. ขอให้ได้
บวชแล้วตาย, ตายแล้วเกิด, เกิดแล้วได้บวชอีกจน
ตายไปทุกชาติ, จนกว่าจะพ้นทุกข์. อย่าให้ข้าพเจ้า
ได้สึก. อย่าให้มีความกำหนดยินดีในการทั้งหลาย.
นั่นแหล่เกิดมาบ่ทุกข์ไม่มี.

เรabantoyyinaramwinyyongphra-
phuthaje, "ไม่ควรหวนไหว. ให้ตั้งใจภานาชั่วชีวิต
ของเรา. มีอันสังส์มาก, เป็นทรัพย์ภายนอกที่จะติด
ตามเราไปทุกภพทุกชาติ, เรียกว่าอริยทรัพย์, ให้
พากันทำเอา. จากนั้นก็ออกไปป่าทำกรรมฐาน,
ไม่ยั่นผู้ใด, ไม่กลัวตาย. ตายช่างหัวมัน. กลางคืน
ช้างมามันร้องโอ่ ๆ. เรารอยู่ในกระตือบ. มันไกลเข้า
มา. นั่งภานาพุทธ์ ๆ ๆ. มันยังอยู่ไม่ยอมไป. นึก
ได้ว่า บอกให้แม่ออกເօມະນາມมาให้ขัดฝาบادر,
ເօາສ්තුງແຂວນໄວที่ช้างกระตือบ, ช้างมันมากิน
มะนาມ. มันทำปากเสียงจืด ๆ. มันเปรี้ยวมัน. มัน
อยู่ตั้งสามชั่วโมง สี่ชั่วโมง. กินแล้วมันເօງງล้วง
เข้ามา. เออันได้มันอ่อน ๆ มันลมหายใจนี่. ぐจะ
ตายอยู่แล้ววันนี้. เรากำทำอย่างใดหนอ. เราก็ต้อง^{กู}
ออกไปสูมัน. มันเห็นเราออกไปมันยันขึ้นมา, มัน

ยืนเนย. เรายังต้องพูดกับมัน. เราจะบอกตามภาษา
ของเรานี่แหละ. พี่, ตัวเองเป็นผู้ใหญ่, เราเป็นผู้
น้อย. อย่ามา gwun เรายา. อย่ามา jí เรายา. เราไม่ได้มา
เบียดเบียนใคร. เรารามาเมตตาภารนาให้สัตว์พั้นทุกชีว
เท่านั้น. ขออย่ามาเบียดเบียนเรา. ให้ฟังตามเรา.
เราจะว่าให้ฟัง. หนึ่ง, อย่าไปป่าสัตว์ตัวน้อยตัว
ใหญ่เน้อ. สอง, อย่าไปกินไปฉันกลัวยอ้อยของเขา.
สาม, อย่าไปเล่นซืู้ลูกเมียท่านเน้อ. สี่, อย่าไปอู้คำ
ไม่จริง. ห้า, ต้นอันไหนมันเป็นเครื่องดองของมา
อย่าไปกิน, บากห้าอย่างนี้อย่าไปทำหนา. ครั้นเว้น
กรรมห้าอย่างนี้, ได้เชื่อว่าเป็นผู้หมวดกรรมหมุดเวร,
ไม่มีกรรมมีเวรแล้ว, เป็นผู้บริสุทธิ์แล้ว, ครั้นตาย
จากชาตินี้แล้วก็ไปเกิดในสวรรค์, ชมนางพ้านาง
สวรรค์อยู่แปดหมื่นสี่พันนาง. ครั้นตายจากสวรรค์
มาเกิดเป็นมนุษย์, จะเกิดเป็นผู้มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วย
ทรัพย์สมบัติไม่อดไม่อยากไม่ยากไม่จน. แล้วจะได้
สร้างบารมีให้มันเต็มรอบจะได้เข้าไปสู่พระนิพพาน
ตามพระพุทธเจ้า. อันนี้ก็พระราบป. ตัวไม่มีศีลมี
ธรรม, โดยเขาใช้ข้อสับເօາເອັກ ၅. อย่างนี้แหละ.
ก็พระราบปของตนนี่แหละ. ที่เรานอกนี้ให้จำເօາ
ໄວ. ให้ละเว้นราบห้าอย่างนี้อย่าทำ. ให้ไปพระ

นิพพานตามพระพุทธเจ้า. เอohaลະ, "ไปเดือะ ๆ พอแล้ว. ครั้งหนึ่งอยู่ลำปาง, อยู่แม่ปาง, อยู่ในดง. ซ้างมา. มีเสียงดังค瓦ก ๆ เวลามันเดินมา. มันซ้างใหญ่. ใกล้เข้ามากทางเดินจังกรม, ทหารเข้าเอาเทียนมาให้หลาย. เราเอามาจุดติดตามตันไม่ไว, สว่างตลอดทางจังกรม, เราก็เดินจังกรมกลับไปกลับมา สูบจิตอยู่. มันเดินเข้ามาใกล้ทางแล้วหยุดเฉย. เราเห็นเราก็เดินจังกรมเฉย. มันยืนอยู่นั้นจนสามทุ่ม สี่ทุ่มกว่ามันจึงไป.

เกล็ดเพชร (2)

รู้จักอยู่นี่แหล่เดียวนี่แหล่. เราจะไปนราก็รู้จักตัวอยู่นี่, เพราะจิตเคร้าหมอง. ตนจะไปสร้างค์ไปพรหมโลกก็ เพราะจิตเบิกบาน, จิตมีอารมณ์อันเดียว, จิตไม่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ภายนอก. มีแต่พุทธฯ. เห็นพุทธอยู่. พุทธคือผู้รู้, รู้ว่าใจของตนบริสุทธิ์ผุดผ่อง. ใจบริสุทธิ์คือลบริสุทธิ์. ตัวเป็นผู้ดำเนิน. คือเป็นประธาน. ผู้ไดทำบ้าปทำกรรม, ทำให้ใจของตนเคร้าหมอง, หาโทษใส่ตน, นักประชญ่ว่าคนโง่-คนยาก. มันเกิดจากตน, ตนบริสุทธิ์, ตนดีอยู่, ไปเอาความเคร้าหมองเอาความร้ายเข้ามาใส่ตน, เข้ามาเผาตน. ตนเผาตน-ก็แม่นใจเผาใจ. แล้วก็แล้วกันไป. อธีตล่วงไปแล้ว. มันล่วงมาแล้วอย่าเอามาเป็นอารมณ์ให้ใจเคร้าหมองทำไป. อนาคตยังมาไม่ถึง. อย่าไปคิดมัน, ให้มันมาเจอก่อนจึงคิด. ให้พิจารณาปัจจุบัน. พิจารณาเร่างกายนี้. ของแตกของเน่านี่. มันจะตายวันไหน, มันจะเป็นอย่างไร, พิจารณาให้เห็นว่ามันไม่พ้นความตายแล้ว. ตายนอนทับกันอยู่. รีบทำความดี. รีบทำความเพียร. รีบทำบ้าเพ็ญภawan,

ให้ศีล...ให้สมารท...ให้ปัญญาเกิดขึ้น. ความชั่วที่เก็บมาให้มันเผาจิต, ต้องเปิดออกบัดօอก. เอาแต่ความดีเข้ามาสู่ดวงจิตดวงใจของตน. ให้ใจเปิกบานใจร่าเริง, ให้ใจกว้างอย่าให้ใจคับแคบ. จิตมั่นrank. มั่นrankคือปอดง. เราอุกมากจากที่รกรซ្សแล้ว. เราอุกมาสู่เดนที่ว่าง, คืออุกมากจากความกังวล, อุกมาจากการร้าวส. มราวาสเป็นของรกรซ្ស. มั่นrank เพราะความกังวล เพราะความมีความจน, มีลูกมีเต้าหลาดคน. มันไม่เป็นปัญหา yังไงให้. นี่แหลมั่นrank. นี่เราอุกมาอย่างนี้-มันไม่เจอกับใคร. ผ้าจีวรเขาก็ให้, บีได้ห. เสนาสนะเขาก็ทำให้. เกสัชคือยานบำบัดโรคเขาก็เอามาให้, บ่ออบบอยาก. เรา มีงมีงานอันหยัง, เราเมตต์ตั้งหน้าทำความเพียร. เราอยากเป็นผู้ดีมีศีลเขาก็มีความยินดีกับเรา, เข้าจีรงราบให้. เมื่อเราเป็นมราวาสเข้าจะกราบเรา เฮ็ดหยังบักอันนี้เเเม่อันนี้. แต่นี่เขารียกว่าหลงพ่อ. เราเป็นผู้มีศีล เป็นผู้มีธรรม, เป็นผู้ไม่เบียดเบียนใคร, เราเป็นลูกพระพุทธเจ้า, เราไม่ควรทำความเกียจคร้าน ไม่ควรทำลายศีล, ไม่ควรทำลายสัตว์โลก ให้วุ่นวายในหัวใจ. พระพุทธเจ้าเราสบ้าย, บ้านเมืองประเทศไทยของเราสบ้าย, เราไม่ต้องรบรา

กับเขา. เราไม่มีความเดือดร้อน. เราเป็นลูกพระพุทธเจ้า. เราต้องการทำความสงบความสบายนะครับ. เราจึงต้องหลีกออกจากอยู่ป่าอยู่ดง, ไม่เกี่ยวข้องกับใคร, ไม่กังวลกับใคร. ความตาย ๆ ไปแล้ว. เราอยู่ก็ตาย. มันจะกลัวตายไปทำไม. ความตายมาถึงจะหวันไหว. พระพุทธเจ็บอกไม่ให้หวันไหว. ได้ความสรรเสริญก็ดีใจ, แต่มันไม่เที่ยง. ความนินทาตีเตียนก็มีในโลกนี้แต่มันไม่เที่ยง. ลากเกิดขึ้นก็มีอยู่ในโลกแต่เมื่อก็เสื่อมไป. ความสรรเสริญเกิดขึ้นแล้วก็เสื่อมไป. ความสุขเกิดขึ้นแล้วก็เสื่อมไป. ความนินทาเกิดขึ้นก็เสื่อมไป. สิ่งไหนล่ะจะเอามาเป็นสาระแก่นสาร. เราจะไปยึดไปถือทำไว, ปล่อยวางให้หมด, ทำจิตให้เป็นอารมณ์อันเดียว. ให้เป็นพุทธฯ. พุทธฯคือผู้รู้. ให้ใจเราเปิกบานอย่าให้ใจเราเคร้าหมอง. ครั้นใจเคร้าหมอง, ครั้นใจเราเคร้าหมอง, ต้องชำระสะสะอาดให้ใจของเราเปิกบาน, อย่าให้ชุ่นมัว. ให้ดูใจของตนนี่. เราจะได้บุญที่สุดก็เพราะจิตสงบวิเวก. อย่าให้ศีลขาด ศีลด่างศีลพร้อย, เราจึงจะแน่ใจ. ศีลเป็นที่ตั้งของสมารธ. จิตมันจะสงบลงเป็นสมารธ. สมารธมันเป็นเค้าเป็นมูลของปัญญา, ต่อกันไปนั่นแหล่ะ.

เกลี้ดเพชร (3)

เราเป็นผู้มีความยินดีต่อความวิ Vega.
ให้ตั้งใจทำความเพียรตลอดไตรมาสสามเดือน.
ต้นพระราชานี้ให้มันสำเร็จมารคผลนิพพาน. ครั้น
ไม่สำเร็จในเดือนแรกนี่ก็ตั้งอธิชฐานอีก, เดือนที่
สองให้สำเร็จ. เดือนที่สองไม่สำเร็จก็เดือนที่สาม.
เอาวันป่าวรณาให้สำเร็จมารคผลนิพพาน. พากัน
ตั้งใจ, พากันสำรวจอินทรีย์, ตา หู จมูก ลิ้น กาย
ใจ, ไม่ให้มีความยินดียินร้ายต่อรูปเสียงกลิ่นรส
สัมผัสและธรรมารมณ์. ให้พากันตั้งใจสำรวจ
ระวังตั้งใจทำไป. ละบากอกุศล. สัพพ ปาปัสสะ
อ กรณั้ง เพียรละบำปัทั้งหลายทั้งปวงในสั nondana.
กุศลสัสสูปะสัมปทา ตั้งใจทำความดีตลอดไตรมาส
สามเดือนให้บริบูรณ์ไม่ให้ขาดตกบกพร่อง. อันนี้
แหลก, พระพุทธเจ้าว่า ทำกุศลให้ถึงพร้อมด้วยความ
ไม่ประมาท. สะจิตตะ ปริโยทะปะนัง เป็นผู้มีสติ
สัมปชัญญะ, ฝึกฝนใจของตน, สั่งสอนใจของตน.
อย่าไปดูแลคนอื่น. ให้ดูแลจิตใจของตน. อย่าไป
เพ่งโගคนอื่น. ให้เพ่งดูตน. คนอื่นเข้าดีก็เข้า.
เข้าชั่วก็ชั่วเขา. จิตใจของเราเป็นอย่างไร. มัวแต่

เกล็ดเพชร (4)

จันกีจันลีมตาย. ทำไม่เกิดมาไม่
เหมือนกันล่ะ. ไม่เห็นกันคือความประพฤติ. ผู้นี้
เขาประพฤติดี. เขา้มีการรักษาศีล มีการให้ทาน, มี
การสดับรับฟัง, เขายังมีปัญญาดี, มีการศึกษาเล่า
เรียนดี, อัญชายนกมีแต่กรรมดีเท่านั้นแหละ. กรรม
จำแนกสัตว์ให้ดีให้ชัวต่าง ๆ กัน. มันเป็นพระ
กรรม. พระพุทธเจ้าไม่พยากรณ์ว่าตายแล้วสูญหรือ
ตายแล้วเกิดอีก. พระพุทธเจ้าท่านไม่พยากรณ์ว่า
สัตว์นี้มันจะเกิดอีกหรือไม่เกิดอีก. ถ้ามันยังทำ
กรรมอยู่ก็ต้องได้รับผลกระทบทั้งกรรมดีกรรมชั่ว.
มันต้องได้รับผลตอบแทน. ครั้นทำแล้วจะไม่ได้
รับผลตอบแทนนั้นไม่มี. คิดดู. เมื่อนเขามายืน
ปัจจัยของเราไป. ยืนแล้วเขาก็ต้องตอบแทน. ครั้น
ไม่ตอบแทนก็ต้องเป็นถ้อยเป็นความกัน, ทำแต่ความ
เดือดร้อน. เขายังต้องตอบแทนทุกสิ่งทุกอย่าง. คิด
ดูเมื่อนพากเราเมื่อกัน. ทำกรรมกันอยู่ผู้นั้น
ก็ต้องตอบแทนเรา. ทำดีผลดีก็ตอบแทน, ทำชั่ว
ผลร้ายก็ตอบแทนเราให้ได้รับความลำบาก. มัน
ตอบแทนกันอยู่อย่างนั้น. เพราะเหตุนั้นพากเรา

ควรทำให้เป็นกุศล, ควรรักษาศีลให้สมบูรณ์. ศีลสมบูรณ์แล้วเราก็อบรมทำสามัคต่อไป. มันจะมีความสงบสัจด. มันจะรวม. มันขัดข้องก็ที่อาการของศีลเรารอย่างโดยย่างหนึ่ง. มันผิดพลาดมันขัดข้องมันจึงไม่รวม. ถ้าศีลไม่บริสุทธิ์ก็เหมือนกับการรักษาศีล, เมื่อันกับการปราบพื้นที่ที่เขาจะปลูกบ้านปลูกซ่อง. เขาต้องปราบพื้นที่เสียก่อนเขาจึงปลูกลงไป. อันนี้จันไดก็ได้ถ้าพวกเรารักษาศีลให้บริบูรณ์แล้วเหมือนปราบพื้นที่. จิตมันจึงไม่มีความเดือดร้อน, ไม่มีหลักมีต้องอะไร. ปลูกลงไปมันก็ไม่มีอะไรเดือดร้อน. จิตมันจะรวมอยู่ เพราะมันเย็นมันราบรื่นดี, มันเรียบไม่มีลุ่มدون. พากันทำไป. อริยาบททั้ง 4, นั่ง, นอน, ยืน, เดิน, พระพุทธเจ้าไม่ห้าม. แล้วก็ไม่ใช่เป็นของหนักของเบา. เลือกในใจจะเอาอะไรก็ตามแล้วแต่ความถนัด, แล้วแต่จริตของเรา, มันถูกกับจริตอันได. มันสะداعใจ, สะบายนใจ, หายใจดี, ไม่ขัดข้องฝีดเคือง. อันนั้นควรเอาเป็นอารมณ์ของใจ พุทธฯ หมายความว่าให้ใจดีเอาพุทธฯ เป็นอารมณ์ เพื่อป้องกันไม่ให้จิตออกไปสู่อารมณ์ภายนอก. อารมณ์ภายนอกมันก็ไปจดจ่ออยู่กับรูป, เสียง, กลิ่น, รส สัมผัสความถูก

ต้องทางกาย. ทุกสิ่งทุกอย่างมันก็ไปจดจ่ออยู่ที่นั้น. จิตมันไม่ลง. นี่แหลกเรียกว่ามาร. เรียกว่าเป็นมาร. คือไม่มีสติ. อย่าให้มันไปคอยควบคุมไว้. ให้มาอยู่กับผู้รู้. ให้มาเอาพระพุทธเจ้าเป็นอarmorัณ, หรือจะเอาพระธรรมเป็นอarmorัณ, รัมโม รัมโมก็ตาม, สังโนก็ตาม, หรืออัฐิ ฯ กระดูก ฯ ก็ตาม, ระลีกอยู่นั่งอยู่ก็ตามใจ, นอนอยู่ก็ตาม, เดินอยู่ก็ตาม, เอามันอยู่อย่างนั้น. หลับไปแล้วก็แล้วไป. นั่นเป็นของไม่เห็นด้วยเห็นด้วยพระพุทธเจ้าก็ว่าอยู่. ผู้ที่ภานาจิตสังบลงชั่วช้างพับหู งูแลบลิ้น, ชัวไก่กินน้ำหนึ่ง, อนิสงส์อักโข อักขัง. ตั้งใจทำไป. มันลงไปบางครั้ง. ลงไปมี 3 ขั้นスマธิ, ขณิกスマธิ, อุปจารスマธิ, อัปปนาスマธิ. ขณิกスマธิ, เรากิรกรรมไป, พุทธोร์ก็ตาม, อะไรก็ตาม, จิตสังบไปสนใจไปสักหน่อย, มันก็ถอนขึ้นมา, ก็คิดไปarmorัณเก่าของมัน. นี่ขณิกスマธิ. อุปจารスマธิ ลงไปนานหน่อยก็ถอนขึ้นมาไปสู่armorัณอีก. ภานาอยู่ไปฯ มาฯ อย่าหยุดอย่าหย่อน. แล้วมันจะค่อยเป็นไปหรอ. ทำไปทำไปจะให้มันเสียมันไม่เสีย. เป็นก็ไม่ว่า, "ไม่เป็นก็ไม่ว่า. แล้วแต่เขา. อย่าไปนึก. อันเรื่องเราทำทุกสิ่งทุกอย่างมีกรรมอะไรก็ตาม, เราจะเอาเนื้อและ

เลือดและชีวิตจิตใจถวายบูชาพระพุทธเจ้าถวายบูชา พระธรรมถวายบูชาพระสังฆ์ต่างหาก. ความอยากรู้นี้พึงเข้าใจว่าันนแหล่งหน้าตาของตัวเรา. อยากให้มันเป็นอย่างให้มันลงโดยเร็ว. อันนั้นแหล่งนิรภัยตัวร้าย. ให้ตั้งใจว่าไม่เป็นก็ไม่ว่าหรอก. เราจะเอาชีวิตจิตใจถวายบูชาพระพุทธเจ้า, บูชาพระธรรม, บูชาพระสังฆ์ตลอดวันตาย. นี่ก็เป็นมัชฌิมาปฏิปทา. เราอยากรู้นั้นก็เป็นตัวเรา, ยืนขวางหน้าอยู่จิตใจไม่ลง.

กรรมกับจิต

อย่าให้มีความประมาท จงพากันสร้างคุณงามความดี มีการให้ทาน มีการรักษาศีลของมารา婆 พากมารา婆สก็ดีให้ถือศีลห้า ศีลแปด วันเจ็ดคำ แปดคำ สิบสี่คำ สิบห้าคำ เดือนหนึ่งมีสี่หน อย่าให้ขาด ให้มีความตั้งใจ เรื่องเข้าวัดฟังธรรม รักษาศีล ภารนา อันนี้เป็นทรัพย์ภัยในของเรา การรักษาศีลเป็นสมบัติภัยในของเรา ควรใช้ปัญญาพิจารณาค้นควาร่างกาย ให้มันเห็นว่าความจริงของมันตกลอยู่ในไตรลักษณ์ ตกอยู่ในทุกขัง ตกอยู่ในอนิจจัง ตกอยู่ในอนัตตา มีความเกิดอยู่ในเบื้องตัน มีความแปรไปในท่ามกลาง มีความแตกสลายไปในที่สุด อย่างนี้แหละ อย่าให้เราอนใจ ให้สร้างแต่คุณงามความดี อย่าไปสร้างบาปอุคุล อย่าไปก่อกรรมก่อเริส์ตน ผู้อื่นไม่ได้สร้างให้เรา คุณงามความดีเราสร้างของเราเอง ตนสร้างใส่ตนเอง ผู้อื่นบ์ได้ทำดอก เมื่อเราเป็นบ้า ก็เราเป็นผู้สร้างบ้าไปใส่เราเอง ความดีก็แม่นเราใส่เราเอง จึงได้เรียกอุคุลกรรม อุคุลกรรม สัตว์ทั้งหลายจะดีหรือจะร้ายก็ดี จะเป็น

คนมั่งคั่งสมบูรณ์หรือยากจนค่นแค้นก็ดี เป็น เพราะ
กรรมดอก พระพุทธเจ้าว่า นั้นแหล่งสัตว์ทั้งหลาย
เป็นแต่กรรม สัตว์มีกรรมของตน เป็น เพราะ
กรรมดอก กรรมเป็นผู้จ้างแก่สัตว์ให้ได้ดี
ได้ชั่วต่าง ๆ กัน ครั้นเป็นผู้ทำกรรมดี มันก็ได้
ความสุข ไปชาตินหน้าชาติใหม่ก็จะได้ความสุข ผู้
ทำความชั่ว มันก็มีความทุกข์ มีอยายเป็นที่ไป
มีนรภเป็นที่ไป กรรมเป็นผู้จ้างไป ให้เกิด
เป็นมนุษย์ ให้เกิดเป็นคนยากจนค่นแค้น มันก็
 เพราะกรรมของเข้า ที่จะไปเกิดเป็นผู้มั่งคั่งสมบูรณ์
 มีความสุขเองอย่างนี้ไม่มี นั้นแหล่งบำบัดเป็นผู้
 แจกให้ไป ไปเกิดในคนยากจน เหมือนกันนั้น
 และกับเข้าไปหาเจ้านาย เราต้องระวังปานหยัง
 เข้าไปเราจะต้องทำอย่างใด จะทำท่าทางอย่างใด
 จะพูดอย่างไร ผู้เข้ามาหาคนยากจน มันไม่ต้อง^{จะ}
 สนใจอะไร ไม่ต้องมีท่าทาง มันไปเกิดอยู่นั้นแหล่ง
 เราจะไปเกิดในที่ดีมันยากแล้ว บุญมันบ่ถึงเข้า
 เราต้องทำเอา เกิดเป็นมนุษย์เป็นสัตว์อันสูงสุด
 ก็เป็น เพราะ บุพเพจะกะตะบุญญาตา บุญหนหลัง
 มาติดตามตนให้เกิดเป็นผู้สมบูรณ์บริบูรณ์ ครั้น
 เป็นผู้สมบูรณ์แล้ว ก็อัตตสัมมาปณิธิ ให้ดังอยู่ใน

ที่ชอบ อย่าไปตั้งอยู่ในที่ชั่ว รักษาศีล ให้ทาน
หัดทำสามาธิอย่าให้ขาด ศีลห้าให้รักษาให้บริสุทธิ์
บริบูรณ์ ศีลแปดให้รักษา ให้พากันภานาอยู่
สามาธิมันไม่มีที่อื่น ให้นั่งภานา พุทธฯ ไม่ต้อง
ร้องให้มันแรงดอก ให้มันอยู่ในใจชื่อฯ ดอก การ
ภานาก็เป็นอริยทรัพย์ภายใน มันจะติดตามไปทุก
ภาพุกชาติ ติดไปสวรรค์ ลงมานุชย์ มาตกอยู่
ในที่มั่งคั่งสมบูรณ์บริบูรณ์ ไม่ยากไม่จน ทรัพย์
อันนี้ติดตามไป ปมีสัญญาดอก ตามไปจนสิ้นภาพ
สิ้นชาติ หรือจนเหนื่อยหน่ายต่อความชั่ว เปื่องหน่าย
ไม่มีความยินดี ไม่อยากเกิดอีก ภานาไปฯ ก็จะ
ไปสู่พระนิพพานตามเสด็จพระพุทธเจ้าเท่านั้นแหล่
ก์สบ้ายเท่านั้นแหล่ คนเรามันมักอยากมาเกิดอยู่
เสมอ

ให้พากันตั้งใจ วันหนึ่งฯ เราจะนั่ง
ภานา นั่งภานาก็ให้นั่งขัดสามาธิ ตั้งกายตรง
ดำรงสติ อย่าปล่อยใจ ให้ตั้งสติอยู่กับใจ ให้อea
พุทธฯ เป็นอารมณ์ ที่แรกว่า พุทธฯ รัมโม สังโม
พุทธฯ รัมโม สังโม พุทธฯ รัมโม สังโม สาม-
หนแล้ว จึงเอาแต่พุทธฯ อันเดียว ทำงานอะไรอยู่
ก็ได้ พระพุทธเจ้าบอก ทำได้ทุกอิริยาบถ ได้

ทั้งสี่อิริยาบถ ยืนก็ได้ เดินก็ได้ นั่งก็ได้ นอนก็ได้ นอนไม่เป็นท่าดอก เออนลงไปเดี่ยว ก็เอาสัก จีบເຕົວ ເດີນນັ້ນແລລະດີ ນັ້ນກັບຍິນກີໄດ້ ໄດ້ຮມດ ທັງສີອີຣີຍາບຸດ ພາກັນທຳເອາ ຄວາມມີອັຕກາພນີມັນ ເປັນທັບພົມກາຍນອກ ເຈິນທອງແກ້ວແຫວນ ບ້ານຊ່ອງ ເຮືອນຫານຕ່າງໆ ທີ່ຫາມາໄດ້ກີເປັນທັບພົມກາຍນອກ ຕິດຕາມເຮົາໄປໄມ່ໄດ້ດອກ ເມື່ອຕາຍແລ້ວກີທີ່ໄວ້ ກາຍ ອັນນີ້ເມື່ອຕາຍແລ້ວກີນອນທັບຄມແຜ່ນດິນອຍູ້ໄມ່ມີຜູ້ໄດ້ ເກັບ ກະດູກກີກະຈາຍໄປ ກະດູກຫັວກີໄປອຍູ້ທີ່ອື່ນ ກະດູກແຂນກີໄປອຍູ້ທີ່ອື່ນ ກະດູກຂາກີໄປອຍູ້ທີ່ອື່ນ ກະດູກສັນຫຼັກີໄປອຍູ້ທີ່ອື່ນ ກະຈາຍໄປເທິ່ນຫລະ

ພວກເຮົາມັນກລັວຕັ້ນຫາຫລາຍ ມັນເຊື່ອ ຕັ້ນຫາຫລາຍ ດົນໜຶ່ງ ມັນມີສອງຄາສນາ ຄາສනາ ໜຶ່ງ ມັນຕັ້ນຫາສັ່ງສອນ ຄາສනາໜຶ່ງ ເປັນຄາສනາ ຂອງພຣະພຸຖນເຈົ້າ ເຮົາມັນຍືດສື່ອຕັ້ນຫານີ້ ທອບກັນ ນັກ ໄມອນນີ້ມັນກີບັງຄັບເອາ ເຮົາກີຍືດສື່ອໝອນນີ້ ມັນ ສອນໃຫ້ເອາມາ ໃຫ້ຕື່ເອາ ລັກເອາ ຈກຊີ່ງວິ່ງຮາວເອາ ມັນສອນຍ່າງນີ້ຕັ້ນຫານະ ພຣະພຸຖນເຈົ້າວ່າໃຫ້ທຳມາ ທາກິນໂດຍທອບຮຣມ ໃຫ້ເປັນສີລເປັນຮຣມ ອຢ່າ ເປີຍດເປີຍນັກັນ ມັນໄມ່ອຍາກຟັງ ມັນເກລື້ອດ ຕັ້ນຫາ ນີ້ມັນກລັວພູມຈຸຈຸຮາຊ ພູມາມາຮົກຜູ້ຊ່າຍມັນ

มันไม่อยากให้เราไปฟังอีน ให้ฟังมัน. มันผูกใจ
เราไว้ ครั้นจะไปดำเนินตามทางของพระพุทธเจ้า
มันไม่พอใจ พожะรับศีล รับทำไม้มันว่า อย่า
ไปรับมัน อย่าไปทำมัน นี่มันก็ถูกใจมันเท่านั้น
แหลม มันสอนนะ มันชอบอย่างนั้น ส่วนธรรมะ
ของพระพุทธเจ้า ครั้นอุตส่าห์ทำไป ปฏิบัติได้แล้ว
เราก็มีสุคติโลกสวรรค์เป็นที่ไป ทำความเพียรภานา
หนัก ๆ เข้า ก็ได้บรรลุพระนิพพาน กำจัดทุกข์
อันนี้มันไม่อยากไป ไม่อยากฟัง ไม่เอา ไม่ชอบ
 เพราะฉะนั้นต้องระวังต้นเหา กิเลสที่มันซักจุ่งใจ
เราไม่ให้ทำความดี อย่าไปเชื่อมัน พยายามฝึกหัด
ขัดเกลาจิตใจให้อยู่ในศีลในธรรม พระพุทธเจ้าว่า
ให้เป็นผู้มีความหมั่นขยันในการที่ชอบ ไม่เบียดเบียน
ผู้อื่น แม่นในหน้าที่ของตน เป็นความบริสุทธิ์
ผู้ขยันหมั่นเพียรนั้นแหลมจะเป็นเข้าของทรัพย์
เป็นผู้มั่งคั่งสมบูรณ์ มิใช่ว่าจะรักษาศีลภานาแล้ว
เข็ดหยังบ์ได้ มันบ่แม่น นั่นมันความเห็นผิดไป
พระพุทธเจ้าว่าให้ขยันหมั่นเพียร อะไรที่ชอบธรรม
ก็ทำได้ กลางคืนจนแจ้งก็ทำไป กลางวันก็ทำได้
หมดตลอดวัน ทำไร่ทำสวนทำนา ให้ทำสุจริต
ไม่เบียดเบียนใครเท่านั้น เพราะพุทธเจ้าให้หยุด

ไม่ให้เบียดเบียนกัน ให้ทำใจให้สะอาด วาจาให้สะอาด กายให้สะอาดอย่าให้สกปรก ทำใจให้สะอาดคือให้หมั่นภาวนา ให้อาพุทโธนั้นแหล่ เป็นอารมณ์ของใจ ให้ตั้งสติทำไป ๆ ใจมันจะสงบ สะอาดและผุดผ่อง มนัสชาเจ ปสันเนะ ภารติวากโรติว่า ตโตนัง สุขมเนวติ ครรัณผู้ชาระจิตใจของตนได้ผ่องแผ้วสติใส่แล้ว แม้จะพูดอยู่ก็ตาม ทำการทำงานอยู่ก็ตาม ความสุขนั้นก็ย่อมติดตามเข้าไป มนัสชาเจ ปทุภูเจนะ ภารติวากโรติว่า ตโตนัง ทุกขมະเนวติ จักรัง วหโตปหัง ครรัณบุคคลมีใจ ชุ่นมัววุ่นวาย มีใจเคร้าหมาย ใจมีด ใจดำอ้มหิต แล้ว แม้จะพูดอยู่ความทุกข์ย่อมครอบงำมันอยู่ อย่างนั้น แม้จะทำอยู่ความทุกข์ก็เป็นอยู่อย่างนั้น ท่านเปรียบว่าเหมือนล้อที่ตามรอยเท้าโค่ไป ความทุกข์ตามบุคคลไปอยู่อย่างนั้น คนไม่รักษาใจ คนทำแต่ความชั่ว ก็มีแต่ความทุกข์นำไปอยู่อย่างนั้น ใจกันทำภารนาไป วันหนึ่ง ๆ อย่าให้ขาด อย่าให้มันเสียเวลาไป ภารนาไป ชั่วโมง หรือวันสิบสามสิบนาที อย่าให้มันขาด อาศัยอบรมจิตใจของตน ทำมันไป ขัดเกลาใจของตน ใจมันมีโลกะ โถะ โมะเข้าครอบคลุม ใจจึง

เคร้าหมอง ธรรมชาติจิตเดิมแห่นั้น เป็นธรรมชาติ
ผ่องใส ปักษ์สมร มตัง ภิกขเว จิตตัง ตัญจโข^๑
อาคันตุเกหิ อุปกิเลสหิ อุปகะกิลีภูรัง ธรรมชาติ
จิตเดิมเป็นของเลื่อมประภัสสร เป็นของใสสะอาด
แต่เม้นอาศัยอาคันตุกะกิเลสเข้าครอบงำยাহิ ทำให้
จิตเคร้าหมองขุ่นมัวไป เพราะฉะนั้นให้พากันทำ
อย่าประมาท อย่าให้มันเสียชาติ อย่าให้มันโโคกเคร้า
เป็นทุกข์ มนุสสปฏิลาโภ ความได้เกิดเป็นมนุษย์
เป็นลากอันประเสริฐ ให้พากันทำอย่าให้มันเสียไป
วันคืนเดือนปีล่วงไป ๆ อย่าให้มันล่วงไปเปล่า
ประโยชน์ภายนอกก็ทำ ประโยชน์ของตนนั้นแหล่
มันสำคัญ พระพุทธเจ้าว่าให้ทำประโยชน์ของตน
เสียก่อน แล้วจึงค่อยทำประโยชน์อื่น

ໂວກທ ດຕິອຣນ ນານາດາກ

ບອງ

ກ່ານພະອາຈາຍໆບາວ ອນາລໂຍ

ໄວາທ

ຈົງຕັດເລີ້ນນູ້ອໍຍາວ

ຈົງລ້າງນູ້ໃຫ້າວສະອາດ

ຈົງປ່າສຈາກນາປກຮນ

ຈົງທຳໃຈໃຫ້າວບິສຸທິ

ຜູ້ສັງບຄືອຜູ້ຂະ

ຜູ້ລະຄືອຜູ້ວຍ

ຜູ້ສ້າຍຄືອຜູ້ໄມ້ໂກຮນ

ຜູ້ບິສຸທິຄືອຜູ້ໄມ້ໂທ

คติธรรม

บัดนี้ จะได้พูดนาปกิณกะธรรม
พอเป็นเครื่องเตือนสติปัญญาของลูกหลานต่อไป จะ
ได้นำไปพิจารณาแก้ไขจิตใจของตนให้เป็นคนดีต่อไป
ดำเนินตามพระพุทธเจ้าทรงตรัสไว้ดังนี้

จำพวกที่ 1. เป็นอยู่เหมือนคนตายแล้ว
 เพราะอาศัยความประมาทปล่อยสติเสีย ไม่คิดถึงความ
 แก่ ความเจ็บปวด ความตาย ห่างไกลจากบุญกุศล
 มาก ไม่อยากบำเพ็ญทาน คือ ศีล ภารนาเลย

จำพวกที่ 2. มีตาดีอยู่เหมือนคนตา
 บอด เพราะไม่มีปัญญาจักมุ รู้ชริห์เห็นจริงในสิ่งที่ควร
 รู้ควรเห็น เช่น หลงไปตามสมมุติต่าง ๆ

จำพวกที่ 3. มีเงินทองทรัพย์สมบัติ
 มากเหมือนกับคนยากจนอนาคต เพราะไม่มีอิทธิพล
 7 ประการ มีศรัทธา เป็นต้น

จำพวกที่ 4. ปฏิบัติอยู่ในศาสนา แต่
 กล้ายเป็นคนอกศาสนา เพราะมีความเห็นผิดนอก
 คำสอนของพระพุทธเจ้า คน 4 จำพวกนี้ ไม่ควร
 ยกย่องสรรเสริญว่าดีเลย □

ភាគាពរប់ប៉ះកុងមេដ្ឋាន

សិក្សិកិចចាំ	សិក្សិកុងមេ	(នៅលើផ្លូវ)
សិក្សិកិចចាប់	ពេជ្រាកទិន្នន័យ	(នៅលើផ្លូវ)
សិក្សិតាងី	ឃួនិចចាំ	(នៅលើផ្លូវ)
សិក្សិតាកំ	រាយក្រឹង	(នៅផ្លូវ)
	(នៅ)	(នៅផ្លូវ)

(មេគារបុណ្យ) អំពីអំពីក្រុមក្រសួង

ភាគាមហានិយម

អុបន្ទាមពេទព័ន្ធ	ចិត្តពេទព័ន្ធនាម	អុបន្ទាមអុបន្ទាមពេទព័ន្ធ
នំមុន្ទាមពេទព័ន្ធ	ចិត្តពេទព័ន្ធនាម	នំមុន្ទាមអុបន្ទាមពេទព័ន្ធ
តំងមុន្ទាមពេទព័ន្ធ	ចិត្តពេទព័ន្ធនាម	តំងមុន្ទាមអុបន្ទាមពេទព័ន្ធ

ពន្លឹងឱ្យត្រួតពិនិត្យការងាររបស់ខ្លួន

ភាគាហីអ៊ូរ ីអ៊ាសំរីចផល

តិកនមតុ

អិង ធម៌

សំភាងនេ

តិកនមតុ

ខេត្តសមិច

ខេត្ត

តិកនមតុ

រតនតចយត្តមិង

(មិង)

ទេតេតិក

(មិង)

(មិង)

ភាគាពល្តាសក់តៀវ (ពល្តាយងមា)

វេហាសាកុ

ឃាយសាតម

សាសាតិកុ

កុតមកុណ

កុសាទវេ

តមសាយបា

កុពិសាសា

កុកុតមកុ

សេកខែងកិន ឲកុន ឬវីស៊ិតវិកិន ឱះឈុង ឬ ឯកុតិភាគ ឯកុតិភាគ

ភាគាហត្ថុ ពីពេលរដ្ឋបានដើរ

ឧបន័យណា នាមជាមួយ មិនមែនជាមួយទេ

ភាគាហត្ថុហើយ បានដើរក្នុងពេលរដ្ឋបានដើរ មិនត្រូវរាយការណ៍
ដើរ ហើយ សារពុជាតារការងារ ក្នុងពេលរដ្ឋបានដើរ ក្នុងពេលរដ្ឋបានដើរ
បាន ដើរ ត្រូវរាយការណ៍ ក្នុងពេលរដ្ឋបានដើរ មិនត្រូវរាយការណ៍
បាន ដើរ ត្រូវរាយការណ៍ ក្នុងពេលរដ្ឋបានដើរ មិនត្រូវរាយការណ៍

ភាគាហត្ថុ ឱ្យបានបានជាភីរ ក្នុងពេលរដ្ឋបានដើរ

ភាគាហរាជៈ 16 ពរោចកំ

ន ន ន ន ឧ ន ន ក ន ក ក ន ន ន ន ឧ
ន ន ឧ ក ក ឧ

វិទិ៍ ឱ្យបានបានជាភីរ ក្នុងពេលរដ្ឋបានដើរ 108 ចន

ភាគាជອດគុក (ប្រសានករចុក)

អុទិន ប៉ែតិត ច័តិទិន
ខេកិ ប៉ែតិត ពោជាតិ

ភាគាជប្រសានករចុកនេះ នឹងលក ឈើនាំងងារ ៣ ឈឺ ហើយទៅការ

ភាគាម៉ោង

(ແកំបាន ប្រដាប់មីនុករចុក)

វារិ វរិធមូ វារេទិ
វារាហេវិ អនុទពេទិ នីមីនេ
វារ៉ែង អទេសវេ

ការណា ៣ ឈឺ អតិថិជ្ជ
តាំងនាំងងារ លក ឈើនាំងងារ ហើយ

ភាគាណ (ໄລ່ໄຫ້ໄປ)

ເອຫີຕັສສະ

ປີຍະບຸຕາ ມະນະ

ຂໍ້ມາຮ່າງໃນໃກ່ຄຣມາກຶ່ຂວາງ ກາວນາແລ້ວ ປິນຫລັກ ຂ້າງຫລັກ
ນຶດຫລັກ

ភាគາກັນກັບ

ທິດະ ສີລາ, ຄັນຮະນັກກະໂຮ, ອັງຄະ

ສີລາ, ກະຮະກະລາ, ສາສະ ສົດີ

ໄສຕະໂດ, ໄທຄະහະ, ຄະ ໃນ

ຄາດາກັ້ນຫນອນ ລົງກັດກິນຂ້າວ ອ້ອຍ ຈາລາ

ອະ ສັງ ວ ຕຸ ໂລ ປຸ ສະ ພຸ ກະ (ທ່ອງກລັບຄືນ)

ອະ ກະ ພຸ ສະ ປຸ ໂລ ຕຸ ວ ສັງ ອະ

ໄຕ້ໃຫ້ 1. ເສກໄສ່ນໍ້ານນີ້ ພຣມໄປການຄັນນາ ກັນຫນອນ ດ້ວງ ປລວກ
ແມ່ລັງ.....ກັດກິນຂ້າວ ອ້ອຍ ນະພັງວ່າ ຈາລາ

2. ເບີຍນໄສກະຮະຄາຍ ແຜ່ນກອງ ເຈີນ ນາຄ ໃນຕາລ ໃນລານ
ປຶກທັງ 4 ທີ່

ភាគាហរាលិនទំនើស

តាមអត្ថតាម នេតទិត ពេវិនិក
ពិពាប់ចក្ខុង វិតិតម្យិ

1. សេកបៀតាតានេះ (ឱ្យម៉ោប៉ុងបារា)

2. សេកបៀតាចូន
យោវិគតាពុកខណ្ឌ

ភាគាហរាលិនទំនើសនៃការងារ

តាមអត្ថតាមនីមួយៗ	នេតទិត
ឯនតាមវិនិក	ពិពាប់ចក្ខុង
វិតិពេទិ	អិកជាមិតិ
វិតិពេយិ	វិតិពេទិ
លិកជាមិញ្ញ	លិកជាមិញ្ញ
លិកជាមិញ្ញ	លិកជាមិញ្ញ

នៅលើ ៣ ឯក ដែល ឈាន់តាមលាក់ណានា បៀតាតានេះនឹងត្រួតពិនិត្យ ការងារ
តាមស្ថាន តាម និងផ្លាស់បាន

ค่าถาพระบานกคุ้ม กันไฟ

โอมค่าถานกคุ้ม แตกออกจากเปลือกไข่
 ยังป่าทันมีนตา คิดถอกา ยามเมื่อไฟไหม้ป่าลามมา
 ถูกจักหันหลังไส่น้ำ ถูกจักข้ามเปลวไฟ
 โอมสะหนน เพิก (ใช้กันไฟ)
 หรือ
 โอมสวายะ (เป้าพิมไฟให้หาย)

เสกใช้คืน 7 ก้อน ช่วงไปทางไฟจะไหม้ม้า แล้วบริกรรมค่า
 ไปอย่าได้ขาด ไม่นานเราจะตั้งไฟได้ ไฟไม่ถูกลมไฟไก่

ค่าถากันงู

วิชชา

เวลาเดินทางใช้ภารนาสกดงไม่ให้เข้ามาทำอันตราย

ปักเขย

เมื่อพ้นเขตอันตรายจากงูแล้วต้องสวดคถาบทนี้

คากาณนู

สัตถานะนุ^ง อากัตธิ^{ตุ}ง

ทตัว วิสัยเบตุ^ง

นาหาสี ประสีกธิเม

บริกรรมป้องกันศาสตราจุ^น ของมีคุณต่าง ๆ ฉบับ

คากาณศาสตราจุ^น ภัยต่าง ๆ

อิติป/โส ภะคะวา

พระเจ้าสั่งมา

ภะคะวา ยั้นดิ

บริกรรมใส่คุมมือ แล้วถาก - ปักต้น ไม้รอบบริเวณที่เรารอยู่'

ភាគាពិមាណក់

នະមតុ ពុទ្ធនាំង នະមតុ ពិនិយា
 នະໂណ វិមុំតានាំង នະໂណ វិមុំតិយា
 អិស៊ុវាសុ

រាយការណ៍ភាសាអាហ្វេដៃ កុណ ឈីម លោងខែចេច នឹងក្រឡេខ

ភាគាពិមាណក់ អិកបញ្ហា

អិស៊ុវាមេ

សារ៉ាតុ

សារ៉ាអុ

ហិករណិត ដែងការណ៍សំខែខាង

ประวัติวัดคำกลองเพล

โดย

เจ้าอาวาส วัดคำกลองเพล

ประวัติ
วัดป่าถ้ำกลองเพล
ต.หนองบัว อ.หนองบัวลำภู จ.อุดรธานี

วัดป่าถ้ำกลองเพลตั้งอยู่เทือกเขาภูพาน
ระหว่างอำเภอหนองวัวซอและหนองบัวลำภูคู่กันห่างจาก
ตัวจังหวัดอุดรฯ 33 กม. ต่อจากปากทางเข้าไปสิ่ง
วัดถ้ำ 4 กม. ที่แห่งนั้นเรียกว่า วัดป่าถ้ำกลองเพล
อ.หนองบัวลำภู จ.อุดรธานี พระเดชพระคุณ
หลวงปู่ขาว อนาลัย เดยเป็นประธานสงฆ์ ปัจจุบัน
พระอาจารย์บุญเพ็ง เขมภิรโต เป็นเจ้าอาวาส เมื่อ
ผู้เขียนได้นำท่านเข้ามาถึงวัดป่าถ้ำกลองเพลแล้ว
ท่านจะลงจากยานพาหนะเข้าไปกราบคารวะพระ
พุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ของโบราณวายในถ้ำ จะทำให้
ใจของท่านเปลี่ยนน้ำใจน้ำใจไปทางพุทธานุสติ
อารมณ์ดี起来 เครื่องเงินทอง กอฟท์ ที่นำติดตัวท่านมาจะ
หายเมื่อนปลิดทิ้ง พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ
จะมาสิงสถิตย์แทนใจ ทำให้หายหิวกระหายคลาย
ความกังวลสนพระทัย อยากจะไปกราบอธิฐาน

หลวงปู่ขาว ประธานสงฆ์ซึ่งเป็นอธิบูชานឹบุคคล อันลั่นค่าเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ ต่อจากนั้นท่านจะ แต่งตัวแต่งตนให้เรียบร้อยเป็นสุภาพบุรุษและ สุภาพสตรีมีศีลธรรมสำรวมกิริยา罵ารยาทและทำ ความสงบ เพราะวัดหลวงปู่ท่านชอบสงบมากกว่า ชอบสนุก ทุกคนต้องระวังการเข้าไปวัดวาอาราม หาพระหาเจ้า พุทธศาสนาจะต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้ การนุ่งน้อยห่มน้อยเข้าไปวัดแสดงชัดให้เห็น ว่าเป็นสัตว์ป่า พากเราชาวพุทธควรพิจารณา อย่า พัฒนาเหมือนฝรั่งจนเกินไป

วัดป่าถ้ำกลองเพล มีอาณาจกรบริเวณ กว้างใหญ่มากในภาคอีสาน มีวัดเดียวเท่านี้มีเนื้อที่ ตั้งพันกว่าไร่ ทั้งนี้ก็เพราะน้ำใจหลวงปู่ชอบป่า บำรุงป่าสงวนป่าไว้ให้ลูกหลานได้ดู ในอนาคตอัน ใกล้นี้อีกไม่กี่ปีเมืองไทยจะเป็นเมืองศีรษะล้าน เพราหมนุษย์เผาผลลัพธ์ป่าทำลายป่าน่าอุดฐู ดู แล้งเอาไฟเผา ถูกผนตตดตันไม้มัมลง เผาถ่านเผา ผลลัพธ์ให้เกลี้ยง วัดป่าถ้ำกลองเพลจัดว่าเป็นกรรม อนุรักษ์ป่าไว้เป็นอย่างดี ถ้าท่านเดินเข้าไปในบริเวณ วัดจะหายร้อนผ่อนเย็นทันที เพราะความชุ่มเย็น

ของธรรมชาติ นอกจากท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย จะได้รับความชุ่มชื่นเบิกบานจากธรรมชาติแล้วยังได้ดื่มด่ำธรรมะมหาเมตตาของหลวงปู่เป็นวาระสอง เมื่อหลวงปู่เดินออกมารับแขก ญาติโยมทุกคนไม่ต้องมีครบอกเข้าจะรับประคองอัญชลีประณมกราบไหว้ ด้วยความเลื่อมใสและซาบซึ้งใจเป็นอย่างมาก หลวงปู่ขาวท่านมีพลังจิตมหาศาลทางเมตตามหานิยมคอมกล้าน่าเคารพ เมื่อท่านแสดงเมตตาด้วยรอยยิ้มอุ่นและความเย็นอุ่นใจของพวกราจสุดชั้นทันที ความอัดอันตันใจ ความไม่สมหวังความรักความชังจะพังพินาศด้วยอำนาจเมตตามหานิยม

วัดป่าถ้ำกลองเพล มีจุดเด่นอยู่ 4 แห่ง คือ

1. บริเวณภายในถ้ำกลองเพล
2. บริเวณถ้ำผาผึ้ง ที่กุฎีหลวงปู่
3. บริเวณถ้ำผาบึง (ค้างคาว)
4. บริเวณอ่างน้ำ อ่างอาرامโครงการชลประทาน พระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

“ความศักดิ์สิทธิ์ วัดป่าถ้ำกลองเพล”

วัดถ้ำกลองเพลคงเป็นปูชนียสถานมา
แต่สมัยโบราณ ปัจจุบันยังมีพระพุทธรูปเก่าแก่
หลายองค์ เช่น พระประธานมีพระนามว่า 1. หลวง
พ่อพระกุกสันโธ 2. พระหลวงพ่อโภนาคม 3. หลวง
พ่อพระกัสสสไป 4. พระหลวงพ่อโโคตโมเป็นต้น
ยังมีพระหลวงพ่อพระมหาภิกษุจำนวนสามารبةรับ
สักการะบูชาชาวพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ส่วนบน
pedan ถ้ำสมัยก่อนโน้นลงรักปิดทองเขียนเป็นรูป
ภาพเทพเจ้าเทวาอารักษ์มีลวดลายสวยงามลายคราม
เก่าแก่แน่นอนและศักดิ์สิทธิ์

วัดถ้ำกลองเพลตั้งเมื่อ พ.ศ. เท่าไหร่
ไม่มีครรภ์ เพราะเป็นถ้ำเก่าแก่ พระเก่าแท้โดยมาก
สันนิษฐานเป็นสมัยพระเจ้าไซยเซชฐานธิราช มี
อำนาจจริงเรื่องสมัยขอมดำเนิน พื้นที่บริเวณถ้ำ
ปรากภูเห็นของวัตถุโบราณหลายอย่าง เช่น หม้อ
ลายคราม มีดขวน กล่องยาสูบมีลวดลายสวยงาม
มาก สมัยหลวงปู่เดินธุดงค์มาบำเพ็ญใหม่ ๆ ได้
แก่ไขปรับปรุงภายในถ้ำขุดรื้อก้อนหินออกเห็นพระ
พุทธรูปทองคำบุ พระเงินบุ พระทำด้วยดินเผา

พระทำด้วยว่านเกษตรหลายร้อยองค์ คาดคะเนลงมือได้
เก็บไว้เป็นพิพิธภัณฑ์ต่อไป

เมื่อเดือนยี่ พ.ศ. 2501 หลวงปู่ขาว
ได้มารับมาเพ็ญชุดงค์ภารนาในสถานที่นั้น อาศัยชาว
สวนพอเลี้ยงซึพโครงการบินหาด ท่านเล่าให้ฟังว่า
ภารนาดีมากไม่มีร่องเทงหาวนอน พักผ่อนเพียง
เล็กน้อย ทำความเพียรมาก ในคืนวันหนึ่งท่านนั่ง
บำเพ็ญภารนาอยู่ในถ้ำ จิตสงบสวางไสวเหมือน
ดวงจันทร์ ญาณหัสนะบังเกิดขึ้นรู้เรื่องราวต่างๆ
ในอดีตว่า สถานที่ถ้ำกลองเพลนี้ มีชื่อเดิมว่า “ถ้ำ
บำเพ็ญ” เพราะเป็นสถานที่บำเพ็ญภารนาของ
พากโยคีฤาษีไพรในสมัยนั้น สมัยก่อนโน้นเป็น
เมืองโบราณใหญ่มาก ในขณะนั้นก็ปราກภูเห็น
หลวงพ่อทั้งหลายต่างองค์ก็ต่างมาแสดงสัมโมทนียกถา
น้อมนำมารชีงความปลื้มปิติ และแสดงความมุทิตา อนุ
โมทนาสาคร ในตัวท่านหลวงปู่เป็นอย่างมาก

“พระหลวงพ่อพูดได้”

หลวงพ่อบางองค์ก็บอกว่า ข้าพเจ้า
ได้ 1,000 พรรชา องค์ต่อมานับกว่าผမอ่อนกว่า

ได้ 500 พรราชา องค์ที่สามปุจฉาและตอบว่า ผม
เพียง 300 พรราชา ต่อมารโดยลำดับดูพระพักตร์
ของหลวงพ่อทุกองค์ยิ้มเย้มแจ่มใส ได้แสดงธรรมะ
ให้หลวงปู่ฟังอย่างชาบชี้งใจ ทำให้หลวงปู่ขาวนั่ง
ภาวนาจนถึงสว่างพระจิตวางอุปทานความยึดมั่น^๑
ถือขันธ์ได้ประสมพบทึ่นสิ่งมหัศจรรย์อันเป็นของ
สำคัญยิ่ง บางครั้งถึงกลางคืนเมื่อจิตสงบแล้วจะ^๒
ปรากฏนิมิตเห็นแสงแก้วแพร่พราวขาวสะอาด
หยาดย้อยตามบริเวณสำ้า

ลูกศิษย์ได้ยินแล้วจิตผ่องແքัวเบิกบาน
เลื่อมใส จึงได้ไปกราบนมัสการเรียนถามท่าน
หลวงปู่ขาวเลยดุอา “มาตายแต่นอนเหมือนคน
ตายมันจะรู้ จะเห็นปราสาทวิมานอะไร? อยากได้
อยากรู้ อยากรเห็น ต้องนั่งบำเพ็ญภาวนาจึงจะเห็น
ของพระคันนี้ บอกกันเดียวนี้จะว่าบ้า” พระคุณ
หลวงปู่สังสารลูกศิษย์تابอดจึงสอนว่า “ธรรมะ
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวไว้ดี อยากรู้ อยากร
จะเห็นทำอา พระธรรมดวงธรรมแสงสว่างทางแห่ง^๓
ความสุข วิมุตติโนกข์มีอยู่ตัวของเราร ของลงมือทำ
อย่ามัวแต่อยากเหยย ๆ ไม่ประพฤติไม่ทำมันก็เหมือน

คนตามอุดหนงทาง พระพุทธธรรมพระอริยสัจñานี้
อยู่ทุกเมื่อ ในการกินผู้นั้นก็อิ่ม จะถ้าคนที่กินอาหาร
อิ่มนั้นเป็นอย่างไร? จะไปถามทำไว้ อาหารคือธรรม
โวสดมีแล้ว เมื่อกินคือลงมือปฏิบัติไม่ต้องถ้าดูก
ถ้ามันถึงเมืองอ้อเมืองพอแล้ว นั้นจะออกปากอุทาน
ว่า..... อ้อเป็นอย่างนี้เอง"

สมัยหลวงปู่ถ้ากลองเพลใหม่ ๆ
อยู่อย่างนักรบ นักบำเพ็ญพรัตรจริง ๆ เอาสำา เอา
ร่มไม้มีเป็นกุฎีเอาหัวข้าค้าเป็นเสื้อ เอาท่อนไม้มีเป็น
หมอน เอาบังทิง (คือสำาไม้มีไฝ่ทะลุข้อแล้วใช้แทน
ครุภะป้องต้าน้ำ) นำพริกกับยอดผักเป็นอาหาร
ทิพย์ ฉันแล้วไม่อีดห้องไม่่ง่วงเหงาหวานอน นอน
แต่น้อยทำความเพียรมาก รายลาก คือธรรมะ
จักบุง อุทปatti ดวงตาแจ่มใส ญาณอุทปatti ราย
ญาณรายผ่านรายสมาร์ติสماธิภานา บัญญา
อุทปatti รายดาบกล้าดวงปัญญาฝ่ากิเลสให้ตายคลาย
กิเลสของเน่าให้หลุดถึงวิมุติพะนิพพาน อาโลโก
อุทปatti พระอาทิตย์ส่องแสงในกลางวัน พระจันทร์
ส่องแสงในราตรี ส่วนดวงธรรม ส่องแสงสว่าง
ไสวทั่วโลก

ในบริเวณวัดสำ้าจะมีก้อนหินใหญ่ ๆ
ให้ท่านชมดู บางก้อนเหมือนปราสาทเทวดา บาง
ก้อนงาม索ภาดังพญาไกรราชาสีห์ บางก้อนเป็น
เหมือนยอดเจดีย์พระอินทร์ บางก้อนเหมือนพญา
หงษ์จะบินขึ้นเวหา บางก้อนเหมือนสำเภาจะออก
แล่นลงนาวา บางก้อนเหมือนพญาช้างเอราวัณ
บางก้อนเหมือนพระเวสสุวรรณคอยรักษาระตูทวาร
เมื่อท่านเห็นแล้วลืมบ้านลืมความหลังบางครั้งลูก
หลงแม่พ่อหลงเมียบางครั้งเดี่ยวหลงอาฆาเพรา
ความชazole่าใจในก้อนหิน เทือกเขาภูพานແຕบอีสาน
บ้านเรา

เมื่อท่านชมก้อนหินสำากลองเพลพอ
สมมาพาควรแล้วจะนำท่านเดินทางไปชุมสำาผึ้ง
กุฎีเก่าหลวงปู่ขาว พอเป็นน้ำยาชำระลอมน้ำใจ แยก
ผู้ใจบุญมาแต่ไกลจะได้ไม่เสียทีที่เสียสละเวลา มา

คำว่า “พا” แปลว่า หน้าผากะโงก
หินเป็นพริง ที่ว่าสำาผึ้งคือ สมัยโน้นพากผึ้งป่า
มักจับในสำาบริเวณหน้าผากันหินก้อนนี้ใหญ่มาก
มีบริวารก้อนหินรอบ ๆ หลายก้อนเป็นบริวาร สมัย
ก่อนคงหนาป่าทึบไม่มีผู้คนสัญจรไป พากพญาช้าง

โอลจะออกจากป่ามาหา กินหัญชาในเวลากลางคืน
ส่งเสียงครีกครีนในไฟร่อนๆ บางตัวก็เดินลอด
เข้ามาข้างมาขัดถู ก้อนหินเพดานถ้ำสูงประมาณ 3
เมตรเศษจนก้อนหินเกลี้ยงเกลาเป็นรูปปะรอยให้ปรากฏ
ครั้นกาลต่อมาหลังปูขาวจึงบอกคุณนายมุรีสมัย
นั้นจัดสร้างพระหลังพ่อพระป่าเลไลยสวยงาม
มากพร้อมทั้งพญาช้างและพญาสิงอยู่ใต้ถ้ำนั้น
เพื่อให้เป็นพุทธานุสติ ให้ชาวพุทธศาสนาได้
รำลึกถึงองค์สมเด็จพระบรมครุฑ์สัมมาภาวนายในอดีต
รวมถึงถ้าไปถึงผาผึ้งแล้วกรุณาอย่าลืมแวะชมประ-
ณมเมื่อเพื่อนมีสการจะทำให้ท่านมีปาฏิหาริย์ร่วาย
มั่งมีศรีสุขหายทุกข์โดยโรคภานนำมาซึ่งความสุข
ความเจริญก้าวหน้าในปัจจุบัน

ถ้าดูจากผาผึ้งไปทิศตะวันออกเนียงได้
มีก้อนหินใหญ่สองก้อน ลับชับซ้อนกันเป็นคู่
ช้างในเป็นคูหาสยัง คือถ้าสองประตูผู้มานั่ง
บำเพ็ญภาวนาจะปรากฏเห็นธรรมอย่างอัศจรรย์
เบากาย เบาใจมีฤทธิ์เหมือนจะหาย สมัยก่อน
พระคุณหลวงปูพ่อใจเป็นอย่างมาก ถ้าหากฉัน
จังหันเสร็จท่านจะมาบำเพ็ญภาวนาที่นั่นทันที ท่าน

เล่าว่า ไม่ง่วงไม่เหงาเบากายเบาใจเหมือนเทวฤทธิ์
บันดาล จึงนับว่าเป็นมงคลมากท่านจึงคิดว่าถ้าใคร
ทำกุฎีเล็ก ๆ ให้สักหลังหนึ่งเราจะมานั่งปักกลดที่นี่
จะเป็นด้วยเทวนุภาพหรืออย่างไรไม่ทราบ เมื่อ
พ.ศ. 2506 มีอุบاسิกาคนหนึ่งขอสงวนนามแต่ชื่อ^๑
ปราภูในหมู่สังคมในสมัยนั้น ชื่อปราสาทหนูพลอย
หยดย้อยไปด้วยครั้ทรา มีเจาคนสูติเป็นอารมณ์
เมื่อแก่ได้มาระกัดก้อนหินใหญ่นั้นแก่ก็ผันหวานตั้ง^๒
ปันธานอย่างเด็ดขาดชาตินี้กรบประสพกับได้พัง
ธรรมเมตตาหลางปูขาว แกจึงกล่าวเปล่งวาจาขอ
ป่าวราเป็นลูกสาวและโอมอุปภูษากหลางพ่อขอ
ความเมตตาหลางปูท่านก็มีหน้าอันยิ้มแย้มแจ่มใส^๓
สมดวงพระทัยของเราแล้ว จึงบอกให้สร้างกุฎีขึ้น
กับบูรณะพื้นถ้ำด้วยปูนซิเมนต์ อุบасิกานั้นจึง^๔
มาติดต่อกับ นวกรรมชื่อ พ. สมัยนั้นจัดการสร้าง
จนสำเร็จมีห้องนอนห้องรับแขกห้องน้ำทางเดิน
จักรมรรนดี เสร็จแล้วก็ทำการฉลองนิมนต์พระ^๕
และผู้ใหญ่มาเจริญศรัทธา เช่น ปูอ่อน ปูผึ้น ปู
บ้านตาดประมาณ 20 องค์เห็นจะได้ เมื่อเสร็จ
การฉลองหลางปูขาวก็ย้ายจากบริเวณถ้ำกลองเพล^๖
ไปจำพรรษาอยู่ถ้ำปราสาทหนูพลอยในกาละครัง

นั้นก็มีด้วยประการฉะนี้

ครั้นหลังปูไปอยู่ทางผาผึ้ง ลูกคิชัย
ลูกหา็ก่ออยทยอยขึ้นไปด้วย พากันมีครัวสร้าง
คนละหลังเพื่อให้พระเนรได้จำศิลปawan ตัดอก
มาคือกุฎีperm กมล สำใต้น้ำพญานาค คุณอี
คุณคำบางสมัยดำรงตำแหน่งบริษัทวิจิตรการก่อ
สร้าง ถวายตัวเป็นโอมอุปภูฐานากบริจากสร้างกุฎี 1
หลัง ที่สำพัญานาคนั้นมีพระองค์หนึ่งรูปใหญ่
พุ่งโต สีดำ เคี้ยวหามาก ปากเก่ง (ด่าคนเก่ง) ท่าน
นิมิตเห็นพญานาคมาอาศัยอยู่ที่นั้นสมัยก่อนโต
ใหญ่เท่าไห้มังกรสีเขียว แต่เมียสาวของแกเหมือน
กันนางเทวดา เพราะสวยมากได้สันทนาปราศรัย
พอสมควร ที่หลังแกมานอกกว่า ผสมชื่อว่า พระโมดา
(นาโட) และกับอกเรื่องต่าง ๆ ตลอดที่อยู่ที่อาศัย
ไปมา สวนดอกไม้รื่น杳ของแกอย่างเบ็ดเสร็จ แก
สั่งกำชับว่า “อย่าให้เนรไปกระโจนน้ำเล่นน้ำ มัน
สะเทือนแก” ผสมเห็นแล้วไม่เลื่อมใสเลย “ไม่ใช่
สมณะผู้สูงบัญชากความพันทุกข์ ไม่รักษาพุทธ
บัญญัติ คือ ศีลของตน พระองค์นั้นจึงไปเรียนให้
ปูขาวทราบ ท่านประกาศห้ามพระเนรกระโจนน้ำ

เล่นเป็นอะไรมาเร้าไม่ช่วย พญานาคตัวนี้เคยทำ
ฤทธิ์ให้หลวงปู่ขาวดูบ่อย ๆ สมัยทำฝายลูกที่สอง
รองลูกที่หนึ่ง มาพ.ศ. 2507 มีอุบัติการผู้หนึ่งขอ
ส่วนนาม มาขอสร้างกุฎิริมฝั่งแม่น้ำอาการเย็นดี
ตันไม่ร้อนรื่น กลางคืนจะสัมผัสกับกลิ่นดอกพิกุล
นางลำดาวนวนห้อมเหมือนครัวน้ำป่าเทวา ต่อมา
พ.ศ. 2509 "ได้นิมนต์พระองค์ที่ว่านี้แหลมมาฉลอง
ศรีทชา หลวงปู่ฝันในสมัยนั้นเคยมาจำวัดภารนา
ให้แก แกดีใจจนน้ำตาไหล เพราะคิดถึงคร เพราะ
คิดถึงคุณแม่เจ้มารดาผู้บังเกิดเกล้า คงจะรอฝ่า
อาบุญกับลูกสาว ยาวขึ้นไปตามลำห้วย คุณยายผิว
วุฒิเจริญ มีน้ำใจเปี่ยมใบบุญมาสร้างถวาย ปี 07
เช่นกัน กุฎิหลังนั้นผู้เขียนหลวงพ่อพราหมณ์ได้จัด
คนสำคัญคนหนึ่งไปพักภารนาเป็นครั้งแรกฝึกหัด
ภารนา เริ่มครั้งแรก 1 ช.ม. ครั้งที่ 2 เอาเพิ่มขึ้น
เป็น 2 ช.ม. ครั้งที่สามเอาถึง 3 ช.ม. พอละ
พระพุทธพระธรรมพระสงฆ์ 3 รัตนตรัย เมื่อ
ท่านมาที่ไรก็อตที่จะมองดูอาคารหลังนี้ไม่ได้ เพราะ
ครั้งแรกในชีวิตบอกกับหลวงพี่ว่า "อย่าร้อนนะถ้า
ชำรุดพมจะนำบูรณะ" ปัจจุบันท่านตำแหน่งสูงมาก
อาทิตย์พระป้าจำกอะไรไม่ได้ ตอนคำเวลาันนั้นยังมี

ซึ่งมีเสืออยู่ มีจังหวะส่งเสียงร้องมาระงม ในยามดึก ในคราวหนึ่งพระองค์นี้ว่าจ้างให้คนงานมาทำฝายในราคากลางๆ 7,000 บาท นายวงศ์เป็นหัวหน้างาน มีลูกน้อง 45 คน เรากอกว่าเวลาจะหลับจะนอนให้ให้วัพระสวัดมนต์ อวยร้องเพลงนะเดียวอยู่ไม่รอดนะ แกสั่งลูกน้องอย่างดี คืนนั้นแกไม่อยู่มีธุระกลับบ้าน ลูกน้องคนองเดียวเพลงแทนสวัดมนต์ ทำนองโบราณว่าแมวไม่อยู่หนูร่าเริง พอตกสองยาม คนงานคนหนึ่งท้องไม่ดี แกจะลงไปอีก คืนนั้นเดือน hairy พอดี อ้ายหนวดยาวยาพาดกลอนนั่งอยู่บนก้อนหิน อ้าปากเขียวยว่าทำท่าจะกระโดดตะครุบคนงานท้องเสียปวดอีก มันจะโผล่อกมาเลยหลุบ (หดหัว) วิ่งมาหาพวกรอย่างไม่ไว้ชีวิต เพราะจิตมันหนีจากร่าง พอสว่างมาพาภันแต่งตัวหอบของไม่มองไปทางนั้นเลย คนเราพูดดี ๆ สอนดี ๆ ไม่ค่อยฟัง ดื้อดึง ดื้อด้านสันดานหยาบพ้ออ้ายนั้นมาขนาบครั้งเดียวได้ผลเป็นที่พอยใจอมแล้ว เข็จหลับแล้วสมน้ำหน้า เวลาสายยังห์บรรดาซึ่งป่าวนาไพรจะอุกมาสูดอากาศคอyle ลีมใบหญ้าใบไม้ตามทุ่ง

หญาอันเขียวงาม พระธุดงค์กรรมฐานทุกท่าน
บูรพาจารย์ของเรา ท่านเคยเล่าให้คิชัยฟังว่า “ได้
ธรรมะจากเสือบ้างซ้างบ้างงูบ้างผีบ้าง ท่านไม่เคย
เล่าธรรมะอย่างลึกซึ้งถึงใจ ในเมื่อไปอยู่กับภูมิปราสาท
อันสวยงาม อันอุดมสมบูรณ์ด้วยข้าวปลาอาหาร
พระคุณหลวงปู่ผู้นี้เคยเล่าให้คิชัยฟังว่า “ไปอยู่ถ้ำ
แห่งหนึ่งในเทือกเขาภูพานอีสานบ้านเรานั้นข้าว
กับเปลือกกล้วย เขาใส่บาตรให้กล้วยลูกเดียวไหม...
มันมีประโยชน์สำหรับเรา ฉันทั้งเปลือกทั้งเนื้อ^๑
ไม่ยอมทิ้งเวลานั่งภาวนา ใจสงบสว่างไสวมาก
 เพราะความง่วงเหงาหวานอนไม่มี สมกับคำที่
พระพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ กถาวัตถุ ๑๐ ประการ คือ^๒
มักน้อยสันโถงชอบสังัดไม่คลุกคลีกับผู้คนสนใจ
ในความเพียร ศีลผ่องใส ใจหนักแน่นเป็นsmith
ปัญญาสว่างจ้าเหมือนดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ รู้แจ้ง^๓
เห็นจริงในไตรโลกาธาตุไม่มีอะไรปิดบังมันซึ่งอัศจรรย์^๔
จริงๆ จึงสามารถปฏิปิณฑ์เป็นศิษย์พระตถาคต
อย่างแน่นอน ครั้นชาไม่ถอนหนักแน่นไม่หวั่นไหว
ใจร่าเริง แม้จะอยู่องค์เดียวเปลี่ยว寥寥ฯ พระพุทธ
พระธรรมพระสังฆเป็นหมู่เพื่อนของเรา ใจถึง^๕
วิมุติหลุดพ้นจากไตรโลกธาตุ ไม่มีห่วงพ่วงอาลัย

ในสมบัดดีบ้าอันคนเขลากข้องอยู่ ท่านผู้รู้หาข้องอยู่ไม่ เยจิตตัง สัญเมสสันติโมกขันติมารพันธนา ท่านสอนใจให้พ้นจากชั่ว ท่านสอนตัวให้พ้นคน พาลท่านฝึกสันดานให้พ้นจากมิจฉาทิฐิ ความรู้ผิด เห็นผิด ท่านอบรมจิตของท่านให้พ้นทุกข์สุขนิรันดร์ พระธุดงค์กรรมฐานสมัยใหม่ไปธุดงค์กันเสียในบ้าน ในเมืองเหลืองอร่ามผ้าดำ ๆ ธรรมแก่ ๆ ไปเสีย ปลูกเสกทองดินหินกรวดอยู่ยังคงกระพัน ส่วน แล้วแต่ประการใดจะตามสื้อมาลชน พระธุดงค์ กรรมฐานสายอาจารย์มั่น ภูริทัตโต พระวิปัสสนา อาจารย์กรรมฐาน หลวงตาผู้เปียนก์เคยโถนตั้มจนเปื่อย จนเจ้าของพระทองได้ร่วยวิปัสสนาเป็นมหาเศรษฐี ปีรัฐ บ.พรี ๆ หัวยาวแพร่พรายเวลาเมืองไปนั่งปลูกเสก กิตแล้วก์ไปขอนมุกิตาด้วย เพราะความคิดของเขามี มันสมองคล่องแคล่ว ผู้เปื่อยคือหมู ผู้นั่งดูคือ แมวว่าแล้วก์ ข้า ข้า ข้า

(ต่อมา) เมื่อก่อนก็มากับ หลวงตาตั้งตระหง่าน ขอ kakak ลับมาที่ถ้ำผาผึ้งก่อน ยอม อย่าซากนมาอย่าเอาคนบ้าประเดี่ยวเข้าจะประเคน ยาแก้ไข้ไป ครั้นเมื่อหลวงปู่ได้จำพรรษาภูภูถ้ำหนู พลอย กิจขยัน พ.ศ. 07 มาจนถึง พ.ศ. 13 อายุ

หลวงปู่ก็ล่วงเลขถึง 80 ปี เท่ากับพระบรมครูแล้ว
 ในปัจจุบันเองเป็นต้นฤทธิหน้าหลวงปู่ขาวเกิดไม่สวยงาม
 อายุยังหนัก เพราะอาการซักจะแปรปรวน ลูกหลาน
 คิชยานุคิชย์ซักชวนกันมาปวนนิบัตรักษากิจงานะ
 อุปภูมิจากวันนั้นจนถึงวันหายป่วย กินเวลาไป
 3 เดือน ท่านเตือนคุณหมออวยและคิชยานุคิชย์
 ให้ปล่อยวางมั่นเสีย เรื่องคืออัตภาพนี้มันรัวถึงที่แล้ว
 บรรดาคิชยานุคิชย์และครูบาอาจารย์จึงพร้อมใจ
 กันโดยเอกฉันท์ นั่งยันนอนยันอาราธนาหลวงปู่ไว้
 พร้อมทั้งทำบุญอายุของพระคุณหลวงปู่ขาวที่ล่วง
 ก้าวผ่านมาถึง 80 ปี ท่านก็รับอาราธนา nimittātā^๑
 คนแสนจะดีใจเป็นอย่างมาก ถ้าหากพระเดชพระ
 คุณหลวงปู่อยู่ไป พากเราชาวไทยจะมีร่มโพธิร่ม
 ไทรใบดกตกทอดไปถึงลูกหลาน พ.ศ. 2513 มี
 คนดีคนหนึ่งมีครรภชาเก่งกล้าเห็นว่ากุฎิหลังเก่า
 น้อยไปไม่พอแก่คิชยานุคิชย์จึงขอนุญาตพระคุณ
 หลวงปู่ก่อสร้างถาวร คือคุณกิมก่าย (ธเนตร)
 กิมเดียว เอียงสกุล หลวงปู่เมตตาอ่อนุเคราะห์ไปอยู่
 ให้จนตราบเท่าถึงวันมรณภาพ รวมเป็น 15 ปี
 ผ่านมีสระหินอันใหญ่ที่หลวงปู่สร้างไว้มีลำคลอง
 ไหลผ่านมีน้ำใสสะอาด หลวงปู่สั่งให้ทำฝายกันน้ำ

ไว้ด้วยดิน แต่ก็ไม่ได้ผลเท่าที่ควร พระบาทสมเด็จฯ
จึงสั่งให้ม่อมหลวงปิลับน์ อธิบดีกรมชลประทานมา
สำรวจสร้างฝายคอนกรีตเสริมเหล็กดีมากไม่ร้าว
ไม่ซึมไม่ขาดสามารถถกักเก็บน้ำได้นาน ๆ

ถ้ำผาบึง (ก้างคาว)

ทางทิศเหนือของผาผึ้ง คือถ้ำผาบึง
เป็นคูกันที่แห่งนั้นสมัยหลวงปู่ยังหนุ่มแน่น ท่าน^๑
จะบำเพ็ญภวนาเวลากลางคืนและกลางวันเกือบ
ทุกวัน เพราะที่แห่งนั้นเป็นเสนาสนะสัปปายะ ระยะ
ทางห่างจากถ้ำผาผึ้งประมาณ 5 เส้น โดยประ^๒
มาณพระชุดคงกระมฐานชอนอากาศและความเงียบ^๓
สงบสงัด ตัดกั้งวลด ไทย ลาว เวียงจันทน์ มีครรฑา^๔
ไปสร้างกุฎี 1 หลังถวายหลวงปู่ชื่อ กุฎีสุขาริมณ์^๕
อยู่ริมหน้าผามมองลงมาทางผาผึ้งจะเห็นทิวทัศน์อัน^๖
สวยงามอากาศเย็นสบายถ่ายเทอรามณ์สมชื่อ คุณ^๗
ธเนตรมีครรฑาไปสร้างอีก 1 หลังทรงไทย ในตัว^๘
ถ้ำผาบึงข้างในเป็นโพรงลึกซึ้งมีเจ้าของอยู่คืออ้าย^๙
ตีนยาว (ญูเหลือมใหญ่) ตอนกลางคืนมันออกเที่ยว^{๑๐}
เตร่ในไฟร่อนท์จนได้แสงอรุณมันจึงได้กลับมาอยู่^{๑๑}
ปราสาทหินของมัน ผู้ที่จะอยู่ต้องคนสำคัญ มี

เมตตาสูงและพลังจิต มีพระบวชใหม่จากลัมมาจาก
วัดโพธิ์ ๓ องค์ไปพักในสถานที่นั้น ตอนกลางคืน
ไปจับกลุ่มคุยกันเรื่องความชราโลภิยไม่มีจิตเป็นสมารishi
ภานาตื่นเข้ามา เจ้านาคีมพิษเพียงสุริโย เลือยบ่อ^๑
ทำเดชแซมซ้าก็อกมาจากโครงสำมาขันดแผ่นหัว
แม่เบี้ยอยู่ใกล้ ๆ หัวบันได ๓ นักผจญภัยท่านไม่ไหว
จึงแต่งขันธ์ ๕ มาขอมาลาโทษขอให้เจ้าพ่อสำนี้
จะถูกระหายหายกระโทษให้พวกร้าบเจ้าเติดพระ^๒
เจ้าข้า เพราะความรู้เท่าไม่ถึงการ ปฏิบากมันดุกวนani
จงหลีกจากทางให้พวกร้าบเจ้าเติด หันใดนั่นมันก็
ผงกหัว ๓ ที่เลือยเข้าไปในปราสาทหินของมัน
พระธุดงค์ ๓ องค์ก็ยันลูกเดียวลงจากสำพาบึงเลยถึง^๓
ปากทางโดยไม่บอกลาใคร คงจะสะสมใจในคราว
เดินธุดงค์ครั้งนี้ สดลงมาทางทิศตะวันออก ห่าง
จากสำพาบึง ๓ เส้น ชื่อสำวิไลสองบจิต มีพระ^๔
หลวงปู่คำดี เจ้าสำพาบูเบย์ไปอยู่บำเพ็ญภารนาใน
ที่นั้น รูปลักษณะก้อนยาวเกือบเส้น ทางล่างเป็นสำ^๕
พักอาศัย ได้มีพระธุดงค์จากล้า (ล.ต.) จันทาได้
ไปทำความเพียรโดยไม่ยอมฉันข้าวยู่หลายวัน มอง
ชีวิตพรหมจรรย์ที่นั้น

มีหลังตามทางอุบล่องค์หนึ่งไปทำ
ความเพียรออยู่นั้น อดอาหารได้ 40 วันจนลมเป็น^ก
อาหาร คือ アナปะสติธรรมารมณ์เป็นอาหารใจ
เป็นอย่างดี ปกติใจมนุษย์เราถ้ามีกิเลสเป็นผู้บังการ
มักจะกินไม่อิ่มไม่พอ เพราะเจ้าต้นหาห้องโถมาก
น้ำมากสุดลึกล้ำคณนาสายดึงทิ้งมาหยั่งได้ ภูเขา
สูงอาจวัดว่ากำหนด จิตมนุษย์มีต้นหานี้ใช้ร้ายก
แท้หยั่งถึง

“ถ้ำทิศชู”

สูงกว่าถ้ำผาบึง ห่างประมาณเกือบ
8 เส้น มีชาวกรุงเทพสองคน ขอนุญาตออกซื้อ
ด้วยคงไม่เป็นไร เพราะพูดในทางดี คือ คุณหญิง
สองครี ศ.จ. และ พ.ญ. ชวดี มาทำความเพียร
ภานาที่นั้น เวลาถัดๆ แล้วจะแย่งกันภานา เพราะว่า
ห่างจากชุมชน อาการดีอาหารใจสะอาด หมายกับ
ชาตุขันธ์ภานาของผู้บำเพ็ญพรต พระวิไลท่านอยู่
ถ้ำผาบึง 3 ปี คืนหนึ่งออกปักกลดในร่มกระบอก
 เพราะถัดๆ แล้ว เกิดแสงสว่างจ้าทั่วบริเวณร่มกระบอก
นั้น ดินนั้นเป็นรุกขเทวดามาอยู่ที่นี่ ขอนุโมทนา
ส่วนบุญกับชุดงค์กรรมฐานทุกองค์ให้ความอิรักษา

ท่าน พุดคนเดียว เห็นคนเดียวเหมือนฝันจริงบ้าง
เท็จบ้างเป็นธรรมดากันไม่เคยคงจะปฏิเสธ ถ้าหาก
เคยฝันไม่ต้องนอน ฝันขัดแย้งกัน ผู้เขียนสั่งให้โอม
ตัดถนนไปตามสันเขากูผาบึงเพื่อเปิดโอกาสให้คณะ
ภานาไปบำเพ็ญเพียรในโขดหินต่าง ๆ ตามอัธยาศัย
เป็นที่พอใจ ได้กำไรพอสมควร

“ป่าไม้เป็นอาหารใจที่สำคัญ”

พระพุทธเจ้าทรงบรรลุ พระอนุตร
สัมมาสัมโพธิญาณอยู่ในร่มไม้ในป่า ป่าไม้เป็น
มหาวิทยาลัยของพุทธ ศาสตร์ของพุทธคือป่าอิสิปตนะ
พระองค์ทรงแสดงธรรมจักกัปปวัตนสูตร อันบันลือ^๑
โลกชาติ ให้หัวน้ำไหว้ป่าอีก วันมหาปรินิพพาน
ของพระศาสดาจารย์ก็ปารัง ที่เรียกตามภาษาบาลี
ว่า “ไม้สาลະ” เพราะเหตุนั้นพากเราครรภลูกป่ากัน
เสอะ อย่าผลานป่ากันมากนัก จงพากันรักป่ามาก
กว่ารักเมือง พระพุทธเจ้าได้ของดี ๆ มาจากป่า พระ
อรหันต์สาวกได้ดีบได้ดีอยู่ในป่าโดยมากกว่าได้ดิน
ได้ดีอยู่ในปราสาท ปีพุทธศักราช 2509 หลวงพ่อ^๒
บุญหนา หลวงพ่อชง บัวหล่อ กิตติมศักดิ์ นาย

บุญหนาเห็นป่าอันสวยงาม คิดขอพระพุทธเจ้าจึงตัดสินใจไปเอาดินปูชนียสถานเมืองแขกอินเดีย มาอยู่เมืองไทย สร้างไว้ซึ่งพระพุทธโคดมบรมครุพระสัมภูทรงแสดงธรรมจักรปัญจวัคคี 5 พระสีห์ไสยาสี คือพระปรินิพพานไว้บริเวณสถานผาบึง (ค้างคาว) สวยงามมาก การขันหินทรายจำนวนมาก น้ำสมัยนั้นhabละ 1 บาทผสมปูน 2 องค์ 8,000 บาทถ้วน เพื่อแบ่งเบาคนเอาเงินไปให้แขก ดูอยู่เมืองไทยก็ได้ เหมือนองค์จริงมาก เพราะสถานที่มันเป็นป่าและมีโขดหินสลับชับช้อนชะง่อนผา มีชานีร้องบอกเวลาเช้าเย็นว่า ปลดปลด ๆ คือเสียงชานีเลยเป็นธรรมะของนักวานาทั้งหลายให้ปลด ให้ปล่อยวางในขันธ์อันหนักนี้เสิดนักวานอาจจะถูกใจกล่าวหาว่าบ้าก็ได้ คือเห็นอะไร? "ได้ยินเสียงอะไร? ขอบโอบนิโภเสมอคือน้อมเอามาเทคโนโลยีมากสอนตน ตามประสาพระป่าไม่ได้ศึกษาพระไตรปิฎก

“การทดสอบในสิ่งที่เราสังสัย”

การนั่งวานาในที่นอน การนั่งวานาอยู่ที่ห้องพระ การนั่งวานาอยู่ในร่มไม้ในป่า ท่าน

ควรทดสอบด้วยตนเอง บางคนบอกว่า การทำความดีอยู่ในหนึ่งได้ จริงของเขาร้าไม่ถึง แต่เรื่องของเรามันรู้เห็นความเป็นจริงอย่างนี้ เราเอาตามพระเจ้าดีกว่าจะไปเตียงคนให้เสียเวลา ปฏิปทาหลวงปู่ขาวท่านว่าให้ฟังว่า การนั่งภาวนาแต่ละแห่งแตกต่างกันมาก บางแห่งมันทำใจให้โล่งสบายหาย กังวล บางแห่งอัดอันตันใจ ไม่เห็นมีความดี มันโทรศัพท์ขึ้นที่ใจนี่แหละ เสนาสันะสับปายะ ที่ภารนาสบายน้ำ อานาสบายน้ำ อานาสบายน้ำไม่มีพิช บุคคลสับปายะ อยู่กับบันทิตสบายมาก สัมโน สับปายะ รัมมะสูกกับจิตใจ จริงเท็จแค่ไหน ทดสอบและทดลองดูให้รู้กับใจตัวเอง ดีกว่าถึง กันจนน้ำลายเป็นพิช อย่าเอาตำรามาเสียงกัน ปฏิบัติธรรมตามตำราดีกว่า

“อ่างอาرام”

เดินทางไปทิศตะวันตกเนียงใต้ ใกล้ประมาณวัดจากผ้าผึ้งประมาณ 15 เส้น เดิมที่เรียกว่า อ่างอะระง คำว่าอ่างก็คือพลาญูหินมีอ่างน้ำ “อาราม” ก็คือที่อยู่ของพระนั่นเอง สมัยหลวงปู่มาอยู่ใหม่ๆ มีพระกรรมฐานน้อยองค์ที่จะไปได้

เพราะซ้างเสืออกมาชมจันทร์ในวันเพ็ญ หรือ
 ออกราสูดอากาศอันบริสุทธิ์ เพราะเป็นที่เวิ่งว้าง
 ห่างผู้คนมาก สมัย พ.ศ. 2504 ผู้เขียนสามเณร
 น้อยองค์หนึ่งชื่อเนรวีไปภาวนา ผู้เขียนนั่งภาวนा
 อยู่คนละแห่งเมื่อถึงกำหนด 3 ช.ม. แล้วเลยเป็น
 ห่วงเณرن้อย จึงออกเดินไปหาที่เณรนั่งภาวนาแต่
 ปรากฏว่าไม่เห็นสามเณรน้อยเสียแล้ว ผู้เขียนนึก
 ตกใจมากนีกว่าเสือเอาไปกินแล้ว หรือมันจะไปไหน
 จึงเรียกตามหาไป ถึงต้นไม้ใหญ่ตันหนึ่ง เนrn้อย
 จึงขานรับเบา ๆ “ครัวพม” แต่เสียงคร้าบพมเบา ๆ
 นั้นเป็นเสียงสัน ๆ อยู่บนต้นไม้สูงสัก 10 วาจึง
 เรียกลงมา เวลาขึ้นมันขึ้นได้ แต่เวลาลงกลับจะลง
 “ไม่ได้ใช้เวลา 3 ช.ม. จึงลงได้ จึงสามเณรดูว่า
 เป็นพระเหตุใด? เนรก์บอกว่า นั่งภาวนายังมี
 คนเดินมาหาใหญ่เท่ายักษ์ อ้าปากเห็นเขียวขาว ๆ
 ดังเต็บ ๆ! พมจะอยู่ได้อย่างไร พมก์เอาตัวรองลง
 ซิท่าน ครูบามิ่งเห็นหรือ? เห็นหันอะไร เราเม้น
 ต่อยมวยกับอ้ายพันใหญ่ มันจะกินเราให้ได้พระ
 เราทำทายมัน เพราะก่อนเราจะทำความเพียรเรา
 “ไม่แผ่เมตตา” เราบอกว่าถ้ามีผีมีพี่ยักษ์ให้มันมากิน
 พระโง่องค์นี้ เพราะมันภาวนามิ่งเป็น จิตไม่สงบ

มันหนักแผ่นดิน เรายกอับเสียเปรียบมันแหนเรอเอี่ย
มันเอาค้อนตีศีรษะเรา ๆ จึงเจริญแผ่เมตตาให้มัน ๆ
จึงหนีไปทางทิศใต้

ทางชลประทานโน้นเป็นยักษ์ 2 คน

ผัวเมีย ไครอยากจะลองดีก็เชิญท้าทายดูซึ่ครับ
เวลาเข้าทำชลประทานเขาคงไม่บอกกล่าวเล่าแจ้ง
พวกรำงานชลประทานคนหนึ่งให้ลงเก็บด้วย เขารู้สึกตัวขึ้นมา เขาว่ามียักษ์ตัวหนึ่งจะมากินเขา พื้น
มันใหญ่เท่าเสียมขุดดินของคนเรานี้แหละ ตื่นเช้า
มาเข้าไปขอน้ำพุทัมนต์หลวงปู่มาและขอด้วยสาย
สิญจน์มาผูกป้องกันไว้ พวกรำงานไปขออ้อนวอน
ให้ขึ้นมาอยู่ต้นกระบอก ทำบ้านปราสาทให้อย่าง
สวยงามสังกะสีแผ่นเดียวและหม้อน้ำ 1 โถ คือ
กระปองนมวัวเก่า ๆ ให้มันก็พอใจแล้ว ไม่เหมือน
มนุษย์ยักษ์ กินบ้าน กินดิน กินหิน กินทรัพย์ กิน
ปูน กินเหล็ก อะไรจะไม่หลุมปากมนุษย์ยักษ์ไม่มี
ปัจจุบันกำลังกินดงกินป่าให้หมด ช้างตัวใหญ่ ๆ
มันยังหลุมปากมนุษย์ยักษ์นี้ได้

ตอนกลางคืนถ้าวันไหนเดือน hairy
ต้องการอยากจะเห็นช้างป่า ต้องพยายามไปค่อยดัก

แต่วัน ๆ จะเห็นมั่นมากยกเข้ากันเป็นฝูง ๆ มา
นอนน้ำ กินน้ำตามอ่างอาราม บางครั้งเสียงช้าง
น้อยเมื่อถูกนายโขลงแทงธรรมาน เสียงดังเหมือน
เสียงไอพ่นเพราะความเงียบ นักภารนาอยู่ตาม
ช่องอนหนจะรีบลุกขึ้นนั่งสมาธิทันที โดยไม่มีความ
อิดออดเหมือนหลงพ่อนอกให้นั่งภารนา เวลาบอก
ให้นั่งภารนา ทั้งปวดห้องอี หรือปวดห้องเยี่ยว
ปิดเปื่อนจึงเกียจไม่อยากทำ มันผิดกันกับอาจารย์เสือ
อาจารย์ช้างบอกจริง ๆ มันรวดเร็วทันใจจึงเกียจ
ขึ้นร้านออกทันที “พุทธ” ไม่ต้องมีครบอก มัน
วิ่งเข้าหาพุทธจนตัวสั่น บางคนว่าพุทธไม่ได้ ได้
แต่คำว่า.....ໂ叱 ๆ ๆ

ອນາລໂຍ ດຸໂກນ

ໂດຍ

ສ. ມ.

เจ้าพระคุณ ท่านพระอาจารย์ขาว อนาลโย
หรือที่เป็นที่เคารพ สักการะเลื่อมใสกันในนามสั้น ๆ ว่า
“หลวงปู่ขาว” แห่งวัดถ้ำกลองเพล เป็นพระเถระผู้ใหญ่
ฝ่ายวิปัสสนาธุระ อรัญญญาสี สายท่านพระอาจารย์มั่น
ภูริทัตตามหาเถระ ท่านเป็นชาวจังหวัดอุบลราชธานีโดย
กำเนิดเช่นเดียวกับอาจารย์ของท่าน เกิดวันอาทิตย์ ที่ 28
ธันวาคม พ.ศ. 2431 อุปสมบทแล้วตั้งใจปฏิบัติฝ่าย
สมถวิปัสสนาอย่างเดียว จนถึงเวลาครันภาพเมื่อวันที่ 16
พฤษภาคม พ.ศ. 2526 สิริชันนายุ 96 พพรรษา

ชีวประวัติของท่านระหว่างดำรงชันนายุ
ถ้าใช้สำนวนของนักเขียน ก็ต้องกล่าวว่า เป็นประวัติที่
โลกไม่ “มีรส” ที่สุดประวัติหนึ่ง ในทางโลก.....ช่วง
จังหวะที่ทำให้ชีวิตของท่านหักเหออกจากเพศธรรมราواส
ออกบวชก็เป็นชีวิตที่ “มีรส” ส่วนในทางธรรม....เมื่อท่าน
บวชแล้ว การปฏิบัติธรรมของท่านก็ดำเนินไปอย่างเข้มแข็ง
เด็ดเดี่ยว พ้อใจออกท่องเที่ยวธุดงค์ เพลิดเพลินอยู่แต่ใน
ป่าลึก พากปฏิบัติบำเพ็ญความเพียรอย่างอุกฤษ្ស์เฉพาะ
ตามถ้าตามเงื่อน hin บนเขาสูงอันสวัสดิ์เงยบอยู่ตลอดเวลา
เหมือนพญาช้างสารที่พ้อใจละโองบรรยายว่าออกท่องเที่ยว
ไปอย่างเดียวดายในไพรพฤกษ์ ทำให้ท่านได้เห็นธรรม
อย่างแท้จริง พร้อมทั้งประสบพบเห็นสิ่งอัศจรรย์ต่าง ๆ
อย่างมากมาย.....สิ่งเหล่านี้ยิ่งทำให้ชีวประวัติของท่าน
เป็นชีวิตที่โลกไม่ “มีรส” เหลือจะพิจารณา ชวนให้

เคารพ เลื่อมใสครั้งชา เป็น “นัด” แบบอย่างให้ประดากิชช์ ปราณจะเจริญรอยตามเป็นอย่างดี

ท่านผู้สอนใจคร่าวจะศึกษา อาจจะหาอ่าน “ได้โดยละเอียดจากประวัติของท่านที่มีท่านผู้รู้ได้เขียนไว้ หลายสำนวน โดยเฉพาะที่เข้าพระคุณ ท่านพระอาจารย์ มหาบัว ญาณสัมปันโน เป็นผู้เขียนทั้งใน ‘หนังสือประวัติ อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพของท่าน’ และในหนังสือ ‘ปฏิปกาของพระธุคัตถ์สายพระอาจารย์มั่น’ หรืออีกสำนวน หนึ่งของนายแพทย์อวย เกตุสิงห์ ในหนังสือ ‘อนาคตโยวาก ข้อเขียน “อนาคตโยคุโน”’ ขึ้นนี้ “ไม่ใช่ ประวัติของท่าน เป็นเพียงบันทึกของผู้ที่เป็นประหนึ่ง ผงชุลีชั้นเล็ก ๆ ที่มีโอกาสถูกกลมพัดพาให้ได้ปลิวไปใกล้ท่าน บ้างเป็นบางขณะ ‘ได้กราบนมัสการ’ ‘ได้เห็น’ ‘ไดเข้าไปนั่ง ใกล้’ ‘ไดฟังธรรมที่ท่านเมตตาสั่งสอน ก็คร่าวจะบันทึก เหตุการณ์ที่ไดยิน’ ‘ไดฟัง’ ‘ไดรู้สึก’ ‘ไดพบเห็นด้วยตนเอง’ ‘ไว้เท่านั้น อย่างน้อยก็เพื่อเป็นดังหนึ่งดอกไม้ป่าซ่อเล็กที่ ขอกราบวางไว้แทนเท้า เป็นเครื่องสักการะบูชาพระสงฆ์ สาวกของสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ปฏิบัติดีแล้ว ปฏิบัติ ตรงแล้ว ปฏิบัติถูกต้องแล้ว ปฏิบัติชอบแล้ว เป็นผู้ทรง คุณควรบูชา ควรกราบทามอัญชลี’

หากการเขียนนี้เป็นความผิดพลาด เป็น ความเขลา ความหลงที่ทำให้กระทบกระเทือนเมตตาธิคุณ กรุณาธิคุณ และบริสุทธิคุณของหลวงปู่แต่ประการใด

แม้เพียงภัสมธุลี ผู้เขียนก็คร่าว ขอกrain ขอขมา ขอประทานอภัยไว้ ณ ที่นี่

ผู้เขียนเพิ่งมีโอกาสได้กราบนมัสการหลวงปู่ เมื่อไม่นานในเวลาเพียงหกเจ็ดปีหลังนี้เอง แต่ยังโชคดีอยู่บ้าง ที่ได้มีโอกาสติดตามหลวงปู่ชุบ ฐานสโน หลวงปู่หลุย จันทสาโร ท่านอาจารย์จวน กุลเชื้อ ไปวัดถ้ำกลองเพลนับครั้งไม่ถ้วน จึงมีโชคได้เห็นท่านแสดงควรธรรม สอนธรรมะ แสดงธรรมสายกัจชา ซึ่งกันและกันอย่างรื่นเริง ทำให้นึกถึงความในมงคลสูตรอยู่เสมอในบทที่ว่า “สมญาณบุจ ทดสอบ” กายน ทมสากจุดวา เอตมุมุคคลมุตตม..... การเห็นสมณะทั้งหลาย 1 การเจรจาธรรมโดยกาล 1 ข้อนี้เป็นมงคลอันสูงสุด”

ยิ่งของหลวงปู่ส่วนนัก ส่วนเจิดจ้าเข้าไปในหัวใจของผู้ที่พบเห็น ทำให้เรารู้สึกสงบ สบายใจอย่างบอกไม่ถูก ยิ่งได้ฟังท่านเล่า หรือประภาภันถึงเรื่องที่ท่านเคยชุดคงค์ผ่านกันมาอย่างโชกโชน เรื่องเสือ เรื่องช้าง เรื่องงู เรื่องพญานาค เรื่องยักษ์ ฯลฯ เราจะจะพลอยตาโตลีมวันเวลาที่จะต้องกราบลาภันไปหมด “ไม่ประหลาดใจที่ทำไม่เวลาเราจะกราบลาจากท่านมาแต่ละครั้ง จะต้องกราบภันเป็นครั้งที่ 4 หรือที่ 5 จึงจะตัดใจจากท่านมาได้

การพูดถึงสิ่งที่เห็นเป็นรูปธรรม อย่าง
เสือ หรือช้าง หรืออูฐ อ่านคงจะผ่านเลยไป แต่เมื่อเอ่ย
ถึงพญาณาค หรือ จิต การรู้ใจคน บางท่านอาจจะหัวเราะ
แต่ผู้เขียนก็คร่ำครวองให้หยุดระลึกกันก่อน สิ่งที่เราไม่
เห็นเอง รู้เองนั้น ไม่ใช่ว่าจะไม่มีในโลกนี้ หากเราจะเชื่อ
ว่ามีจริงจะพำสิ่งที่เราเห็นเท่านั้น ถ้าเช่นนั้นท่านที่ยังไม่
เคยเห็นข้าวโลกหนึ่อ ข้าวโลกลาใต้ หรือโลกพระจันทร์ ก็
ยังไม่ควรเชื่อว่า มีข้าวโลกหนึ่อ ข้าวโลกลาใต้ หรือโลก
พระจันทร์จริง...?

ฉันได้เรื่องนี้

ฉันนั้นเรื่องที่เราบุกุชณคนธรรมดายังปฏิบัติ
ไปไม่ถึง

ในหนังสือเล่มนี้ ได้นำมาตบทที่หลังปู
ได้มาจากในคราวที่ท่านถอดจิตไปเที่ยวเมืองพญาณาราม
พิมพ์ไว้ด้วย

ท่านเล่าว่า เมืองพญาณารามสวยงามมาก
คราวนั้นท่านได้พบลูกสาวพญาณาค นางได้มาระและ
กล่าวบทคาถาว่า “อะหันนะเม นะเนนนะ ชาตินะนะ”
คาถาไม่มีมีในบาลี ท่านกำหนดจิตถามก็ได้ความแปลว่า
“ชาติใหม่ของเรามี” (อันหมายความว่า นางได้มากล่าว
ยืนยันถึงชาติใหม่ของหลวงปู่ไว้ว่า ท่านจะไม่มีชาติใหม่อีก
ภพชาติของท่านสิ้นแล้ว)

เรื่องการที่ท่านผู้ทรงศีลวิสุทธิ์ ทรงคุณธรรม จะสามารถถอดใจไปเที่ยวสวรรค์ นาคพิภพ พรหมโลก ได้จริงหรือไม่ ประการใดนั้น ครรช้อยกไว้ก่อน และถ้าจะวิจารณ์สังสัยต่อไป ผู้เขียนก็ครรช้อยเล่าเหตุการณ์ อันได้ประสบมา ไว้ ณ ที่นี้

วันนั้นเป็นวันที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินพร้อมด้วยสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ไปในงานทรงบรรจุอัฐิและทรงเปิดเจดีย์พิพิธภัณฑ์ ท่านพระอาจารย์ฝั้น อาจารโณ วัดป่าอุดมสมพร อําเภอพวนานิคม จังหวัดสกลนคร

จำได้ว่า เป็นวันเสาร์ที่ 9 มกราคม พ.ศ.

2525

หลังจากทรงบรรจุอัฐิและทรงเปิดเจดีย์พิพิธภัณฑ์แล้วพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จพระราชดำเนินไปทรงกราบนมัสการสมเด็จพระสังฆราช และครูบาอาจารย์ผู้ใหญ่ฝ่ายกรรมฐานในประจำ สมเด็จพระนางเจ้าฯ และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ประทับบนพื้นสนามห่างอกมาข้างนอกประจำ โดยมีพวงเราฝ่าทูลกระองธุลีพระบาทอยู่ใกล้ๆ ระหว่างนั้นคณะผู้ตามเสด็จ และพวงเราต่างได้กลิ่นหอมอ่อน คล้ายกลิ่นบุหงาร์มา

ตลอดเวลา ประภากันและคิดว่าคงจะเป็นกลินดอกไม้ในพวงมาลัยบุหงาที่ทูลเกล้าฯ ถวายเมื่อรับเสด็จตอนเสด็จพระราชดำเนินมาถึง ขณะนั้นเราประหลาดใจกันแต่รู้ว่าผู้เชิญพวงมาลัยบุหงานั้นอยู่ใกล้อีกฟากถนน กลินหอมทำไม่ใช่ยามาใกล้นัก

แต่เราก็ไม่ได้นึกอะไรมากนัก

จนกระหัองถึงเวลาจะเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมราชภารที่มาเฝ้าเรียงรายในบริเวณวัด ขณะเสด็จผ่านพระเจดีย์ สมเด็จพระนางเจ้าฯ ผินพระพักตร์กลับมาหาผู้เขียน รับสั่งว่า

“หลวงปู่ขวางก็มารักษา”

พระราชอาณาจูราไม่พันเกล้าฯ พระสรุรสีังนั้นดูเหมือนทรงปลื้มปิติจนทอดพระกรมาจับมือผู้เขียนไว้ด้วย แม้วับพระราชกระแสน้ำไว้หน่อเกล้าแล้ว แต่ผู้เขียนก็ยังงงๆ อยู่ กราบบังคมทูลตามไปว่า

“หลวงปู่นาหรือเพคะ ข้าพระพุทธเจ้าไม่เห็นท่าน หลวงปู่นั้งตรงไหนเพคะ”

รับสั่งว่า “ได้กลินขานหมากของท่าน”

ผู้เขียนขออนุญาต นีกถึงกลินหอมคล้ายบุหงาที่พวงเราคุยกันอยู่ตลอดเวลาเมื่อสักครู่นี้

“ชานหมาก” ของหลวงปู่นั้น ในบรรดา
หมู่ศิษย์ ทราบกันดีว่า หอมอย่างไร ผู้จัดถวายจะจัด ใบ
เนียม พิมเสน สารพัดใส่ไปในหมากด้วย กำลังกราบ
หลวงปู่ เราจะได้กลิ่นหอมของของหอมเหล่านี้ ซึ่งคล้าย
กลิ่นบุหงาโดยอยู่ตลอดเวลา

และเราเอง หลายต่อหลายครั้งที่หากนึก
ถึงหลวงปู่ นึกห่วงใย จะได้กลิ่นหอมของพิมเสน ใบเนียม
ชานหมากของท่าน อญญาเมื่อ

เลยกกราบบังคมทุกคราว พากเราและหลาย
ท่านในคณะตามเสด็จก็ได้กลิ่นหอมกันทั้งนั้น รวมทั้ง
สมเด็จพระเทพฯ ด้วย เพียงแต่มิได้เฉลี่ยวใจเท่านั้นว่า
เป็นกลิ่นชานหมากของหลวงปู่

เช้าวันรุ่งขึ้นได้มีโอกาสนำหนังสือ “อาชา
รากวิวาท” ที่พากเราจัดพิมพ์แจกในงานนั้นไปกราบคารวะ
ท่านพระอาจารย์เทศก์ เทสรังสี ที่วัดหินหมากเป้ง ท่าน
ก็ถามถึงเรื่องเสด็จพระราชดำเนิน และงานเปิดเจดีย์
พิพิธภัณฑ์

ผู้เขียนเล่าถวายเรื่องทั่วไป และขณะ
กำลังคิดว่า ควรจะเล่าถวายเรื่องสมเด็จพระนางเจ้าฯ มี

รับสิ่งเรื่องกลินชานมากของหลวงปู่ขาวดีให้หมด
เดียวท่านอาจารย์ก็จะดูว่าเราสนใจเรื่อง “ฤทธิ์” มา ก ไป

สมควรเด่า หรือไม่หน่อ....?

กำลังคิดขณะนั้นเอง ก็กลับได้กลินหอม
ตรlobขึ้นมา เป็นกลินชานมากอันหอมกรุ่นของหลวงปู่
นั้นเอง

ผู้เขียนคิดว่า ท่านเห็นว่า “สมควร” แน่

แล้ว

จึงกล้าเล่าเรื่องถวาย รวมทั้งเรื่องกลิน
หอมที่บังเกิดใหม่ในขณะกำลังคิดสั่งเหลว จะเล่าถวาย
ท่านอาจารย์เทศก์ดีหรือไม่ดีด้วย

ท่านอาจารย์แห่งวัดหินมากเป็น อิม
อย่างเมตตา และรับว่ากลินหอมเช่นนี้เป็นได้มีอิจิตของ
ผู้รับ “เข้าถึง”

ท่านบอกว่า เป็นนิมิตอย่างหนึ่ง นิมิต
นี้ทั้งภาพ ทั้งเสียง และทั้งกลิ่น

“อิต” ของท่าน (สมเด็จพระนางเจ้าฯ)
“เข้าถึง” และ “รับ” ท่าน (หลวงปู่ขาว) ได้อย่างสนิท

บ่ายวันนั้น ผู้เปียนกีได้เดินทางต่อมากrabnหลงปูที่วัดซ้ากลองเพล ได้โอกาสกีกราบรียนรายงานท่านว่า เรายังกลับมาจากการรับเสด็จฯ ที่วัดป่าอุดมสมพร และไปกราบท่านอาจารย์เทศก์มาด้วย

หลงปูท่านกี้ว่า - ดี

กราบรียนท่านต่อไปถึงเรื่อง แม่เจ้ารับสั่ง งานหลงปูผืนวนนี้ หลงปูไปหรือเปล่า เช้าค่ะ

ท่านบอกว่า ไป... คนน้ายานะ

เอี๊ยะ! หลงปูอยู่นี่ หลงปูไปยังไงเช้าค่ะ
ไปด้วยนี่ ไปด้วยจด ท่านตอบ พลางเอามือขึ้ไปที่ตรงอกของท่าน

คงมีเหพนามากใช่ไหมเช้าค่ะ ตอนพ่อเจ้าทรงชักโภคบรรจุอธิษฐานหลงปูผืนจะให้ขึ้นไปบรรจุบนยอดเจดีย์ มีแสงรักมีปรากฏภูมามากเช้าค่ะ งานนี้คงมีเหพนาอนุโนทนามากเหมือนกันใช่ไหมเช้าค่ะ

ท่านว่า มาก... นาย... เต็มไปหมด ถือพานดอกไม้มานุชา... อนุโนทนา

เรื่องนี้เคยเล่าถวายสมเด็จพระสังฆราช
ท่านรับสั่งว่า ผู้เขียน ควรจะบันทึกเหตุการณ์ไว้ มีระหบัน
นานไปจะดีม... คนสมัยใหม่ไม่ค่อยเชื่อเรื่องพระคันธี จะได้
รักกันไว้ปาง

๔ - ๔๕๓๘๔๗๔๘๘

หลวงปู่เทคโนเสมอธิบดีสังฆการ
เดินทาง ซึ่งข้อนี้มีอยู่ว่า เทพยดาจะถือพาดออกไม่
มาสาธุ อนุในทนา รวมทั้งเล่าด้วยว่า ระหว่างท่านเดิน
ทาง จะมีกลิ่นหอม... หอมหลาย

ทราบเรียนถามว่า หอมอย่างไรหอมเหมือน
ดอกอะไร

ท่านจะว่า หอมอีหยัง มันหอมไม่เหมือน
ดอกไม้ป้านเรา มันแม่นเทพยดาท่านมาอนุในทนา ถือพาด
ออกไม้ม้าสาธุ อนุในทนา

ใครฟังแล้ว จะเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งอย่าง
ไรผู้เขียนไม่สนใจ แต่ผู้เขียนเชื่อและศรัทธาอย่างสนิทใจ
และเต็มหัวใจ

ก็อย่าว่าแต่เทพยดาจะมาอนุในทนาให้
หลวงปู่ทรงศีลวิสุทธิ์ได้กลิ่นหอมเลย แม้อย่างปุถุชน
คนธรรมชาติผู้เต็มไปด้วยกิเลสหนา ปัญญาหนาอย่างเรา

บางครั้งก็ยังได้สัมผัสกลิ่นหอมของดอกไม้ประหลาด
ป้อย ๆ

ถ้าเมื่อไรจิตใจเต็มตื้นด้วยความรักษา และ
ความประราณานี้จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งถวายครูบาอาจารย์

จะมีกลิ่นหอมเกิดขึ้นให้เราชื่นใจ
และหายใจเป็นสุข บ้างที่สองสัญญา กลิ่นดอกอะไรหนอ ไม่
เคยได้กลิ่น ไม่ใช่มะลิ ไม่ใช่พุกชชาด ไม่ใช่จำปี หรือ
จำปา จะมีเสียงตอบ....ชัดแจ้ง แจ่มเข้าไปในใจว่า ดอก
ไม่นั้น ไม่นี้ในโลกนี้ บ้างที่กำลังคุยกันถึงเรื่องกลิ่นหอม
ที่เกิดขึ้นนี้ ถ้าในเวลานั้นมีดอกไม้อวย่างใดอยู่ “กลิ่นพิเศษ”
ที่เกิดขึ้นจะเป็นกลิ่นดอกไม้อีกอย่างหนึ่ง ให้อัศจรรย์ใจ
เล่นเช่นนั้นแหละ

วันหนึ่ง กำลังนั่งอยู่บนรัถยนตร์ในถนน
แฉวสก吝ค มีบางคนที่ได้ข่าวเรื่องนี้มิตรดอกไม้หอมนี้
อยากร้าบร้ายละเอียดกีตามผู้เขียนขึ้นมา ขณะกำลังเล่า
มาถึงว่า

ถ้าเรามีมะลิ จะไปหอมจำปี ถ้ามีจำปี
จะหอมจำปา ถ้ามีจำปา จะหอมกุหลาบ....

ขาดคำว่า “กุหลาบ” ทั้งรถก็ห้อมตราลบ
อบอวลด้วยกลิ่นกุหลาบไปหมด ได้กลิ่นกันทุกคนในรถยนต์
รวมทั้งพระคุณเจ้าพระภิกษุ 3 องค์ที่นั่งมาในรถด้วย
อย่าไว้แต่กุหลาบเลย แม้ดอกไม้อื่นดอกเดียว ก็ไม่มี และ
สองข้างทางเป็นทุ่งนา ไม่มีต้นไม้ใหญ่เลย...

บ่อยครั้ง เมื่อเตรียมจะไปกราบหลวงปู่
ขาว พ่อรถเราแล่นออกจากเมืองอุดร ขึ้นไปวิ่งบนถนน
สายอุดร-เลย อันเป็นทางมุ่งไปวัดสำกลองเพล จะได้
กลิ่นดอกไม้พิเศษห้อม ปราກฎขึ้น ครั้งแรก ๆ พอดีกราบท่าน ก็เล่าถวาย
เรื่องกลิ่นดอกไม้ปรากวในรถ ท่านบอกว่า ตั้งใจดี ตั้งใจ
มาทำบุญ เทวค่าเข้าก็รัก เขาไปต้อนรับพวกรหู

เป็นปกติวิสัยมากเข้า ครั้งหลัง ๆ เรา ก็
ไม่ค่อยกราบเรียนท่านนัก และบางทีกำลังเล่าเรื่องกลิ่น
ห้อมในรถระหว่างจะมากราบหลวงปู่...ที่ในห้องที่หลวงปู่
นั่งอยู่นั้นเอง จะมีกลิ่นห้อมเช่นปรากวในรถยนต์เกิดขึ้น
อีก เป็นพยานการได้กลิ่นของพวกราให้แน่นแฟ้นขึ้น

แนะนำห้อมอีกแล้ว หลวงปู่เจ้าค่ะ กำลัง
ห้อมเดี่ยวนี้แหละ

ท่านจะ “หัว” ยิ้มอย่างสว่าง เปิดโลก
ทั้งโลกให้แจ่มใส เปิกบานด้วยความสุขสงบ

เทพยดาเขากำลังถือพาดคอไม้ มาสาธ...

บูชาอยู่ ท่านบอก

เดียวนี้หรือเข้าคະ

ท่านพยักหน้าและยิ้ม มือนีแหละ

พวกรายองตา “บอด” ออยจึงไม่ “เห็น”
แต่ก็โชคดีอยู่บ้างที่จมูกยัง ได้กลิ่น...

เรารอนึกรำพึงกันในใจไม่ได โอ....อย่า
ว่าแต่มนุษย์จะมากราบบูชาหลวงปู่เลย แม้เทพเจ้าก็ยัง
ประณามาการะบูชาท่าน ด้วยถือเป็นมงคลอันสูงสุด
เป็นนาบุญอันประเสริฐยากจะหานาบุญใดมาเทียบได้

เราร่างมีบุญจริงหนอ ที่ได้มีโอกาสมา
กราบมัสการ “ไดเห็น” “ไดเข้าใกล้” “ไดฟังธรรมจากคำสั่ง
สอนของท่าน “ได้สัมผัสถิตอันเปี่ยมล้นด้วยเมตตาธรรม
ของท่าน

เรื่องของการที่ท่านจะ “รู้ใจ” พวกรานั้น
อันที่จริงก็เป็นเรื่อง “หล้าปากคอก” ของครูบาอาจารย์

เกือบทุกองค์ ผู้เขียนถูกกรรมามาเสียนักต่อนักแล้ว แรก ๆ ลังเลบ้าง อัศจรรย์ใจบ้าง แต่ระยะหลังก็มีครั้งชาโถย แน่นแฟ้น

โดยเฉพาะการรู้ใจของหลวงปู่น้อยหนีอ
การสังสัยใด ๆ ของผู้เขียน

ปกติพวกรำชារาก้าวการไฟฟ้าฝ่ายผลิตฯ จะไปทดสอบผ้าป่ารัดสำกสองเพลกันเกือบทุกปี เริ่มมาแต่ปี 2519 เป็นต้นมา ท่านจะออกมากซักผ้าป่าเอง ให้พร่อง จนกระหั้งปีหลัง ๆ นี้จึงเห็นว่า จะเป็นภาระแก่ท่านอย่างมาก เพียงแค่ให้เราได้กราบ ได้เห็นหน้าท่านก็น่าจะเพียงพอแล้ว

โดยที่ท่านมีอายุมากแล้ว เสียงของท่าน จึงค่อนข้างเบา ดังนั้น วันหนึ่งเมื่อผู้เขียนพาเพื่อนคนหนึ่งไปถ่ายร้อยคนไปทำงานบุญ เดิมลั้นกุฎិที่ท่านพัก ก็แอบนึกในใจว่า น่าเสียดายที่หลวงปู่จะไม่อาจให้พรให้พวกน้อง ๆ ได้ยินหัวกันได้ ท่านมีอายุมากแล้ว น่าสงสารท่าน...! แต่ถ้าทุกคนได้ยินเสียงหลวงปู่ให้พรเขาจะชื่นใจกันสักเพียงไหนหนอ... วิสัยปุถุชนอดคิดละล้าละลังกลับไปกลับมา ไม่ได้

จะอย่างไรก็ได้ ขณะนั้นเอง...โดยไม่ได้ถวายไมโครโฟนเลย....หลวงปู่ก็ยิ้มอย่างเมตตา ยิ้มอย่าง

สว่างหัวใจ ที่ผู้เขียนเรียกว่า “ยิ่มเบ็ดโลก” ชำเลืองมองมาที่ผู้เขียนแล้วก็ตั้งต้นให้พูด

เสียงของท่านแจ่มใส ดังกังวนไปทั่ว
ระเบียงหน้าห้องอันกว้างใหญ่ ทุกคนได้ยินชัด แม้แต่
บางคนที่ต้องนั่งลับลงมาตามขั้นบันไดก็คุยกันว่าได้ยินถัด
พรของท่านครั้งนั้นยาวมาก ทุกคนชื่นชม
ชื่นใจไปตาม ๆ กัน เนพะผู้เขียนนั้นอดน้ำตาคลอไม่ได้

บางเวลา จัดอาหารไปถวายท่าน เห็น
อาหารที่คีழຍแต่ละคนพยายามบรรจงจัดถวาย วางเรียง
รายอยู่ตรงหน้าท่านแล้วก็ห้อยใจ ท่านจะฉันของเราได้อย่าง
ไร โดยเนพะเมื่อท่านฉันอาหารไม่ค่อยได้อย่างนี้ แต่พอ
นึกเสียใจ สองสารท่าน หลวงปู่จะเหลือบตามอง นัยน์ตา
ของท่านแจ่มใสบริสุทธิ์ เปี่ยมด้วยรอยยิ้มและเมตตาอย่าง
ที่สุด

แม้ผู้เขียนจะพยักหน้าให้พระผู้ปราบปรามนิบติ
ตักอาหารที่เป็นของผู้เขียน ให้ป้อนให้ท่าน แต่
แม้ผู้เขียนจะเพิ่งได้มากราบท่านในช่วง
เวลาที่ท่านมีชนมายุร่วมได้เก้าสิบแล้ว แต่ข่าวคราวเรื่อง
ที่ท่านผ่านชีวิตชุ่งค์มาอย่างทรงทดสอบ ก็ยังเป็นที่กล่าว
ขวัญ นำมายกย่องให้เป็นตัวอย่างแก่คีழຍรุ่นหลังอยู่เสมอ

หลวงปู่อุกฤษดิกรทุกปีจนอายุกว่าเจ็ดสิบ
จึงยังอยู่กับที่บ้าง แต่ก็ยังออกวิเวกตามป่าเขาอยู่เสมอ

บางเวลาที่ไปกราบ ถ้าไม่มีหลวงปู่หลุย
หรือท่านอาจารย์จนนำไป ท่านอาจจะเห็นอยู่ไม่ค่อยพูด
ซึ่งอาจเป็น เพราะต้อง “รับแขก” ศิษย์กลุ่มนี้ ๆ มา
นานก็ได้ แต่จะอย่างไรก็ตาม ถ้าผู้เขียนกราบเรียนถามถึง
“ถินธุดิกร” เก่าของท่านที่ท่านเคยสร้างบารมีและเราเคย
ทราบประวัติอยู่บ้าง อย่างเช่นที่ ถ้าคือ ที่คงหม้อทอง
ที่ถ้ำแก้ว ภูวัน เป็นต้น

ลักษณะของป่าเขาลำเนาไฟรที่ผ่านมา
เสือ...ช้าง ภูผู้ที่ท่านทรงมาแล้ว

นัยน์ตาของท่านจะแจ่มใสเป็นประกาย
วาว ถ้านอนอยู่ จะลูกขี้นั่ง ถ้านั่ง ก็อาจจะลูกขี้นทำท่า
เสือหมอบ เสือย่างให้ดู

หลวงปู่ไม่แต่ทำท่าทาง แต่ก็ทำเสียงเลียน
ด้วย เสือคราง ช้างร้องโภญจนากอย่างไร พังແล้าก็นึก
ว่าดภาพตามท่านไป และผลอยสนุก อยากตามไปลิมรส
ชีวิตธุดิกรอย่างท่านบ้าง

เราพูดกันอยู่ว่า อย่างพากเรานี่ ถ้าเข้าป่า
เผชิญหน้าเสือ เผชิญหน้าช้าง ก็คงถูกมันชนกัด เหี้ยบ

ตายหมด เพราะความที่ฟังแต่ว่าสัตว์เหล่านั้นถูกท่านทรงมา
อ่อนคิโกรابไปตาม ๆ กันแต่อย่างเดียว ก็เลยอาจจะลืม
กลัวตายไป เห็นมันก็ไม่รึงหนี ลืมนึกไปว่า สัตว์เหล่านั้น
“ยอมแพ้” เนพะท่านผู้ทรงศิลปบริสุทธิ์ ทรงคุณธรรมอย่าง
หลวงปู่ต่างหาก....!

เวลาหลวงปู่เล่า ท่านจะตอบเข้า ตอบพื้น
ชวนให้นึกสนุกตามท่านไปด้วย จนบางครั้งต้องขออภารานา
ว่า พอดีเด็กจะเห็น ใจวหลวงปู่จะเห็นอยู่ จะเจ็บ

ท่านจะหยุด และก็ “หว้า” อย่างพอ
ใจที่เห็นเราแพ้ท่าน

ปีหลัง ๆ ท่านไม่ค่อยมีแรงจะคุยสนุก
มากนัก ด้วยสุขภาพของท่านถดถอยลง แต่ไม่ว่าท่านจะ^{จะ}
แสดงท่าหนีอยหน่าย นิ่งเฉย “ไม่รู้มัยแม้อย่างไรก็ตาม
แต่เมื่อผู้เขียนไปกราบนมัสการ กราบเรียนเรื่องพากเรา
ตามไปปชุดังค์ถึงถิ่นที่ท่านเคยพำนัก

- ที่ดงหม้อทอง ทรงกระท่อมหลังเล็ก
ช้างหลังกุฎีหลวงปู่ ที่ตาผ้าขาวอูฐ และช้างยืนงวงเข้าไป
กว่าดหัวข้าวของในกระท่อม จนเจ้าของต้องไปนั่งตัวลีบ
แอบอยู่ที่มุนกระท่อม

กีฬายิว บันดาดปอ ที่มีพญานาค
เกเรมาปราภ្យให้ท่านทรงมาน

ท่านจะแสดงอาการสดชื่น พูดคุยด้วย
อย่างยิ้มแย้มแจ่มใส ถึงตอนสนุก ผู้เขียนทำเลียนเสียง
ที่ท่านเคยเล่า ซึ่งคงเพียงอย่างน่าขัน ท่านก็จะหัวเราะ
อย่างขันเต็มที่

ผู้เขียนเคยตัวกับการที่มากราบทลวงปู
และได้เห็นหลวงปู่ยิ้มแย้มแจ่มใสให้อยู่ต่อลอดมา จะมี
ข่าวอาพาธอย่างไรก็ตาม แต่ถ้าเข้ามาราบ กราบทรนให้
เสียงว่าเป็นไคร (ระยะหลัง นัยน์ตาท่านแทบไม่เห็นเลย)
ท่านก็จะยิ้มด้วยยิ้มที่สว่างหัวใจดังเดิม ก็อกบัน^{ก็อกกี้ไว้บอนบันนี"} ออกมิ ยกมือให้ท่านขอ
กราบทรนให้เมื่อวันนั้น จนกระหึ่มวัน
สุดท้ายที่ได้กราบท่าน จำได้ว่า เรายังกลับจากรับเสศิจ
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ที่เสศิจพระราช
ดำเนินไปพระราชทานรูปหล่อท่านอาจารย์จวน กุลเชื้อโภ^{ในรูปแบบของรูปหล่อที่มีความประณีตมาก}
ที่ภูกอก

บัดดี้ไม่ได้กลับไปอีกต่อไปแล้ว แต่ท่านก็ยังคงอยู่
วันที่ 31 มีนาคม 2526

วันนั้นมีครูบาอาจารย์นำเรามาหลายองค์ หลวงปู่หลุย ท่านอาจารย์เหรียญ ท่านอาจารย์บัวพา หลวงปู่อพาร์มีอาการหลอดลมอักเสบอย่างรุนแรง ท่านนอนสลบ หลับลึกอยู่บนเตียง แต่เมื่อแส้วก็น่าใจหาย ด้วยสุขภาพของท่านดูทรุดโทรมมาก ผอมจนแทบจะเห็นกระดูกใส่เป็นแก้ว

ปกติถ้าหลวงปู่หลุยมา อย่างน้อยท่านจะลีมตาขึ้นคุยกับเรา เพราะท่านสนิทสนมกันมาก ท่านเล่าว่า บวชวันเดียวกัน หลวงปู่หลุยบวชก่อนท่าน 15 นาที เป็นนาคขาว ส่วนท่านเป็นนาคช้าย วันนั้นท่านไม่ลีมตา รอ กันอยู่พักใหญ่ หลวงปู่หลุยก็กล่าวว่า ควรปล่อยให้ท่านพักต่อไป อย่าไปรบกวนท่าน เราทุกคนขอมาจากห้อง พร้อมทั้งรู้ดี ม่านปิดด้วย

ขณะที่ทุกคนกลับลงไปจากกุฎิหมดแล้ว ผู้เขียนกลับกรุ๊ดตัวลงนั่งหน้าห้อง กราบท่านอีกครั้งหนึ่ง อธิษฐานขอให้ท่านหายทุกข์เด็ด ที่ท่านบอกรับอาราธนา เราไว้ว่าจะอยู่ให้จนครบวัยปีนั้น ลูกไม่ต้องการแล้ว หลวงปู่ดูทรงมานเหลือเกิน ถ้าหลวงปู่จะอยู่ให้ลูก茫然ซึ่งใจ ก็ขอให้อยู่อย่างเป็นสุขเด็ด โปรดอย่าอยู่อย่างในสภาพที่น่าเศร้าสลดใจอย่างนี้เลย

ผู้เขียนก้มหน้าชูกับพื้นหน้าห้องนึงอยู่
ใจหนึ่งก็เหลือนีกรำพันขึ้นมา หลวงปู่เจ้าฯ วันนี้ลูกไม่
ได้เห็นหลวงปู่ยิ่ม ดูเหมือนจะหายใจไม่ออก

น่าประหลาด ผู้เขียนรู้สึกเหมือนว่าได้
เห็นภาพหลวงปู่ที่นอนลงบนนั่งไม่ไหวติงนั้น เมื่อฉะเริ่ม
กระดูกกระดิก นัยน์ตาท่านขยับเหมือนจะกระพริบถี่ อัน
แสดงว่าท่านจะเริ่มรู้สึกตัว

ผู้เขียนขยับตัวจากท่าที่หมอบกราบและ
เงยหน้าขึ้นมองไปข้างหน้า ม่านข้างหน้าก็ยังรุดปิดสนิท
แต่ก้มองผ่านม่านเข้าไปได้ เห็นนัยน์ตาหลวงปู่กระพริบถี่
แขนขยับ ขณะนั้นผู้เขียนไม่ได้นึกถึงความอัศจรรย์อะไร
ที่ว่าทำไมเมื่อเรา ก้มหน้าอยู่กับพื้น เราจึงเห็น ทำไม่ม่าน
ปิดอยู่ เราจึงเห็นภาพภายในห้องได้

ใจเราคิดอยู่แต่อย่างเดียวว่า หลวงปู่ตื่น
แล้ว และเดียวหลวงปู่ก็จะยิ่มแล้ว

ผู้เขียนรับให้คนไปกราบเรียนหลวงปู่
หลุยและท่านอาจารย์หรียญ ท่านอาจารย์บัวพา และตัว
เองก็รับเข้าไปกราบท่านข้างในห้อง

ท่านกระพริบตาช้า แล้วก็ลีบตา ตาท่าน
คงใส บริสุทธิ์อย่างเดิม แม้จะมีท่าระโอยอยู่มาก

ท่านพึงผู้เขียนเล่าเรื่องรับเสด็จแม่จ้าว
การจัดตั้งที่บูชาพระธาตุครูบาอาจารย์ให้แม่จ้าวสักการะ
อย่างของท่านพระอาจารย์มัน อาจารย์ของท่าน พระธาตุ
ของหลวงปู่พรหม จิรปุณโญ พระธาตุของหลวงปู่อ่อน
ญาณศิริ เพื่อนสหธรรมิกของท่าน พร้อมทั้งพระธาตุ
ของท่านอาจารย์วัน อุตตโม ของท่านอาจารย์สิงห์ทอง
รัมมาโร และของท่านอาจารย์จวน กุลเชื้อไชย ศิษย์ของท่าน

ท่านก็ยิ้มแล้วว่า ดี

แม่จ้าว รับสั่งที่ภูทอกกว่า คิดถึงหลวงปู่
ขาว ทางขบวนเสด็จก็เตรียมตัว และวิทยุมาทางอุตร
แล้วว่าอาจจะเสด็จฯ วัดสำาคลองเพล แต่บังเอิญ พระ
องค์ท่านต้องเสด็จฯ เยี่ยมราชภร oy น่านจนกว่าสองทุ่ม
จึงเสด็จมาวัดสำาคลองเพลไม่ได้

พระที่ปรนนิบัติหลวงปู่ ก็รับว่า เมื่อคืน
นี้ทางบ้านเมืองมารอรับเสด็จจนสามทุ่ม แน่ใจว่าไม่
เสด็จฯ แล้วจึงกลับ

คุยกับ สีหน้าท่านแจ่มใสขึ้น ข้อไหนเป็น
คำถามต่อท่านโดยตรง ท่านก็ตอบ

ในที่สุด...แม้จะยังมีท่าหนีอยแพลียอยู่มาก
แต่ยังคงท่านก็เป็นยังที่เปิดโลก สว่างเข้าไปในหัวใจ ดัง
เดิม

เมตตาธรรมของท่านยังเปี่ยมล้น แม้ใน
วาระที่สังหารของท่านล่วงไปเกือบจะถึงปลายทางอยู่
แล้ว

ในวันพระราชทานเพลิงศพหลวงปู่เมื่อ
วันเสาร์ที่ 11 กุมภาพันธ์ 2527 ซึ่งพระบาทสมเด็จพระ
เจ้าอยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินมาเป็นองค์ประธานพร้อม
ด้วยสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จ
พระเทพรัตนราชสุดา ฯ สยามบรมราชกุลมารีนั้นปรากฏว่า
วัดถ้ำกลองเพลซึ่งมีอาณาบริเวณหลอยพันไร กลับแคม
เล็กไปตันดัจ ประชาชนจากทั่วทุกทิศนุทิศได้หลั่งไหล
กันมาถวายสักการะสรีระร่างของท่านผู้ทรงศีลบริสุทธิ์
เป็นคำรับสุดท้ายนับจำนวนหลาหลายแสนคน เป็นประวัติการณ์
สูงสุดของประเทศไทย

ในคืนวันถวายเพลิงนั้น “ได้มีคิษย์ผู้หนึ่ง
ถ่ายภาพเหตุการณ์ในวันนั้น หลังจากนำฟิล์มมาถ้างและ
อัดภาพ ปรากฏมีภาพ “ปฏิหาริย์” เกิดขึ้นชุดหนึ่ง ดัง
ที่ชุมชนพุทธศาสตร์ กพผ. “ได้มารวบพิมพ์ไว้ในหนังสือ
อนาคตไทยฯ นี้แล้ว

ภาพชุดนี้ คุณวิรัช ฯ ผู้ถ่ายภาพยืนยันว่า
เป็นภาพที่ถ่ายในคืนถวายเพลิงจริง เวลาประมาณ 22.30

นาหิกา ขณะถ่ายภาพมองด้วยตาเปล่าจะเห็นเพียงเปลวไฟ และกลุ่มควันขาวกำจายเท่านั้น แต่เมื่อสังพิล์มและอัดแล้ว จึงเห็นเป็นภาพที่ปรากฏอยู่ชุดนี้ เจ้าของภาพได้นำมาถ่ายท่านพระอาจารย์เพ็ง เขมาภิรโต เจ้าอาวาสวัดสำกลางองเพล ด้วยเห็นเป็นอัศจรรย์ กล้องสามารถจับ “แสง” และ “รังสี” อันพิสดารที่ตาเปล่าไม่อาจจะมองเห็นได้อย่างงดงาม และบางภาพในชุดเดียวกันนี้ แม้จะดูมีลักษณะคล้ายกัน ถ่ายในมุมไกลล์เคียงกัน แต่ “ลำแสง” หรือ “รังสี” ที่ปรากฏก็แตกต่างกันทั้งสิ้น

ก่อนจะกล่าวต่อไป ผู้เขียนเห็นสมควรจะต้องเอ่ยถึงภาพป้าภิหารย์ที่เคยปรากฏในการนีของท่านพระอาจารย์จวน ฤลเซื้อรู ศิษย์เอกของหลวงปู่ขาวที่มารณภาพไปก่อนแล้วด้วย ภาพชุดนี้ถ่าย ณ ภูทอก มี 7 ภาพด้วยกัน ลักษณะมีรังสีในทำนองเดียวกันกับภาพชุดนี้ของหลวงปู่

ผู้ถ่ายภาพป้าภิหารย์ของภูทอกครั้งแรกเข้าใจว่า ภาพของตนเสีย มาก่นกับเพื่อนว่า พิล์มนัว เดียวกัน ถ่ายมาทุกวัดดีหมด (ผู้ถ่ายภาพร่วมไปในขบวนที่เดินทางไปทดสอบผ้าป่าหาดใหญ่วัดด้วยกัน) ทำไมมาเสียที่ภูทอกแห่งเดียว! เจ้าของจะโยนภาพทิ้ง แต่เพื่อนอนนำมามให้ผู้เขียนคุย

ผู้เขียนพิจารณาแล้วก็เห็นประหลาดอยู่ด้วยมีล้ำแสงแปลงพุ่งจากพระประชานบ้าง จากองค์ท่านอาจารย์จวนบ้าง และมีล้ำแสงนวัต Nevian ในอากาศบ้าง... แสงเป็นสีฟ้าบ้าง เหลืองนวลบ้าง บางทีภาพถ่ายในเวลาติดกัน โดยสังเกตจากภาพบุคคลในรูปเหล่านั้นเกือบจะอยู่ในท่าเดียวกัน แต่ “แสง” ก็มีลักษณะต่างกันมาก

ผู้เขียนจึงนำภาพชุดนั้นไปถ่ายองค์ท่านอาจารย์จวน ท่านถามก่อนว่า เราคิดเห็นไร ผู้เขียนพิจารณาอยู่ครู่หนึ่งก็เรียนว่า เมื่อคิดเที่ยบจากการที่เราเคยเห็นการถ่ายภาพนั้นตัววิ่งในเวลากลางคืน กล้องอยู่กับที่รถแล่นไป ก็จะเห็นเป็นล้ำแสงยาวตามรถวิ่ง ดังนั้นภาพที่ถูกอก คิดว่าคงเป็นการถ่ายภาพ “สิงสักดีสิทธี” หรือ “เทวตา” ได้โดยท่านคงจะมี “รังสี” ซึ่งเราไม่อาจเห็นได้ด้วยตาเปล่า นอกจากนั้นความเคลื่อนไหวของเทพคงจะรวดเร็วยิ่งนัก ภาพที่ถ่ายในเวลาใกล้เคียงกัน ลักษณะแสงรังสี (อันแสดงถึงการเคลื่อนไหว) ถึงต่างกันไปมาก

ท่านอาจารย์จวน พยักหน้ารับ ว่า ความเข้าใจของผู้เขียนถูกต้องแล้ว ต่อมาเมื่อได้มีโอกาสนำภาพไปถ่ายครูบาอาจารย์องค์อื่น ๆ รวมทั้งหลวงปู่ขาวดู ท่านก็รับว่า เป็นภาพถ่ายรังสีของเทพเช่นกัน

ดังนั้น ครั้งนี้...เมื่อภาพชุดที่ถ่ายในงานพระราชทานเพลิงศพหลงปูเยง เป็นไปในทำนองเดียว กันกับภาพปาฐีหาริย์ที่ภูทอก จึง....เป็นไปได้ไหม....ว่า รังสีที่ปรากฏในภาพต่าง ๆ กัน จะเป็นการถ่ายภาพ “เทพ” ได้เช่นเดียวกัน? เป็นไปได้ไหมว่า ในคืนถวายเพลิงสรีระร่างของหลงปูนั้น ได้มี “ปวงเทพ” จากทิพย์วิมาน สวรรค์ พรหมโลกเบื้องบนลงมาถวายสักการะหลงปู แสดงภาพปาฐีหาริย์ให้ปรากฏ....??

ภาพปาฐีหาริย์ชุดนี้ผู้เขียนได้ไปเห็นครั้งแรกที่วัดสำกlongเพล เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2527 นี้ ทางวัดจัดใส่กรอบตั้งให้บูชา มีทั้งหมด 6 ภาพด้วยกัน โดยใส่กรอบ 2 กรอบ ๆ ละ 3 ภาพ เมื่อขอนุญาตนำมา รวมพิมพ์ในหนังสือเล่มนี้ ท่านเจ้าอาวาสก็แกะออกจากกรอบมอบให้

รุ่งขึ้น วันที่ 8 ตุลาคม 2527 เมื่อนำภาพเหล่านี้ไปถวายให้ท่านอาจารย์แสง สุขุม และท่านอาจารย์เติมศักดิ์ ยุตติธรรมโม ดูที่วัดภูทอก และกำลังวิจารณ์ กันว่า อาจจะมีผู้สังสัยในพระบารมีและพระคุณานุคุณของหลงปู คิดว่ามีการอาศัยเทคนิคการถ่ายภาพ ล้างอัดจัดทำ กันขึ้นจะได้หรือไม่ ระหว่างนั้นเราจึงสังเกตเห็นว่าภาพชุดนี้กล้ายเป็นมี 7 ภาพไป มีภาพเกินขึ้นมาอีก 1 ภาพ แทน

ที่จะเป็น 6 ภาพ ดังเมื่อรับมาจากห่านอาจารย์ที่วัดสำาการลงเพลเมื่อวันวานนั้น และน่าสังเกตด้วยว่า ภาพทั้งหมดนั้นไม่มีภาพใดที่เหมือนหรือซ้ำกันเลย

"เหรอ พวกน้องๆ ก็คงเป็นเช่นเดียวกันใช่ไหม
ซึ่งเดิมที่พูดคุยคือ นี่จะไม่เรียกว่า ภาพหลวงปู่แสดง
ปาฏิหาริย์ซ้ำสองหรือ....?"

เราอุดนึกว่าพึงอีกครั้งไม่ได้ โอ...อย่าว่าแต่
มนุษย์เราจะมีความชื่นชมปิติที่ได้มารับบูชาหลวงปู่เลย
แม้เทพเจ้าก็ยังประณามมาตราวาบูชาห่าน

ด้วยถือเป็นมงคลอันสูงสุด เป็นนาบุญ
อันประเสริฐ ยกจะหานบุญได้เปรียบปานได้

เราซ่างมีบุญกันจริงหนอ ที่ได้มีโอกาส
มากราบมัสการ "ได้เห็น" "ได้เข้าใกล้" "ได้ฟังคำสั่งสอน
ของห่าน" "ได้สัมผัสถิตใจอันเปี่ยมล้นด้วยเมตตาธรรมของ
ห่าน"

และในท้ายที่สุด กลับคุ้นเคยดี ไม่ใช่เชิงเดิม ห่านที่เดินทางไป
ต่อเนื่องจากวัดบ้านบ่อสูบหินที่ต้องเดินทางไปอีกไกล แต่ที่
สำคัญที่สุดคือ ห่านจะสามารถมีผลบุญที่ดีต่อตัวเองได้จริงๆ ไปต่อ
จากที่เดินทางไปที่อื่นๆ ไม่ใช่แค่เดินทางไปเท่านั้น ไม่ใช่แค่เดินทาง
ไปที่อื่นๆ แต่ห่านจะสามารถนำความสุขมาให้ตัวเองได้จริงๆ

แม้สังหารขันธ์ของท่านจะแตกต่างไป
แล้วตามธรรมชาติโลก แต่พระบารมี
และพระคุณานุคุณ

“อนาโลย คุโน” ย่อมาจากอัญชื่อ^๑
เป็นที่ระลึก เป็นที่เคารพ เป็นที่
เลื่อมใส ศรัทธา ตลอดไป.

ด.น.

ໃບມີເປົ້າພົມແຈນທັງຫຸ້ນໃຊ້ຜົວຂະຫຼາດ
ນີ້ສະບັບພິມນີ້ ດອກໄລມາຕະຫຼາດຕົ້ນ
ເທດອຸປະກອດອະນະກຳ

ຢູ່ຕະຫຼາດຕົ້ນນີ້ “ນອງຮູ້ ພື້ອນອະ”
ໃນນີ້ ພະຍາດຕົ້ນນີ້ ດີ້ຕະຫຼາດຕົ້ນ
ໃນຄອນລາຍັ້ນ ທີ່ນອດຕູ້

ມ.ນ

